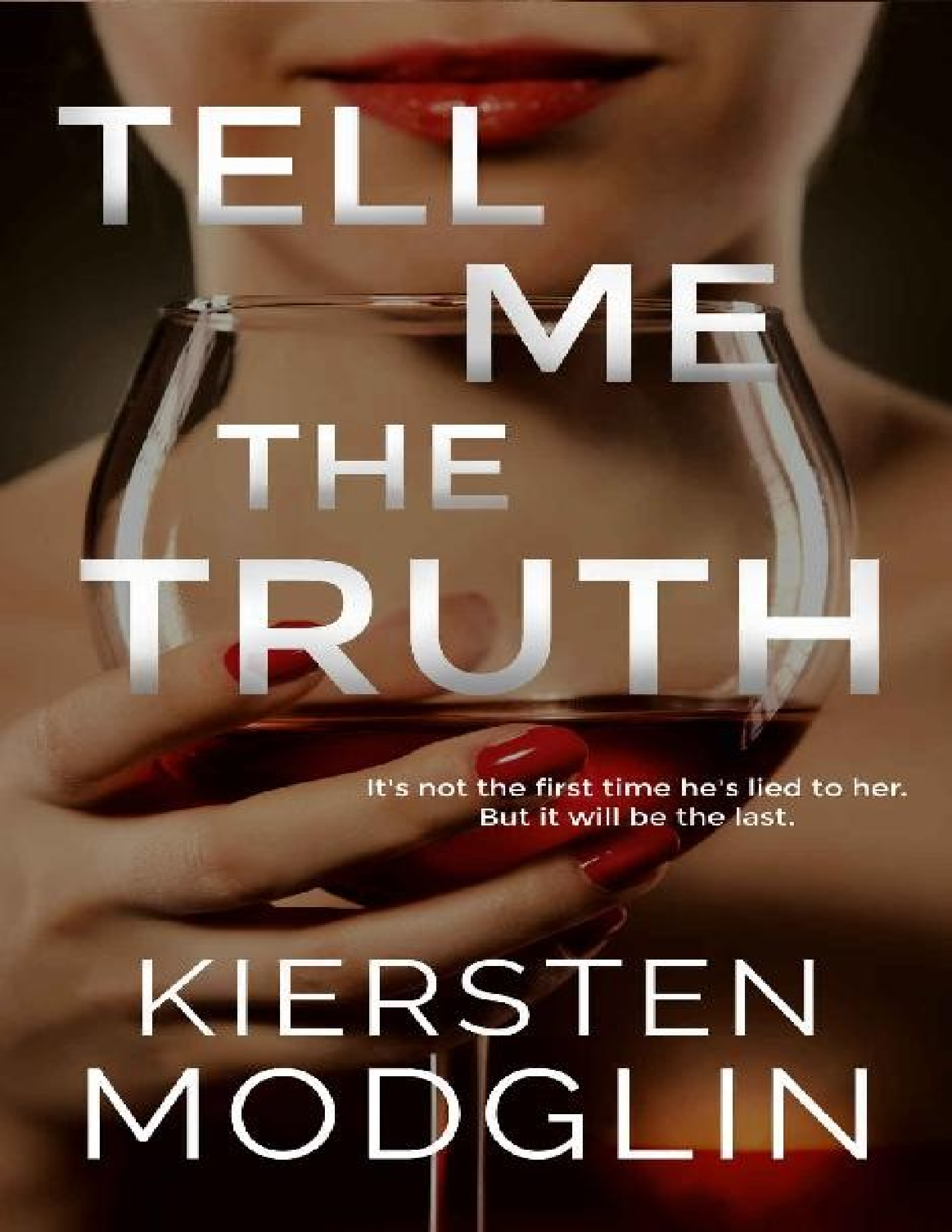

TELL ME THE TRUTH
It's not the first time he's lied to her.
But it will be the last.
KIERSTEN MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BANA GERÇEĞI SÖYLE.

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN

OceanofPDF.com

BANA GERÇEĞİ SÖYLE bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, görüntüler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu yayının hiçbir bölümü
Eleştirel makaleler ve incelemeler içine yerleştirilmiş kısa alıntılar haricinde, yazılı izin
o l m a k s ı z ı n herhangi bir şekilde kullanılamaz, paylaşılamaz veya çoğaltılamaz. Bir inceleme dışında herhangi bir kullanım için kitaptan materyal kullanma izni istiyorsanız, lütfen şu adresi ziyaret edin: kierstenmodglinauthor.com/contact
Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Tasarımı: Kiersten Modglin
Metin Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltme: My Brother's Editor
Formatlama: Kiersten Modglin Telif
Hakkı: © 2022 Kiersten Modglin. Tüm
hakları saklıdır.

İlk Baskı ve Elektronik Baskı: 2022
kierstenmodglinauthor.com

OceanofPDF.com

Bu, hepimize susturmamız öğretilen iç sesler ve görmezden gelmemiz öğretilen içgüdüler için.
Bu senin için. Ve benim için.
Ve dışarıda kendi sesini bulan ve kendine yeniden güvenmeyi öğrenen herkes için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bana Doğruyu Söyle'yi beğendiniz mi?
Kiersten Modglin'in bir sonraki kitabını kaçırmayın Teşekkür
Yazar Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

I yalan söylediğini biliyordu.

Yeteneklerini bir sanat haline getirmiş olmasına rağmen, hiçbir belirti göstermiyordu.

Yüzündeki sahteliği, yanaklarında en ufak bir kızarıklık ya da gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadığını biliyordum.

Ama her zamanki gibi örtbas
edecekti. El yordamıyla
halledecekti.

Her şeyi anlamlı kılmanın bir yolunu bul. Ya da yeterince anlamlı.

Ve onun yalanlarına inanacak kadar aptal olmamı umuyordu. Daha önce hep inanmıştım.

Tam bu sırada, "Açıkçası telefonuma nasıl girdikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Sam geçen gün kendi telefonunu unutunca kullanmak zorunda kaldı. Sana bundan bahsetmiştim, hatırladın mı?" Sessiz kaldım çünkü bunu bana söylememişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Her neyse, belki de şaka olsun diye koymuştur."

"Bu nasıl komik olabilir ki? Yani, hiç mi?"

"Bilmem ki? Fark etmemin ne kadar süreceğini görmek için mi?" Omuz silkti, sonra nefes aldı. "Bu aptalca bir erkek işi, biliyorsun. Ama haklısın, komik olmazdı. Komik *değil*. Aptalca bir şey. Onunla konuşacağım. Bir daha olmayacak."

"Joe, bu hiç mantıklı değil. Sam neden telefonuna rastgele bir kadının fotoğraflarını koysun ki? Şaka olarak bile mi? Kim o kadın? Bu normal bir erkek işi değil... Eğer yaptıysa, onu İK'ya bildirmelisin. Tanrı aşkına, ikiniz de öğretmensiniz. Dünya çocuklarına bunları mı öğretiyoruz? Bir avuç sapık mı?"

"Hadi ama Edith, biraz neşelen. Bu dünyanın sonu değil. Sadece birkaç fotoğraf. Daha önce görmediğim bir şey değil." Bıkkın bir iç çekiş yaptı,

Sonra bakışlarını bana dikti. "Ayrıca, neden telefonumu karıştırıyordun ki? Şu anda yaptığımız şey bu mu? Birbirimizi gözetlemek mi?"

Şimdi yaptığımız şey bu mu *yani?*

Merhaba, gaslighter.

Suçlama karşısında irkildim. "Burnumu sokmuyordum. Telefonuna bile bakmıyordum. Sen tuvaletteyken titreşti, ben de kontrol ettim. Sara'dan okul bülteni için sınıfınızın bir fotoğrafını isteyen bir mesajdı. Seni zahmetten kurtarmak için gönderecektim." Kaşlarımı çattım, beni kendimi bu şekilde savunmaya zorlamasına kızmıştım. "Ama tabii ki fotoğraflarını açtığımda... Fotoğrafları buldum. *Onun fotoğraflarını*."

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Tamam, seni suçladığım için özür dilerim. Resimlerime asla bakmam, bunu biliyorsun."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

Gözlerini devirdi. "Demek istediğim, telefonumda muhtemelen toplamda yüzden az fotoğraf var. Onlara dokunmuyorum. Tam olarak envanterlerini çıkarmıyorum. Kim bilir ne kadar zamandır oradalar. Dürüst olmak gerekirse, sadece sil onları, tamam mı? Neden orada oldukları ya da oraya nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok." Telefonu bana doğru itti, dudakları gergindi. "Beni tanırsın. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun." *Bir daha asla yapmam.* İfade aramızda sessizdi ama ikimiz de orada olduğunu biliyorduk. "Onları bulduğun için üzgünüm. Muhtemelen seni incittiğini ve endişelendirdiğini biliyorum. Ama endişelenecek bir şey yok..." Gözlerini kaçırdı, sonra mırıldandı: "Yemin ederim Sam'i öldüreceğim." Gözlerimle tekrar karşılaştığında sinirli bir şekilde kıkırdadı, eli saçlarını karıştırdı. "Ona sapık dediğini de söyleyeceğimden emin olabilirsin. Buna bayılacak."

Gülmüyordum. Dudaklarımda bir gülümseme bile yoktu.

Gerçeği asla kabul etmezdi. Bunu biliyordum. Tıpkı sadakatsiz olduğundan şüphelendiğim diğer birçok seferde de itiraf etmeyi reddettiği gibi. İtiraf ettiği tek zaman, çürütülemez bir kanıt bulduğum zamandı. Onu suçüstü yakaladığımda. Bir durumdan kurtulmak için yalan söylemenin bir yolunu bulabilirse, her zaman, her zaman yapardı.

Telefonunu tezgâhın üzerine bıraktım ve fotoğraflara tekrar bakmayı reddettim. Bu beni hasta ederdi.

Onlara kaç kez baktığını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Ve -en azından büyük olasılıkla- gerçek versiyonunu da bizzat görmüşsünüzdür.

"Sana inanmıyorum Joe," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana yalan söylüyorsun. Belli ki bir ilişkin var. Beni yine mi aldattın? Beni yine aldattın mı?

onunla yatıyor musun?"

"Ne?" Alaycı sesi yüksek ve gürültülüydü, kahverengi gözleri genişliyordu. "Tabii ki hayır. Bana bak*, bak.*" O sırada elleri yüzümün iki yanındaydı ve başka nerede olabileceklerini düşünmemeye çalıştım. "İstediğim ya da ihtiyaç duyduğum tek kadın sensin. Bunu biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım, çenem titriyordu. "Öylesin," diye ısrar etti ve alnımdan öptü. "Seni seviyorum." Yüzümü bıraktı ve telefonu eline alıp başparmağını hızlıca kaydırdı. Ekranı göremiyordum ama fotoğrafları sildiğini tahmin ettim. Şüphelerimi doğrularcasına, birkaç dakika sonra telefonu bana doğru çevirdi, yüzünde bir sırıtış vardı. Sanki her şeyi anında daha iyi hale getirmişti. *Puf.*

"Bak, hepsi gitti. Sam'le konuşacağım."

Tekrar konuşurken gözyaşlarımı zor tuttum. "Bana gerçeği söyle, Joe. Lütfen. Eğer aldatıyorsan, bir ilişkin varsa, lütfen söyle bana. Bunu tekrar yaşayamam." *Bunu atlatabileceğimden emin değilim.*

Başını salladı ve yanağımı öptü, başparmağı dudaklarının olduğu yeri okşadı. "Seni aldatmıyorum, tatlım. Gerçek bu. Yemin ederim." Sanki anaokulundaymışız gibi bir parmağını göğsünde gezdirerek bunu kanıtladı ve telefonunu cebine soktu.

Tartışabilirdim, gerçekten tartışabilirdim ve bunu çok istiyordum ama kocamı tanıyordum. Hiçbir işe yaramayacaktı. Bunun yerine çenemi sıktım ve odadan çıkmak için acele ederek ondan uzaklaştım. Nefes almak için.

"Sara'ya o fotoğrafı mesaj atmayı unutma," dedim, en başta telefonunun bende olmasının nedenini hatırlayarak.

"Doğru."

Beni ne kadar incittiğinin farkında olmadığını anlayarak ondan uzaklaştım. Bilmek de umurunda değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bana bir açıklama önerdi ve daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, bunu kabul edeceğimi ve yolumuza devam edeceğimizi düşündü.

Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer, gerçeği öğrenecektim.

-Bana sunduğu gerçeği değil, gerçek gerçeği.

Sevgili, tatlı kocam bu sefer o kadar kolay pes etmeyeceğimi bilmiyordu.

Kazandığını düşündü. Sil tuşuna basmak kadar kolay bir şekilde pisliğini temizledi. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

T Dinlenme odasının kapısı açıldı ve beni trans halindeymişim gibi hissettiren bir sarsıntıya uğrattı. Tekrar ortaya çıktığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ve ne zaman

Görüşüm netleşmeye başladığında her iki başparmağımdaki ve işaret parmağımdaki koyu kırmızı lekeleri gördüm. Diğer elimle bir başparmağımın kütikülünü kazıyor, kanayana kadar deriyi çekip çıkarıyor ve orada durmuyordum. Önümdeki masanın üzerine sıçrayan küçük, kırmızı kan lekeleri, orada ne kadar uzun süredir acıdan habersiz oturduğumun bir başka kanıtıydı. Dışarıdaki hiçbir şey içimdeki kadar acı veremezdi.

Jenna, ben ayrıntılı bir bahane bulmaya fırsat bulamadan yarayı fark etti. "Oh! Edith! Ne oldu?" Hemen harekete geçerek bir avuç kâğıt peçete kaptı ve bana uzattı. Başımı sallayarak başparmağımı sildim.

"Ben iyiyim, üzgünüm. Sadece küçük bir kağıt kesiği." Peçeteler yarayı yaktı ve görmek istemeyeceğini umarak daha fazla baskı uyguladım. Eğer sorarsa, gerçeği saklamanın hiçbir yolu kalmazdı. Farkında bile olmadan deri şeridi şeridi yırtarak açtığım tırnak etini görecekti. Kanayana kadar tırnaklarımın etrafındaki deriyi koparmayalı yıllar olmuştu, kaygım bu kadar yüksek olmayalı yıllar olmuştu, bu da bunu nasıl yapacağımı yeniden öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Eski alışkanlıkların su yüzüne çıkmasını nasıl engelleyebilirsiniz?

İçimi kemiren her şey sakin olmaktan çok uzakken nasıl sakin görünebilirim*?*

Hepsi Joe'nun suçuydu. Bunu biliyordum ama söyleyemiyordum.

Jenna'ya söyleyemedim.

Joe'ya değil. Kimseye değil.

En azından henüz değil.

İlk yardım çantasını indirip önüme koydu, sonra bir şişe çamaşır suyu ve bir kağıt havlu alıp masayı sildi ve sanki patlamayı bekleyen bir bombaymışım gibi endişeyle bana baktı.

Belki de öyleydim.

"Özür dilerim," dedim tekrar, bir bahane bulmaya çalışarak. "Öğle yemeğimi açtım ve başparmağım kesildi." Önümdeki mikrodalgada pişirilebilen yemeğin karton kutusunu işaret ettim.

"Ahh..." Temizlemekte olduğu kâğıt havluları çöpe attı ve yeni bir avuç alarak masanın üzerinden bir kez daha geçti. Havaya çamaşır suyu kokusu sinmişti. Tepsinin köşesinde soğumakta olan makarna ve peynir yığınına bakarak, "Muhtemelen bu yemeğin verdiği zararın en azı," dedi. "Evde pişirilmiş mükemmel yemekler varken buraya o sahte yemekleri getirmeyi bırakmazsan duygularımı incitmeye başlayacaksın." Ellerini kalçalarına dayamış, beni inceliyordu. "Yemeklerimi sevmiyorsan başka tabii."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Bunlar kolay," dedim.

"Bunlar benim karşılayabileceğim şeyler." demek istedim.

"Mutfağa girip birinden istediğinizi yapmasını istemekten daha kolay ne olabilir? Sana söyledim, eğer mesele maliyetse-"

"Değil." Şimdi utanç içindeydim. Jenna çalışanlarına restoranda yemek yemeleri için sadece malzeme masrafını karşılayacak kadar nazik davranmıştı ama bu yine de dondurulmuş yemeklerimi alabileceğim bir dolardan fazlaydı. Haftada beş vardiya ve gerçekten birikmeye başlayacaktı. Ama bunu söyleyemezdim. Joe'nun öğretmen olduğunu biliyordu. Pek varlıklı olmadığımızı biliyordu ama arabamın taksitini bir ay geciktirdiğimi ve kredi kartlarımın sadece asgari ödemelerini yaptığımı bilmiyordu.

Patronum anlamayacak değildi - elinden gelse çalışanlarına yardım edeceğini bana defalarca söylemişti - ama buna dayanamazdım. Her şeyden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da acınmaktı.

Tamam, belki acınmak aldatılmaktan ve yalan söylenmekten sonra biraz geliyordu ama yine de üst sıralardaydı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunları stokladım ve dondurucuda yer açmam gerekiyor."

Bir süre sessiz kaldı, beni izledi ama sonunda "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" dedi.

Çok hızlı başımı salladım ve bu fark edilmedi. Önüme oturdu, gözleri elimdeki kanlı peçeteye takıldı ama hemen toparlanıp beni inceledi. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer bir şey olursa ya da... Eğer yardıma ihtiyacın olursa, maddi olarak ya da evde-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Ayağa kalkıp ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerlemeden önce kâğıt havluyu buruşturup çöp kutusuna attım. "Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Ama teşekkür ederim. Gerçekten çok naziksiniz-"

Dinlenme odasının kapısı tekrar açılarak beni böldü ve tanımadığım bir adam etrafıma baktı. Restoran üniforması giymemişti ve özür dilemek için elini kaldırdı.

"Üzgünüm, ben arıyordum..."

Gözleri odayı taradı, ona takıldıklarında Noel'deki bir çocuk gibi parladılar. Joe da bana böyle bakardı. En son ne zaman baktığını hatırlayamıyordum. Bir şey söylemedim ama yine de benim konuşmamı beklemiyorlardı. Ona doğru ilerlerken ben tamamen unutulmuştum.

"Hey, tatlım," dedi ona sarılmak için ayağa kalkarak. Arkamı döndüm, kesinti için minnettar bir şekilde ellerimi ovmaya devam ettim. Bir süre sessiz kaldılar ve sonra "Bu Edith, en yeni çalışanımız. Nolan'ın yerine geldi. Edith, bu benim kocam Colt."

Omzumun üzerinden bakıp ona ikna edici bir gülümseme gönderdiğimde "Ah, doğru ya," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum." Ellerimi daha hızlı kuruladım ve bir tanesini ona uzatmadan önce pantolonumun paçalarına sürttüm. Küçük bir gülümsemeyle kısaca tuttu. Nazikti ama benimle ilgilenmediği belliydi. Bakışları oyalanmadı. Dokunuşu kalmadı. Gözleri sadece karısındaydı - olması gerektiği gibi.

Bazı kadınlar çok şanslıdır.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Hemen geliyorum," dedi adam yanağına bir öpücük kondururken.

Joe'nun beni işten aldığı günleri özledim. Beni

sebepsiz yere öptüğü zamanları.

Eskiden olduğumuz kişiyi özledim.

Jenna'nın yanından geçip masaya doğru ilerledim ama arkamı döndüğümde hâlâ oradaydı, gözleri anlayışla doluydu. Ona gerçeği söylememi istiyordu ama yapamadım.

Kimseye söyleyemezdim.

Çok utanç vericiydi. Çok
korkunçtu. "İyi olduğuna emin
misin?"

"Olumlu," diye onayladım, ağzım sıkı bir şekilde. "Git ve eğlen."

"Gerekirse kapatabilirim," diye teklif etti ama gözlerindeki tereddütü fark etmedim. "Eğer bir şeyle ilgilenmen gerekiyorsa."

"Kapanış vardiyasını yapmak zorundaysan patron olmanın ne eğlencesi var?" "Edith..."

"Takılıyorum. Ben iyiyim. Git hadi. Eğlenmene bak. Yemin ederim, ben iyiyim." En parlak gülümsememi zorladım ve sonunda işe yaramış gibi göründü. Ceketini sandalyesinin arkasından alıp çantasını kapacak kadar uzun bir süre ofisine çekildi, sonra kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Son bir kez tereddüt etti, "İyi geceler, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım." O kapıdan çıkıp restorana doğru yürürken ben de umursamazca el salladım. Jenna'nın yerinde sadece iki haftadır çalışıyordum ve açıkçası daha fazla kalamayacağım için üzgündüm. Gerçekten harika bir patrondu. Çalışma saatleri yorucu ve müşteriler talepkâr olsa da, şimdiye kadar çalıştığım en sevdiğim yerlerden biriydi.

Ama burası bir amaç için bir araçtı.

Kocamla yatan kadını tanımam gerekiyordu.

Ve onun nerede çalıştığını öğrendiğimde, Jenna'da da çalışmam gerektiğini biliyordum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İşten eve döndüğümde saat geç olmuştu ve Joe evde yoktu. Öyle olmasını beklemiyordum elbette. Ne kadar alışılmadık olsa da, kocam sadece yarı zamanlı olarak benimle yaşıyordu. Elbette burası onun eviydi - eşyaları buradaydı, faturaların yarısını o ödüyordu, bozulduğunda tamir ediyordu- ama ailesinin de ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden zamanını ikimiz arasında eşit olarak paylaştırıyordu.

Joe ile ilk tanıştığımızda evde ailesiyle birlikte yaşıyordu. Bundan birkaç yıl önce babası kötü bir düşme sonucu kalçasını kırmış, annesine de birkaç ay arayla demans teşhisi konmuştu. Mecburiyetten, onların yanına taşınmak gibi zor bir karar vermişti. Bu yüzden düğünden sonra onu tam zamanlı olarak onlardan ayırmak bana doğru gelmiyordu ve ne onların evi ne de bizim dairemiz dördümüzün birlikte yaşaması için yeterince büyüktü. Bu, yaşamak zorunda olduğumuz bir uzlaşmaydı ve bazen bundan nefret etsem de yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Çok uzun süre buralarda olmayacaklardı ve şu anda ona ihtiyaçları vardı.

Kusurlarına rağmen kocam şefkatli bir adamdı.

Bunu biliyordum.

Bu yüzden burada kaldım.

Bir gün bu biz olacaktık - dikiz aynamızda altmış yıl, üzerinde adımızın yazılı olduğu bir evimiz, bize bakacak çocuklarımız ve torunlarımız olacaktı. Bana tüm bunlara neden değdiğini hatırlatmak için.

Elbette, gitmenin daha kolay olacağı günler de vardı. *Aslında* acımasızca dürüst olursam *çoğu gün.* Ama her zaman, işler zorlaştığında işi bırakanların, zor kazanılan ödüllerden bazılarını kaçırdıklarına inanmışımdır.

Anahtarı dairenin kilidine soktum ve küçük, karanlık oturma odasına adım attım. Bir gece önce akşam yemeği için yaptığımız acılı biber kokuyordu ama ışığı açıp koltuk masasının üzerinde duran ayçiçeği buketini hemen fark ettiğimde bu düşünceyi göz ardı ettim.

İlerledim, kartı aldım ve elimde evirip çevirdim. Benim için bir not karalamıştı:

E,
Seni sevebildiğim için yaşayan en şanslı adamım.
Yakında görüşürüz.
Sevgil
er, J

Notu çiçeklerin yanına koydum, kokularını içime çektim ve birkaç ölü yaprağı kopardım. Zayıf yönlerimi biliyordu, o da bunlardan biriydi.

-Ama bu sefer işe yaramayacaktı. Onun oyunlarına kanmaya devam edemezdim.

Eğer yapsaydım, sonunda kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı. O eski söz neydi?

Beni bir kez kandır.

Masanın etrafından dolaşıp mutfağa geçtim, dondurucuyu açtım ve donmuş bir akşam yemeği çıkardım. Mikrodalgaya atıp çalıştırdım, sonra yatak odasına yöneldim ve hızlıca soyunup pijamalarımı giydim. Saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve banyoda makyajımı temizleyip sivilce kremimi sürdüm.

Otuz yaşıma geldiğimde sivilcelerle işimin biteceğini düşünmüştüm ama meğer ben sivilceler ve kırışıklıkların başlangıcıyla aynı anda kutsanmış şanslı insanlardan biriymişim.

Mikrodalganın beni bekleyen üç yüz seksen kalorilik akşam yemeğini hatırlatan bip sesini duyarken derimi çekiştirip durdum. Dürüst olmak gerekirse, bazen Joe'nun olmadığı geceleri seviyordum.

Domuz gibi yiyip içebileceğim, en kötü halimle görünebileceğim ve hiçbir şey için endişelenmeyeceğim geceler. Birlikte geçirdiğimiz üç yılın ardından, kocamın yanında kendim gibi hissedebildiğimi söyleyebilmeyi çok isterdim, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Yine de kendimi en iyi şekilde görünmek ve davranmak için baskı altında hissediyordum.

Bana yaşattıklarından sonra kimse beni bunun için suçlayamazdı. En kötüsünü atlattığımızı sanıyordum. Herkes diyor ki

İlk yıl en zorudur ama biz ilk yılı sorunsuz bir şekilde atlattık. Bize sorun çıkaran ikinci yılın başlangıcıydı.

Yine de yolumuzu bulduk, arkamızda bıraktık ve düşündüm ki

-Devam ediyorduk.

Ama o fotoğrafları bulduğumda, onun eski haline döndüğünü fark ettiğimde, işler değişmeye başladı. İçimde derinlerde bir şeyler koptu. Bu onun ilk aldatışı değildi -bunu açıkça biliyordum- ama şimdi bunun sadece ikinci olmadığından da emin olmaya başlamıştım. Bazı şeylerden şüphelendiğim zamanlar olmuştu, geç saatlerde dışarı çıktığında ya da kıyafetinde parfüm kokusu yakaladığımda, ama her zaman bir bahanesi vardı ve ben de kanıtı olmayan bir şeyi kanıtlamak gibi imkansız bir görevle karşı karşıyaydım.

Geçen sefer itaatkâr davranmıştım. Bu durumdaki sorumluluğumu kabul etmiştim - yeterince seks yapmamıştık, yeterince çaba göstermemiştim, eskisi kadar uğraşmamıştım.

Ama eksikliklerimin farkına vardığında, bunların hepsini düzeltmiştim. İstediği her şeyi yapmıştım, bizi daha iyi yapacağına yemin ettiği her şeyi yapmıştım ama sonuçta bunların hiçbir önemi yoktu. Tüm çabalarım evliliğimizde akla gelebilecek hiçbir fark yaratmamıştı.

Ve şimdi, bir kez daha buradaydık.

Bu sefer, daha önce olduğum gibi paspas olmayacaktım.

Bu sefer gerçeği öğrenmeye kararlıydım. Ve eğer şüphelendiğim gibiyse, yine aldatıyorsa, kendimi bir daha asla bu durumda bulmayacağımdan emin olacaktım.

Mutfağa döndüğümde, akşam yemeğimi mikrodalgadan çıkardım ve üstünü yırttım, çekmeceden bir çatal aldım ve buzdolabından bir maden suyu aldım. Oturma odasına geçip kanepeye oturdum, karton yemek kutusunu yanıma koydum ve dizüstü bilgisayarımı bacaklarımın üzerinde dengeledim.

Tarayıcıyı açtım ve öğrendiğim tek şey olan ilk adını arattım: **Amma. Dale, Georgia.**

İnternete göre küçük kasabamızda hiç Amma yoktu, bu yüzden beni tamamen işe yaramaz bir Annalar listesine ve aylık bir ücret karşılığında Dale, Georgia'dan Amma hakkında özel bilgileri ifşa etmeyi vaat eden ücretli sitelere götürdü. İnledim ve çıktım.

Sürekli karşılaştığım sorun buydu. Belki de bu onun gerçek adı değildi. Belki de göbek adıydı. Belki de adını değiştirmiş bir suçluydu. Bilmiyordum ve kendimi boşa kürek çekiyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.

Onu bulmayı başarmam tamamen tesadüftü. Joe'yu ailesinin evine gitmesi gereken bir gece takip etmiştim ve son birkaç yıldır çalıştığım mağazanın yakınındaki bir restoranda mola verdiğini görünce şaşırmıştım. Sokağın karşısındaki otoparka park ettim ve restorana girip tezgâha yaklaşmasını izledim. Belki de şehir dışına çıkarken ailesine yemek götürüyordur diye düşünmüştüm ama tam o sırada onu restorana doğru yürürken gördüm. Uzun boylu, zayıf, güzel bir modeldi; uzun sarı saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış ve başına leopar desenli bir saç bandı takmıştı. Onunla bir randevu için buluşuyor olabileceğini düşündüm - bir vardiyaya gitmek için fazla şık giyinmişti - ama binaya girerken önlüğünü giymesini izleyecek kadar uzun süre oturdum.

Belki de hemen içeri girip onlarla yüzleşmeliydim. Geriye dönüp baktığımda keşke yapsaydım diyorum ama o sırada donup kalmıştım, öfke ve kafa karışıklığıyla doluydum. Ve hala elimde kanıt yoktu.

Onu içeride görünce doğruca ona doğru yürüdü. Penceredeki parıltıdan onları belli belirsiz görebiliyordum. Bir torba yiyecek taşımadan önce onunla bir süre konuştu. Sonra da şehir dışına, ailesinin evine doğru yola çıktı.

Daha sonra kendime onun gerçekten bir şey yapmadığını söyledim. İç sesim korkutucu bir şekilde ona benzemeye başlamıştı.

Bir randevu için buluşmuyorlardı.

Öpüşmediler.

Birlikte gitmediler. Bir şey

olmadı.

Emin olduğum tek şey, resimlerdeki kadını gerçekten tanıdığıydı. Yine de onlarla yüzleşseydim, yalan söylerdi. Bana saçmaladığımı söylerdi. Sadece yiyecek almak için orada olduğunu ve kadının eski bir arkadaşı olduğunu söylerdi. Belki de bir öğrencinin velisiydi. Onun yerine izledim. Ve dört gün sonra, Jenna'daki ilk günüm için aynı kapıdan içeri girdim.

Telefonum çaldığında irkildim ve telefonumu koltuğun kolundan kaldırıp ekrana bakmadan önce dizüstü bilgisayarımı hızla kapattım.

Dan'in fotoğrafı bana gülümsedi ve ben de sırıtmaktan kendimi alamadım. Gezegendeki tek bir kişiyle bile konuşma havamda olmadığımda, asla görmezden gelemeyeceğim tek kişi oydu. Parmağımı ekranda kaydırdım ve fotoğrafı kayboldu, bulanık bir görüntüsü ortaya çıktı.

Anında onun arabada olduğunu fark
ettim. "*Kızım,* ne yapıyorsun?"

Bacaklarımı kanepenin üzerinde birleştirdim. "İşten yeni geldim. Sen neredesin?" Penceresinden görünen yerleri seçmeye çalıştım ama her şey bulanıktı.

"Yani söyleyemez misin?"

"Ha?"

"Bende farklı bir şey fark etmiyor musun?" Bir elini çenesinin altına koyarak kirpiklerini kırpıştırdı.

"Sen neden bahsediyorsun? Seni zar zor görebiliyorum. Bulanıksın."

"Eh, bunun suçunu bu geri kalmış kasabadaki boktan servise at." Alay etti. "Saçımı yeni yaptırdım ve tatlım, harika görünüyor."

"Oh, eğlenceli." Kaşığı dişlerimin arasında gezdirerek yemeğimden bir ısırık aldım. "Nereye gittin?"

"Dakota'daki meydanda yeni açılan küçük salonu denedim. Bir dahaki sefere seni de yanımda götüreceğim."

"Yani saçımı sevmiyor musun?" Topuzuma dokunarak alay ettim. Aslında saçımı yaptırmaya ihtiyacım vardı. Yerel bakkalımızdaki kuaförde otuz beş dolarlık bir kesimden fazlasını karşılayabildiğimizden beri bir yıldan fazla zaman geçmişti. Saç diplerim çeneme yaklaşıyordu. Onu geçtiklerinde, muhtemelen kısa kestirecek ve sonra da salondan süresiz olarak uzak duracaktım.

"Tatlım, tabii ki saçını seviyorum. Sadece senin olduğu ve sen benim en iyi arkadaşım olduğun için seviyorum."

"Ha." Ona burnumu kırıştırarak yemeğimden bir ısırık daha aldım. "Ne
yiyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak yemeğime baktı.
tekrar yola koyuldu ve flaşörünü yaktı.

Tik, tik. Tik, tik.

"Makarna."

"Leziz. Açlıktan ölüyorum. Fazladan var mı?"

Görebilmesi için kutuyu kaldırdım. "Üzgünüm, tek kişilik bir porsiyon. Ama dondurucuda daha çok var. Gelmek ister misin?"

"*Öyle* mi?" Yüzü alaycı bir dalgınlıkla buruştu. "Joe orada mı?" "Hayır,
hafta sonu için ailesinin evinde."

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Kocam ve en iyi arkadaşım arasında bir aşk olmadığı bir sır değildi. Ama onlar hayatımdaki en önemli iki erkekti ve bu yakın zamanda değişmeyecekti. Hayatımdaki diğer pek çok şey gibi bunu da görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

"Ee, geliyor musun? Mikrodalgaya yemek koymamı ister misin?"

"Otuz dakika kadar uzaktayım, belki biraz bekleyebilirim. Hey, Joe'dan bahsetmişken, onunla konuştun mu?"

"Evet, öyle." Cevabım sertti ve o da bunu hemen fark etti. Bu konuyu açmamamın bir nedeni vardı.

"Ve?"

Pijama pantolonumdaki bir tüy parçasını karıştırarak başka tarafa baktım. "Hacklendiğini söylüyor. Ya da arkadaşının resimleri yanlışlıkla oraya koyduğunu. Ya da belki bilerek şaka olsun diye falan."

Kulağa geldiği kadar saçma olduğunu söyleyen kuru bir kahkaha attı. "Tatlım, lütfen bana ona inanmadığını söyle."

"Tabii ki hayır."

"Ve bunu ona söyledin mi?" "Söyledim."

"Neden sana burada üçüncü dereceden ceza vermek zorundayım? Bana ne olduğunu anlat!"

"Pek bir şey yok." "*Kızım*..."

"Ben... Ben hâlâ ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum." Parmağımı telefon kılıfımdaki bir çizikte gezdirdim.

"Anlıyorum... Ve bununla, onu nasıl öldürmek istediğini kastediyorsun, değil mi? Ben keskin bir buz saçağına oy veriyorum. Bunu duymuş muydunuz? *Mükemmel bir cinayet silahı..."* Bana gülümsedi. "Ve kimse bizden şüphelenmez. Çok güzeliz."

Gözlerimi devirerek başımı salladım. "Saçmalama."

"O adamın hâlâ nefes alıyor olması *yeterince* gülünç olmadığınız anlamına geliyor. Eğer Nick hiç..." Sonunda fotoğrafı netleşmeye başladığında dilini dudaklarında gezdirerek kasabaya yaklaştığını söyledi.

"Buraya geldiğinde seninle konuşacağım, tamam mı?" "Tamam... Yirmi dakika uzaklıktayım."

"On dakika sonra görüşürüz o zaman?" Şaka yaptım. Dan sürekli hız cezası alıyordu ve her yere yarı zamanda varabildiği bir şakaydı.

"Sadece trafiğe takılırsam."

Güldüm, aramayı sonlandırdım ve dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum, battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim, hem kağıt inceliğindeki duvarlar ve dışarıdaki soğuk hava hem de Dan'in sözleri nedeniyle üşümüştüm.

En iyi arkadaşım beni herkesten daha iyi tanırdı ama Joe ve sırları söz konusu olduğunda aklımdan geçen karanlık düşünceleri ona asla anlatamazdım. Ona kızgındım, elbette. İnsanlar sinirlenir.

İnsanlar kocalarını öldürmek için plan yapmazlar. Ben kocamı öldürmeyi planlayamazdım.

Yine de, dünyada en iyi arkadaşıma söyleyemeyeceğim bir şey varsa, o da bu düşüncelerin bir ya da iki kez aklımdan geçtiği gerçeğiydi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Hi! Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum," dedim Amma son tepsileri mutfağa taşırken ona yaklaşarak. Gülümsedi ama
Çok sertti. O meşguldü ve ben onu rahatsız ediyordum.

Spoiler uyarısı:

Umurumda değildi. "Ben

Edith," diye devam ettim.

"Amma," diye cevap verdi dudaklarını bükerek. Tabakları tezgâhın üzerine yerleştirdi, sarı saçlarının bir tutamını atkuyruğunun arasına sıkıştırırken önlüğünü sıvazladı ve not defterini aradı. Not defterini geri aldığında hâlâ orada olduğumu hatırlamış gibiydi. "Affedersiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında, evet." Çabucak düşündüm. "Fazladan ketçap şişelerini nerede sakladığımızı söyleyebilir misiniz?"

İçini çekerek kalabalık restorana baktı. "Beni takip edin." Mutfağa doğru hızla ilerledik ve bana daha önce iki kez gösterilen malzeme dolabına yöneldik. "Bütün çeşnileri burada tutuyoruz. Tuz, biber, ketçap, barbekü sosu ve tatlandırıcılar," -kapıyı açtı, ortadaki bir rafı işaret etti- "masaya konacak her şey burada. Gerisi mutfak için."

"Teşekkür ederim." Masalarımdan hiçbiri istememiş olmasına rağmen bir cam şişe aldım.

"Lafı bile olmaz."

Kapıyı kapattığımda uzaklaşmaya başladı ama ben ona yetişmek için acele ettim. "Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Yaklaşık dört yıldır," dedi. "Restoran eskiden başka birine aitti. Jenna ve kocası burayı üç yıl önce satın aldı. Ben, Eric ve Nicole,"- aşçıyı ve garsonlardan birini işaret etti

-"Bu geçiş sürecinde kalanlar sadece onlardı. Theo geçen yıl Tennessee'deki bir restorandan geldi. Diğer herkes bu yıl geldi."

"Bu çok fazla ciro demek."

"Bu restoran işi. Jenna harika bir patron ama insanlar sonsuza kadar bu bahşişlerle hayatta kalamaz." Bir çift bir dolarlık banknot çıkardı.

"Evet..." Benim ceplerim de benzer *bahşişlerle* doluydu. "Peki neden kalıyorsun?"

Bakışları yemek odasında gezinerek kendi bölümünü izledi. "Eh, neyse o. Buradan nefret etmiyorum ve genellikle istediğim günlerde izin alabilecek kadar kıdemim var. Programıma uyuyor."

"Bu gerçekten-"

Keskin bir nefes aldı ve elini kaldırarak sözümü kesti. "Pardon, izin verir misiniz? Masa dokuz hesabı arıyor. Hemen döneceğim." Beklemeden aceleyle ilerledi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle not defterinde hesabı aramaya başlamıştı bile. Masalarına yaklaşırken göğsünü biraz daha dışarı çıkardığını fark etmeden edemedim.

Elmas bilek kelepçelerine ve bu adamı Amma'nın bölümünün müdavimlerinden biri olarak tanıdığıma bakılırsa, bir kızın geçinebileceği türden bahşişler bırakan biri olduğunu söyleyebilirim. Şüphelerimi doğrularcasına, on iki dolarlık yemeğinin parasını ödemek için yüz dolarlık bir banknot çıkarmasını izledim. Ayağa kalkıp kızın omzunu sıvazlamadan önce parayı masaya doğru kaydırdı. Eli bir süre daha kadının teninde oyalandı ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Gülümsedi ve gülümserken bakışları tekrar bana kaydı.

Uzun uzun bakarken yakalanınca gözlerimi kaçırdım ve misafirlerimi kontrol etmek için kendi bölümüme geçerken onu takip ettim.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

"Bu göğüs eti pek iyi değildi," diye yanıtladı kadın kuru bir sesle, kırışmış dudaklarına erik rengi rujunu yeniden sürerken.

"Oh, öyle değil miydi?" Her lokması gitmiş boş tabağına baktım. "Keşke bilseydim. Senin için yeniden yapmalarını sağlayabilirdim. Sakıncası yoksa bana sorunun ne olduğunu söyler misin?"

Ruj tüpünün kapağını kapattı, dudaklarını birbirine sürterken kocasına bu çok saçma bir istekmiş gibi baktı. "Bakalım, kuruydu. Tatsızdı. Ben aldığımda soğuktu.

-"

"Çok özür dilerim. Birkaç lokma yedikten sonra seni kontrol etmeye geldim.
-"

"Fasulyelerimden birkaç ısırık almıştım, göğüs etinden değil." O zaten çantasının kayışını omzunun üzerinden kaydırdı. Tabağın üzerinde bir el salladı. "Bunların hiçbirini biz ödemiyoruz."

"Sizinkinde de mi bir sorun vardı?" Kadının karşısındaki adama sordum, o da oflayıp pufladı ama gözlerini kaçırarak kadınınkilerle buluştu. Devam ettim. "Müdürümle konuşayım ve ne yapabileceğimize bir bakayım-
"

"İstediğin kadar konuş." Ayağa kalktı ve koltuğundan kalkarken neredeyse bana çarpıyordu. "Biz gidiyoruz."

"Hanımefendi, beyefendi, lütfen, sahibini çağırayım-" Dinlemiyorlardı, çoktan kapıdan çıkmışlardı ve ben mutfağa koştum, tamamen kontrolüm dışında olan bir şey yüzünden kovulma ihtimalim beni paniğe sürükledi. "Jenna nerede?"

"İşte buradayım," dedi depo odasının köşesinden başını uzatarak. "Ne var ne yok?" Kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdı.

Açıklamaya çalışırken başımın derde girmeyeceğini umarak nefesimi tutmaya çalıştım. "Yirmi iki numaralı masadaki çift, kadın göğüs eti, erkek de hamburger sipariş etti." Yemek salonuna baktı, kalabalık alanı taradı. "Onu çoktan kontrol ettim ve sorun olmadığını söyledi. Ama sonra olmadığını ve çantasını çoktan aldığını söyledi. Onları bekletmeye çalıştım; daha çeklerini bile vermemiştim. Onlar-"

Ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. "Nefes al, tatlım. Sadece nefes al. Ne dediğini anlamıyorum. Ne oldu?"

Emir üzerine uzun bir nefes aldım, sonra gözlerimi kapattım ve "Ödeme yapmadan gittiler" diye itiraf ettim. Yüz ifadesi asıldı ama buna karşı savaştığı belliydi. "Onları durdurmaya çalıştım ama beni dinlemediler. Gerçekten çok üzgünüm."

Söylediklerimi düşünürken başı yana eğildi. "Neden özür diliyorsun ki?"

"Yani, onları ben durdurmadım."

"Edith, seni koruma ya da fedai olman için işe almadım. Zorluk çıkaran konukları fiziksel olarak zapt etmek senin işin değil. Eğer ödeme yapmayacaklarına karar verirlerse ve benimle konuşmadan gitmek isterlerse, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu, tamam mı?"

"Sen... sen kızgın değil misin?" Mutfaktaki kargaşa yavaşlamıştı, herkes konuşmamızı dinlemiyormuş gibi davranıyordu. O sırada

Rahatlamıştım, utançtan yanmaya başlamıştım. "Onlara kaba mı davrandın?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Başımı sallayarak tükürdüm.

"Onları kontrol ettin mi?"

"Evet, tabii ki."

"İçkilerini doldurdun mu?"

"Doldurdum."

"O zaman sen işini yaptın. Kızmak için bir nedenim yok." Gülümsedi, nazik, karanlık gözleri beni güvende hissettirecek şekilde gözlerime bakıyordu. Ama anlamamıştım. Bana kızmamış olsa bile, kızmış olmalıydı. Burası daha önce çalıştığım giyim mağazaları zincirine benzemiyordu. Her kayıp Jenna'nın cebinden çıkıyordu.

"Ama... senden çaldılar. İkisi de tabaklarını temizlediler ve gittiler."

Bir omzunu silkti. "Belki de yemeğe ihtiyaçları vardı ve paraları yetmiyordu."

Ona tuhaf tuhaf baktım. "Onların senden çalması senin için sorun değil mi?" Gülümsedi ve sessiz bir kahkaha atarak burnundan bir nefes çekti.

"Hayır.

Elbette bu durumdan hoşnut değilim, ancak şu anda bu konuda yapılabilecek bir şey yok. Herkes ara sıra zor zamanlar geçirir. Burada olduğum ve sevdiğim işi yaptığım için çok şanslıyım. Harika bir personelle, harika bir aileyle... Başkalarına, hatta bizi incitenlere nasıl tepki vereceğimiz konusunda her zaman bir seçim vardır. Başkalarının mutluluğumu mahvetmesine izin vermeyeceğim, Edith. Sen de izin vermemelisin. Eğer aynı çiftin tekrar geldiğini görürsen, yemeklerini bitirmeden önce beğenmeleri için elimizden geleni yaparız. Ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Sadece masalarını temizleyin ve sonraki misafirlerinizi oturtun." Eli yine kolumdaydı ve nazikçe sıktı. "Bu konuda endişelenme."

"Tamam... Teşekkürler." Kalp atışlarım nihayet yavaşlamaya başladığında oradan uzaklaştım. Görünüşe göre sebepsiz yere paniklemiştim ama böyle bir ortamda çalışmaya alışık değildim. Eğer biri benden bir şey çalarsa, ben... Boğazım kurudu.

Birisi benden bir şey çalmıştı. Birisi.

Arkama, Amma'nın başka bir masada bir çiftle konuşurken durduğu yere baktım.

Kendi masama ulaştığımda, peçeteleri toplayıp tabakların üzerine yerleştirmeye başladım ve sonra onları yavaşça istifledim. Çalışırken, ben

Amma'nın misafirlerinden birinin soğansız yeni bir başlangıç yemeği istediğine kulak misafiri oldum.

Kolları tabaklarla dolu bir şekilde yanlarından hızla geçerken onu durdurdular ve o da başını salladı. "Evet, tabii ki. Bunun için özür dilerim."

"Listede soğan göremedim," diye yakındı kadın, kızının yapışkan ellerinden menüyü almaya çalışırken. "Soğan yemiyor." Bir telefon görüşmesinin ortasında olan kocasını işaret etti.

"Sorun değil. Yeniden yapmalarını sağlarım," dedi Amma, tabaklarının ağırlığı altında zorlanarak.

"Lütfen acele edin. Çocukların yemekleri soğumaya başladı bile ve biz buraya ailece yemek yemeye geldik, ayrı ayrı değil," dedi kadın ve sonunda yürümeye başlayan çocuğundan menüyü alıp masanın diğer ucundaki diğerlerinin bulunduğu bölmeye yerleştirdi. Çocuk ağlamaya başladı, çığlıkları zaten gürültülü olan binada yankılanıyordu.

"Elbette. Hemen dönerim," diye seslendi Amma ve hızla uzaklaşmaya başladı.

Onu mutfağa kadar takip ettim ve masamdaki tabakları hemen ardından lavaboya bıraktım.

"Eric, masa 9'a yeni bir biftek, iyi pişmiş ve kızarmış patates lazım. Soğan olmasın."

"Hallediyorum," dedi cızırdayan ızgaranın üzerinden.

Birkaç içki doldurmak için hareketlendi, yerinde dans ederken kolunun arkasını alnına götürdü, belli ki tuvaleti kullanması gerekiyordu. "Dur, senin için getireyim."

"Ne?" Kaşları aşağı indi.

"Ellerin dolu. Son masamı da yeni boşalttım. Bu içkiyi onlara götürebilirim. Hangi masaya gidecek?"

"Emin misin?" Tereddütlü görünüyordu.

"Evet, tabii ki."

"Tamam. Teşekkürler. Masa beş, iki diyet." İki bardağı bana uzattı. "Beş numaralı masanın mezelerini koymam gerekiyor zaten."

"İsterseniz bunu da yapabilirim."

"Hayır, sadece bir saniyemi alır," dedi ve hızla uzaklaşıp tuvalete doğru gitti. O gittikten sonra Eric'e yaklaştım.

"Orta pişmiş bir biftek ve kızarmış patates istiyorum. Ekstra soğan lütfen." "Tamamdır." Güldü. "İnsanlar ve soğanları bugün."

İçecekleri yeniden doldurup masaya götürdüm ve iki yemeğin de hazır olması için tam zamanında geri döndüm. Tuvalet kapısının açılmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettikten sonra tabaklardan birini boş bir masaya koydum ve aceleyle Amma'nın misafirlerinin yanına gittim.

"Hey, millet, garsonunuz gerçekten meşgul ve benden bunu getirmemi istedi." Tabağı yere koydum. "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Kadın yemeğe bakmadan önce kızının ağzına bir kaşık makarna koydu. Sanki tokat yemiş gibi ağzı bir karış açık kaldı. "Bu patateslerin içinde soğan olmaması gerekiyordu..."

"Gerçekten mi?" Dilimi şaklatarak sordum. "Tanrım, gerçekten üzgünüm. Siparişi o verdi, ben de yeni getirdim. Soğan yok mu? *Fazladan* soğana benziyor, değil mi?"

"Ve bu biftek neredeyse canlı görünüyor. İyi pişmiş olması gerekiyordu. Burası nasıl bir yer ki basit bir yemeği bile doğru düzgün hazırlayamıyoruz?" Öfkelendi.

"Başka bir yere gitmek ister misin?" diye sordu adam sonunda telefonu kapatırken. "Reggie's caddenin karşısında."

"Gitmek zorunda kalmanızı hiç istemem. Amma siparişi yanlış vermiş olmalı. Bunun için çok üzgünüm. Dediğim gibi, çok meşguldü. Bana birkaç dakika verirseniz, bunu düzeltmelerini sağlarım. Ne almanız gerekiyordu?"

Adam kendi kendine homurdandı ama sonunda siparişi bir kez daha tekrarlayan karısına başıyla onay verdi. Birkaç dakika sonra doğru siparişle geri döndüm.

Kocası yemeğini kontrol ederken kadın kesin bir ifadeyle "Bahşiş bırakmayacağız," dedi.

"Oh, hayır. Senden bunu beklemezdim. Bunun için tekrar özür dilerim. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama Amma kısa süre içinde sizinle birlikte olacak."

Dudaklarımda büyüyen sırıtışa karşı savaşarak kaçtım.

Evliliğimi mahvettin, Amma. Ben de senin hayatını mahvedeceğim.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

O azar günü öğleden sonra işten eve döndüğümde Joe'nun arabasının garaj yolunda olduğunu görünce şaşırdım. Eve girdiğimde duşun sesini duydum.

Neyi yıkıyorsun, Joe?

Daha da iyisi, kimi *yıkıyorsun?*

Çantamı ve anahtarlarımı koltuğun üzerine bıraktım ve parmağımı duvarda gezdirerek koridorda yavaşça ilerledim. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, uzakta geçirdiği zamandan ne kadar keyif alsam da, her zaman döndüğünde sevinen küçük bir parçam vardı. Küçük bir parçam onun gitmesinden nefret ediyordu. İşlerin bizim için bu kadar yanlış gittiğini bilmekten nefret ediyordu.

Kocamı geri istedim.

Joe geri döndü.

Sadece üç yıl önce çok sert ve hızlı bir şekilde aşık olduğum adam. Sadece iki yıl önce evlendiğim adam. Beni eşi benzeri olmayan bir şekilde güldüren adam. Tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra sevgili huysuz yaşlı kedim Smoky'yi kaybettiğim için ağlarken beni teselli eden adam. Evlendikten sonra evimizin eşiğinden geçmeme izin vermemişti. Evliliğimizin ilk iki haftasında bana yatakta kahvaltı getirmişti.

Parmak eklemlerimi kapıya vurarak suyun üzerinden bağırmasını bekledim.

"Evde misin?"

"Evet." Kapıyı iterek açtım ve küçük banyoya girdim, arkasında onun karanlık gölgesinin olduğu soluk duş perdesine baktım. "Annenle baban nasıl?"

"İyiler. Babam sana selam söyledi." Duş perdesini yana kaydırdı ve dudaklarını büzerek bir öpücük bekledi. Öne doğru eğildim ve ağzımı kısa bir süreliğine onunkine bastırdım. Bunu yaparken kollarım titredi, karnımda bir iğrenme kayası oluştu.

"Bu kadar çabuk eve döneceğini düşünmemiştim."

"Evet, şey..." Perdeyi tekrar kapattı ve saçındaki köpükleri durulamaya geri döndü. "Bir gece daha kalmayı planlıyordum ama bana gerçekten ihtiyaçları yoktu. Ve seni özledim."

Yavaşça başımı salladım. Son büyük kavgamızdan sonra ailesiyle görüşmesini kısa kesmesi tesadüf değildi ama bunun devam etmesini beklemiyordum. Zaten hiç devam etmedi. Genelde, bir kavgadan sonra Joe birkaç gün, hatta belki haftalarca en iyi davranışını sergilerdi. Onu aldatırken yakaladığımda, eski haline dönmeye başlamadan önce neredeyse altı ay geçirmiştik. Gizlice dolaşmak, yalan söylemek.

Bu sefer o kadar şanslı değildim. Ya da belki o kadar aptal değildim.

"Cuma günü iş nasıldı?" Hâlâ onu da özlediğimi söylememi beklediği gerçeğini görmezden geldim.

"Tamam. Çocuklara söz verdim, eğer en az yarısı sınavı geçerse bir hafta boyunca sadece film izleyeceğiz ve ödev yapmayacağız." Duşu kapattı ve perdeyi kenara çekerek askılıkta asılı duran havluya uzandı. "Ve birdenbire dörtte üçü geçti."

"Düşünsene."

"Doğru. Yani, kolay bir hafta oldu." "Kulağa iyi bir teşvik gibi geliyor."

"Görünüşe göre." Havluyu yüzünde gezdirdi. "Hafta sonun nasıldı? Heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Pek sayılmaz." Lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi soğuk suyun altına sokup boynumu sıvazladım. Ona son on yıldır çalıştığım mağazadan ayrıldığımı, yarı ücretli bir garsonluk işine geçtiğimi söylemeliydim ama söylemeyecektim. Henüz değil. Hesaplarımız ayrıydı, yani kendi payıma düşeni ödediğim sürece aradaki farkı asla anlamayacaktı. Beklenmedik bir anda iş yerime gelecek türden bir koca değildi. Zaten bir kadın giyim mağazasını ziyaret etmek umurunda bile olmazdı.

Elbette, vergi beyannamesi verme zamanı geldiğinde bunu fark edecekti, ancak bunun bir sorun olmasına daha aylar vardı ve o zaman dünyamızın neye benzeyeceğini bile bilmiyordum.

Banyo paspasından indi, hemen arkamda durdu ve aynada gözlerimle buluştu. "Dün gece seni aramaya çalıştım." Kolları yavaşça belime dolandı. Gözlerini tuttum, hareket etmiyordum.

"Biliyorum ama çok geç olana kadar görmedim. Dan hafta sonu bizde kaldı."

Kolları istemsizce gerildi. "Oh? Eğlendin mi?"

"Yaptık." Bir kez göz kırptım, daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama beklemiyordum. Kavga başlatmak için pek de uygun bir durumda değildi.

"Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle. Sürpriz oldu. Yine de hafta sonunu yalnız geçirmemek güzeldi."

Çenesini omzuma dayadı ve bir iç çekti. "İyi miyiz?" "Neden olmayalım ki?"

Beni inceledi, bariz olanı gündeme getirmeye mi yoksa artık tartışmadığımız gerçeğinin tadını çıkarmaya mı karar veriyor gibiydi. Her nasılsa, kavga etmemek kavga etmekten daha kötüydü ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Yanağımı öptü, vücut yıkamasının ılık, odunsu kokusu beni sardı. "Sadece emin olmak istedim."

"Biz iyiyiz." Tekrar gözlerini tuttum, sessizce gerçeği görmesi ve kabul etmesi için yalvardım. İyi olmaktan daha uzak olamazdık. Bunu ikimiz de biliyorduk. Elleri beni daha sıkı kavradı, kolları belime dolandı. Saçlarımın kokusunu içine çekti, sonra dondu kaldı.

"Mmm... İş yerinde yemek var mıydı?"

"Ne?" Midem bulandı.

"Kızarmış yemek gibi kokuyorsun."

Mağazada geçireceğim bir gün için olması gerektiği kadar şık giyinmediğim konusunda tek kelime etmemişti. Muhtemelen fark etmemişti bile. Ama son zamanlarda giysilerime, saçlarıma ve tenime sinmiş gibi görünen koku hakkında düşünmedim.

"Ah, evet," dedim beni tekrar koklarken. "Desiree'nin doğum günüydü. Christina sokağın aşağısındaki restorandan sipariş verdi. Gerçekten güzel yemekler." Hemen başını salladı ama yüz ifadesinde bir endişe belirtisi yakalamıştım. Sokağın aşağısındaki restoran onu daha önce gördüğüm restoranla aynıydı.

Ziyaret.

Bundan sonra metresini ziyaret ederken dikkatli olmalısın, değil mi Joe?

"Nefis kokuyor," dedi, sesi alçaktı. İfadesinde bir şey karardı ve mümkün görünmese de bana yaklaştı. Leğen kemiğim lavabomuzun önüne bastırdı, sıcak nefesi saçlarımdaydı. "Lezzetli demişken..."

Elinden kurtulup hızla ondan uzaklaştım, bedenim ona karşı fiziksel olarak tiksinti duyuyordu. Gözlerindeki reddediş, haklı olsa bile acı vericiydi. "Ben de duş almalıyım" diyerek bunu örtbas etmeye çalıştım. İğrenç hissediyorum."

En azından bu kısmı yalan değildi.

"Oh." Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. "Bana söylemeliydin. İçeride kalır ve sana katılırdım." Başparmağını beline sarılı havlunun üst kısmında gezdirdi.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun yok. Sadece bir dakika sürecek. Sonra yemeğe başlarız."

Bir an hareketsiz durup beni izledi ve yarım saniyeliğine duşta bana katılmak için ısrar edeceğinden endişelendim. Onun yerine bir elini saçlarında gezdirdi, su damlacıkları muşamba zemine damlıyordu. "Tamam o zaman." Kapıya doğru ilerledi ve "Ne kadar sıcak su kaldığından emin değilim" diye seslenmeden önce gözden kayboldu.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de küçük alanı geçerek kapıyı hızlı ve sessiz bir şekilde kilitledim ve keskin bir nefes verdim. Artık onun yanında zor nefes alıyordum. Gözleriyle karşılaşmaya zor dayanıyordum.

Ama daha iyisini yapmalıydım. Yapmak zorundaydım.

Eğer yapmazsam bunu asla atlatamazdım. Ve atlatmak zorundaydım.

İçimi parçalamaya başlayan hıçkırıklarımın sesini bastırmak için tam zamanında suyu açtım. Kıyafetlerimi çıkarırken vücudum titremeye başladı. Sanki maskemi çıkarıyor, nihayet hissettiğim her şeyi deneyimleyebilmek için soyunuyordum. Kendime bu özgürlüğü çok nadiren tanıyordum; sadece yalnızken ve her seferinde sadece birkaç dakikalığına. Aksi takdirde, bunun beni tüketeceğinden ve bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan endişeleniyordum.

Gözyaşlarım dökülürken, ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım.

Onun için ağlamaktan çok yorulmuştum.

Yeterli değilmişim gibi hissetmekten çok yoruldum.

Duşa girdim, ılık suyun altında durdum ve sonunda hıçkırıklarıma tamamen teslim oldum. Ağlamak için kendime beş dakika verirdim, beş dakika

ve sonra oraya çıkıp hayatım buna b a ğ l ı y m ı ş gibi performans göstermem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

"Saçıma sarı röfle yaptırsam ne düşünürsün?"

Bir tutam saçımı parmaklarımın arasında döndürerek sordum. Oturuyorduk Konuyu açtığımda kanepede oturmuş, donmuş pizzamızın son kalanını yiyordu. Konunun rastlantısallığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Ne?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Aslında beni gerçekten duymamış mıydı yoksa ricam karşısında kafası mı karışmıştı anlayamadım.

"Önemli noktalar," diye tekrarladım. "Biraz tazelenmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Bahar gelmeden önce sarı ve hafif bir şey. Ne bileyim işte. Eğlenceli olabilir, sence de öyle değil mi?"

İkna olmuş görünmüyordu. "Bu nereden geliyor?"

"Oh, bilmiyorum. Dan Dakota'daki yeni kuaföre gitti ve çok etkilenmiş görünüyordu. Ne kadar seçici olduğunu bilirsin... Her neyse, eğer gitmek istersem bir dahaki sefere beni de götürebileceğini söyledi. Uzun zamandır kendime çeki düzen vermemiştim. Belki de zamanı gelmiştir." Ayaklarımı ısıtmak için kanepenin minderine soktum.

Düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Saçını yapan kızın nesi var şimdi?"

"Saçımı yapan bir kız yok. İçeri girdiğimde kimin boşluğu varsa onu alıyorum ve o hep yeni biri oluyor. Hiçbirinde bir sorun yok ama daha süslü bir şey yapmak istiyorum, anlıyor musunuz? Sadece kimin yaparsa yapsın saçımı yeşile falan çevirmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Neden saçını değiştirmek istiyorsun ki? Her zaman koyu renk bıraktın."

"Her zaman değil. Daha önce de röflelerim vardı. Sen beni tanımadan önce. Bilmiyorum. Sadece bunun eğlenceli bir değişiklik olacağını düşündüm. Şimdi para biriktirmeye başlayabilirim ve birkaç ay içinde belki paramız yeter."

Başını iki yana salladı, saçlarımı karıştırmadan önce dişlerini emdi. "Bilmiyorum. Belki de. Bir sarışın olarak senin hakkında ne hissettiğimden emin değilim, ama sanırım karar senin."

"Sarışınlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" Ses tonum hafif ve masumdu ama onda bir şeylerin değiştiğini gördüm. Bir an taş kesildi, sonra omuz silkti ve başka tarafa baktı.

"*Senden* hoşlanıyorum. Ne yapmaya karar verirsen seveceğim." Uzanıp dizimi hafifçe sıktı. Sonra gözleri büyüdü. "Ah, neredeyse unutuyordum."

"Neyi unuttun?"

İnce dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sana bir şey getirdim."

"Bana zaten çiçek almıştın." Olanları unutmam umuduyla beni hediyelere boğmaya çalıştığına hiç şüphe yoktu. Bunun geçen seferkinden ne kadar farklı olacağını henüz anlamamıştı.

"Biliyorum. Ama bunu annemi randevusuna götürdüğümde şehir merkezindeki mağazalardan birinde gördüm. Mükemmeldi." Ben itiraz edemeden ya da başka bir soru soramadan çoktan koltuktan kalkmış ve koridorda ilerlemeye başlamıştı. Birkaç dakika sonra elinde beyaz bir hediye torbasıyla döndü. Onu bana uzattı ve ben de deniz köpüğü yeşili kağıt mendili kenara çektim.

"Bana bir şey almana gerek yoktu..." Hediyeye ulaştığımda ellerimi cam kürenin etrafına sardım ve yavaşça çekip çıkardım. Avucumdan daha büyük olan kar küresinin içinde, çıplak ağaçlardan oluşan bir ormanın ortasında gülümseyen iki kardan adam vardı. Elle boyanmış birkaç çam ağacı dışında alt kısmı bembeyazdı. Çevirip etraflarına yağan karı izledim. "Çok güzel," dedim ona, parmağımı tabandaki ağaçlardan birinin üzerinde gezdirerek.

"Müzik de çalıyor." Öne doğru uzandı, elinde çevirdi ve altındaki altın mekanizmayı döndürdü. Serbest bıraktığında tanıdık bir Noel şarkısı çaldı.

"Teşekkür ederim." Onu kalbime yakın tuttum. "Bayıldım."

"Koleksiyonuna bir tane eklemeyeli epey oldu," dedi ben ayağa kalkıp odanın öbür ucundaki duvardaki küçük şömineye doğru ilerlerken. Hayatım boyunca yaptığım çeşitli seyahatlerden ve tatillerden kalma toplam otuz altı kar kürem daha vardı. Büyükannem bana ilk kar küresini sekiz yaşımdayken almıştı ve her nedense bu gelenek devam etmişti.

Bir Noel köyü küresini penguen ailesinin olduğu küreden ayırdım ve yenisini ortasına yerleştirdim, tozlu üst kısımlarında parmağımı gezdirdim. Arkamı döndüğümde Joe beni izliyordu.

"Yakında onlar için sana yeni bir raf almamız gerekecek."

"Yerim kalmadı," diye kabul ettim.

"Yani, beğendin mi?"

"Bayıldım. Teşekkür ederim." Sesim kendime bile sıkılmış gibi geliyordu. Hediyeyi sevmiştim ama kalbim o hediyede değildi ve bunu ikimizin de hissedebileceğini biliyordum. Hep böyle mi hissedecektik?

Bu konuda bir şey yapana kadar.

"Peki, Dan buradayken sen ve Dan ne yaptınız?" diye sordu, tekrar otururken konuyu değiştirerek.

"Televizyon izledik, abur cubur yedik ve bana YouTube kanalı için hazırladığı yeni videolardan bazılarını gösterdi. Neden?"

"Sadece soruyorum..."

Soruyu ona yönelttim. "Sen ve ailen ne yaptınız?" "Her zamanki gibi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Şimdi sıkılmış görünme sırası ondaydı. Amaçsızca kaşını kaşıdı. "Annemi randevusuna götürdüm ve babamın banyo lavabosunun altındaki sızıntıyı tamir etmesine yardım ettim. Bana komşularının havlayan köpeğinden bahsettiler. Sonra komşularının havlayan köpeğiyle *tanıştım*." Kıkırdadı. "Heyecanlı bir hafta sonu daha."

Tam o sırada cebindeki telefonu çaldı ve çıkardı. Mesajı okurken ifadesi taş gibiydi ve her ne yazıyorsa tepki vermemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Ne kadar istesem de sormaya cesaret edemedim.

Bana gerçeği söyleyeceğinden değil zaten.

Yanından geçip tekrar kanepeye oturdum. Ona baktığımda, az önce aldığı mesaja yanıt veriyordu.

O muydu?

Muhtemel

en.

O değilse, başka biri.

Bir süre sonra, onu izlediğimi fark etmiş olacak ki başını kaldırdı ve boğazını temizledi. Başka bir açıklama yapmadan telefonunu cebine geri soktu.

"Tekrar doldurmamı ister misin?" Şarabımı içtiğim plastik bardağı işaret etti ve cevap beklemeden bardağı aldı.

"Teşekkürler." Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde az önce bulunduğu boşluğa baktım. Bu konuda nasıl bu kadar açık olabiliyordu? Neden saklamaya bile çalışmıyordu? Bu kadar az mı umursuyordu?

İnsanlara sana nasıl davranacaklarını öğretiyorsun.

Kafamın içindeki tavsiyeyi duydum, doğru olduğunu bildiğim tavsiyeyi. Ona bunun normal olduğunu öğretmiştim. Devam etmesine izin verdim.

Daha ne kadar sürecek?

Daha ne kadar devam etmesine izin verecektim? Daha ne kadar izin vermem gerekecek?

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde fincanımı bana uzattı ve telefonunu tekrar çıkardı. Oturduğunda, benden daha önce olduğundan daha uzaktaydı.

Hemen fark ettim. Bu oydu.

İhtiyacım olan tek kanıt buydu.

"Her şey yolunda mı?"

"Hm?" diye sordu, başını kaldırmadan. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Kafası karışmış gibi görünüyordu ama telefonunu kanepenin koluna bıraktı. "Erika, işten. Yarın yemekhaneye bakmamı istedi. Oğlunun bir randevusu varmış."

"Oh, tamam."

"Peki, ne izliyoruz?" İzlediğimiz programın jeneriği akmaya başladığında televizyonu işaret etti. "Görmek istediğim yeni bir *Shark Tank* var."

Başımı salladım ve kumandayı ona uzattım. "Seçim senin."

Başka bir şey söylemeden bölümü açtı ama ne kadar çabalasam da kendimi ona odaklayamadım. Gerçekte kiminle konuştuğuna ve ne tartıştıklarına dair milyonlarca teoriyle çok meşguldüm.

Programın birkaç dakikasında bölümü durdurdu ve ayağa kalktı. "İşemem lazım," dedi. "Hemen döneceğim."

Birasını yanındaki masaya bıraktı ve sehpaya dayadığım bacaklarımın üzerinden geçti. O gittiğinde bakışlarım hâlâ kanepenin kolunda duran telefonuna kaydı.

Bu bir numara mıydı?

Sanki bir çeşit sınav gibiydi.

Yine de cazibesine karşı koyamadım. Kanepeye doğru eğildim, telefonunu aldım ve koridorun sonundaki banyo kapısının kapandığını duyduğumda kendime çektim. Her zaman kullandığı dört haneli şifreyi girdim ve ekrana baktım.

Fazla zamanım yoktu ama kontrol etmek istediğim çok şey vardı.

Her şeyden önce, mesajlarına baktım.

En üstteki isim... Nefesim

kesildi.

Erika.

Mesaja tıkladım. Belki de sahte bir isimdi.

İlk o mesaj atmış**, "Geçen ay seni gözaltı görevinden kurtardığım zamanı hatırlıyor** musun?" demiş.

Ha, nasıl unutabilirim?

İyilik için aramam

lazım. Ne oldu?

Cevap vermesi birkaç dakikasını almıştı. **Ethan'ın dişçi randevusu var, sürekli erteleyemem. Cerrahı görmemiz gerekiyor ve o da ayda sadece birkaç kez ofise geliyor. Doug onu götürecekti ama bir rahatsızlığı var ve riske atmak istemiyorum. Yarınki öğle yemeği görevimi üstlenme şansın var mı? Böylece dördüncü ve beşinci ders arasında kaçabilirim.**

Bir çocuğun dişe ne ihtiyacı olur ki? Şaka yapmıştı.

İşin garibi, oldukça önemliler. O saatte bir işin varsa Sam'e sorabilirim.

Hayır, sorun değil. Seve seve yaparım. Sadece yarın

hatırlat. Sen en iyisisin!

Ben de öyle duydum.

İşte bu kadar. Konuşmanın sonu. Ve yeterince masum hissettirdi. Yalan söylememişti. Kocam her zaman çekici biriydi ama Erika'nın beş çocuğu ve taparcasına sevdiği bir kocası vardı. Endişelenmem gereken bir şey olduğuna inanamıyordum.

Tuvaletin sifonunu ve lavabonun çalışma sesini duyduğumda mesajlarını kapattım. Rahatlamış hissederek telefonunu kilitlemeden önce başparmağımı kaydırarak şüpheli bir şey olup olmadığını kontrol ettim ve donup kaldım.

Bir ekranda, solda ve tamamen tek başına, daha önce sadece birkaç kez gördüğüm bir uygulama vardı.

Dater

Banyo kapısı açıldı ve bana doğru geliyordu, düşünemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Ne söyleyecektim? Ne yapacaktım-

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, salonun kapısında durarak. "Telefonumu mu karıştırıyorsun?"

"Telefonunda neden bir randevu uygulaması var, Joe?"

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Ben kullanmıyorum."

Telefonu zorla yüzüne tuttum. "Biliyorsun."

Yüzü kızardı. "Hayır, bekle... Bu benim değil. Eskiden... Yani, bunu daha önce kullandım, biz birlikte olmadan önce, ama... Edith..." Başını sallayarak bana baktı. "Anlamıyorum. Nereden buldun bunu?"

"Ne demek nerede buldum? Tam şuradaydı!" Telefonu işaret ettim.

Sessiz bir tefekkürle ekrana baktı, sonra kafasını kaldırdı. "Oh! Bahse girerim ne olduğunu biliyorum. Geçen gün bir güncelleme yaptım. Bazen bu eski uygulamaları yedeklendikleri yerden getirir. Önemli bir şey değil. Sadece sileceğiz."

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun? Resimleri bulduktan sonra-
"

"Sana resimlerin Sam'in bir şakası olduğunu söylemiştim. Belki bu da bir şakadır. Onun nasıl olduğunu bilirsin!"

Düşünmeye çalışarak burnumun kenarını sıktım. "Joe, neden kırk yaşında, evli, iki çocuk babası en iyi arkadaşın telefonuna rastgele bir kadının neredeyse çıplak fotoğraflarını yüklemek istesin? Neden bir flört uygulaması indirmek istesin ki? Bunların neresi mantıklı?"

O zaman çileden çıktı, sinirlenmeye başladı. "Bilmiyorum! Aklının nasıl çalıştığını anlasaydım, kendim için endişelenirdim. Sorun yok, bebeğim." Uygulamaya dokundu ve uygulama ondan bir kullanıcı adı ve şifre girmesini istedi. "Gördün mü, giriş bile yapmadım. Bu eski bir uygulama." Elime uzandı. "Tek ihtiyacım olan sensin, sana söylediğim gibi."

Ondan uzaklaştım. "Daha önce hiç görmemiştim. Neden şimdi?"

"Aynen öyle. Çünkü orada değildi. Ve..." Kelimeyi çıkardı,
başparmağını ekranın üzerinde gezdiriyor. "Artık orada değil." Döndürerek bana uygulamanın olduğu yerde boş bir ekran gösterdi. "Gördün mü? Gitti." Yara bandı gülümsemesi geri gelmişti. *Gördün mü, tamir ettim, diye* bağırdı.

Ama tamir edilmedi. Hem de hiç.

Kanepeye uzandı ve programı oynat tuşuna bastı. "Hadi," dedi yanındaki koltuğu okşayarak. "Kaçırıyorsun."

Hayır, diye düşündüm. *Nihayet, nihayet görüyorum.*

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün arabanın ısısını ayarlayıp ellerimi hızla birbirine sürterken hâlâ kızarmış yemek kokuyordu. Koyu renkli benekler beyaz
Ön camı kaplayan buz tabakası, bulunduğum yerden restoranın görüntüsünü seçmeye başlayana kadar yavaşça yol veriyordu.

Silecekleri çalıştırdım ve avuçlarıma ılık bir hava üfledim, kapıyı izlerken onları bacaklarımın altına sıkıştırdım. Ön cam neredeyse tamamen temizlendiğinde ısıyı düşürdüm, koltuğuma yerleştim ve gömleğimin yakasıyla kendimi yelpazeledim.

Çoktan çıkmış olmalıydı.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken arka kapı açıldı ve Amma göründü, hardal sarısı el çantasının askısını ayarlarken telefonunu kulağına dayamıştı. Parlak gülümsemesi midemi bulandırdı. Bu kadar mutlu olmasını gerektirecek ne vardı ki?

Yöneldiği lüks SUV'un arkasından buharlar çıkıyordu, ön cam uzaktan çalıştırma seçeneği sayesinde tamamen temizdi.

Çantasından bir anahtarlık çıkardı, aracına binerken hâlâ telefondaki kişiyle konuşmaya dalmıştı. Telefonu indirdi ve hareketli bir şekilde konuşurken Bluetooth'un bağlanmış olması gerektiğini düşündüm, yansımasını kontrol etmek için vizörü aşağı çevirdi. Taze ruj sürdü ve parmaklarını gözlerinin altında gezdirerek başını salladı. Kemerini bağlarken saçıyla uğraştı.

Nereye gidiyorsun, Amma? Kimi
göreceksin?
Nasıl göründüğün konusunda neden bu kadar endişelisin?

Sanki mükemmelden daha azı görünebilirmiş gibi.

Görünüşünden memnun kaldığında, bir saniye bile bana bakmadan hattın diğer ucundaki kişiye gülerek otoparktan çıktı. Ben de buna güveniyordum. İş dışında Amma için görünmezdim.

Ben koyu renkli, sade kıyafetler giyerken o parlak, karmaşık desenler ve küçük kasabamıza henüz gelmemiş modaları seçti.

Onu hiç makyajlı görmemiştim, bense cildimi çok fazla bozmamak için bir rimel ve kapatıcıyla yetinmeyi tercih ettim.

O güzel ve dışa dönüktü, her yerde ve herkesle arkadaşlık kurabiliyordu, bense hiç öyle değildim. Sanırım beni en çok inciten de buydu - benden bu kadar farklı birini seçmiş olması.

Bu bir eşte ne istediği hakkında ne söylüyordu?

Tüm bunlar onun için sadece bir fantezi miydi? Yoksa beni tamamen değiştirmeye mi çalışıyordu?

Otoparktan çıkarken arabayı vitese taktım ve şehirden çıkış yolundaki birçok dönemeçte onu takip ederken fark etmeyeceğini umduğum kadar güvenli bir mesafe bıraktım.

Eyaletler arası yolda, tamponundaki "Promote Peace" (Barışı Teşvik Edin) yazısıyla doğrudan çelişen bir şekilde korna çalarak trafiğe girip çıkarken onu neredeyse gözden kaybediyordum.

Restorandan otuz dakika uzaktaki bir çıkışa girdiğinde üç araba arkasındaydım. Sinyal lambamı yaktım ve iki arabanın arasından kaymadan önce dikiz aynamı kontrol ettim.

Çıkışta bir benzin istasyonuna girdi ve kalbim sıkıştı. Ya sonuçta eve gitmiyorsa? Bunca zamanı boşa mı harcamıştım?

Hızlıca düşünerek arabayı istasyonun diğer tarafına çektim. Eğer beklersem, görülme ihtimalim vardı. Ama burası bir benzin istasyonuydu. Orada olmamın birçok nedeni olabilirdi. Dünyanın en büyük tesadüfü olabilirdi.

Sarı saçlarının hızla yanımdan geçtiğini gördüğüm anda başımı kaldırıp cam pencereye baktım. Elindeki poşeti tezgâha doğru taşıyor, tezgâhın arkasındaki adama geniş geniş gülümsüyordu. Oturduğum yerden bile adamın onun tarafından büyülendiğini görebiliyordum. Tezgâhta öne doğru eğildi, ince, dağınık sakalını kaşıdı ve tel çerçeveli gözlüklerini burnunda daha da yukarı itti.

Atıştırmalıklarını sayarken kartını ona uzattı - *Ne tür şeyler atıştırıyorsun, Amma? Çocuk ruhları, belki? Yavru köpek dilleri? Kırık kalpler? Neşe*?" Sonra çantayı alıp uzaklaşmak için dönerken sadece parmaklarıyla el salladı. Binayı geçip görüş alanımdan çıkarken gözleri onun üzerindeydi. Bir sonraki durağının evi olması için sessizce dua ederek yerimden kalktım. Çeşitli ayak işlerini yaparken onu şehirde takip edecek vaktim yoktu. Belki de işlerinden biri kocamla ilgili olabilirdi.

Sonra ne olacak?

Ya her şey bu gece biterse? Hazır

mıydım?

Kendimi hazır hissetmiyordum, ama hiç hazır olur muydum?

Sonunda parlak mavi cipin park yerinden çıktığını gördüğümde, Amma koyu renk güneş gözlüklerini takmış, dinlediği müzik her neyse kafasını sallıyordu.

Pop tarzında bir kız mısın, Amma?

Yoksa country müziği mi tercih

edersin?

Belki siz de kocam gibi 80'lerin hit şarkılarıyla büyümüşsünüzdür.

üz

eri *Belki de ikiniz ilk başta bu şekilde bağlandınız.*

nd Otoyola geri dönerken onu takip ettim.

e.

Ya da durmasının tek nedeni atıştırmalıklar mıydı? Eğer öyleyse, belki de yolculuk tahmin ettiğimden çok daha uzun sürecekti.

Joe beni iki saat içinde eve bekliyor olacaktı. Ona işten kaçta çıktığımı söylememiştim ama eski dükkânda altıdan sonra çalıştığım nadirdi. Benden haber almadıysa, muhtemelen altı buçukta telefonumu aramaya başlardı.

Sessizce sürdüm, yaptığım şey için kendimden nefret

ediyordum. Ben bu kadın değildim.

Ama yine de, hiç kimse zorlanana kadar böyle *bir kadın* olamaz. Kimse bir gün kocasının metresini şehirde takip edeceği ya da eşinin telefonunu karıştıracağı hayalleriyle büyümez. Kimse kendini değersiz ve sevilmemiş hissedip yine de geri dönecek, sevdiği kişiye bir şans daha vermesi için yalvaracak türden bir kadın olabileceğini hayal etmez - sanki yanlış bir şey yapmış olan kendisiymiş gibi.

Gerçekte, itiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da ve şimdi bunun için kendimden ne kadar nefret etsem de, her zaman kadınların

aldatılanlar zayıftı. Tekrar tekrar aldatılan ve kalmayı seçen kadınların hikayelerini hiç anlamadım ya da sempati duymadım.

Bunu nasıl göremezsin? Eskiden merak ederdim. *Onun değişmeyeceğini nasıl fark edemedin?*

Ama bunu yaşarken, bazen ağaçlar için ormanı göremezsiniz. Ve işin içine kalbiniz girdiğinde, kendi ormanınızı yaratma ve onu gerçeğin istediğiniz versiyonuyla doldurma eğiliminde olursunuz.

Kararları siz verdiğinizde, dünyanın geri kalanının gün gibi görebildiği apaçık sorunlara rağmen yaşadığınız ormanda hayatınızı sürdürdüğünüzde, ormanınızın ne zaman kurtarılmaya değer olduğunu ya da kibriti çakıp yanmasına izin verme zamanının geldiğini yalnızca sizin söyleyebileceğinizi öğreniyordum.

Bugünlerde, üniversitedeki erkek arkadaşı onu aldattığında eski en iyi arkadaşımla konuşma şeklimden, onun gitmesi gerektiğinden bahsetme tarzımdan pişmanlık duyuyorum. Asla o kadar basit değildi, gerçi benim başıma gelene kadar öyle olduğunu ısrarla savunurdum.

Kendimi güçlü bir kadın olarak görürdüm.

Patlak bir lastiği değiştirebilir ve donmuş olsalar bile kendi yemeğimin parasını ödeyebilirdim ve Joe ile tanışmadan önce hep yalnız yaşamıştım. Kolay bir hedef ya da özgüveni düşük biri değildim. Dünya üzerinde yürüyen en harika şey olduğumu düşünmüyordum ama değerimi biliyordum.

Yine de hile beni gafil avlamıştı.

Mesajları, ikisi arasındaki saatlerce ve saatlerce süren konuşmaları bulduğumda, ona bunları sordum ve hemen itiraf etti. Bana eski sevgilisi olduğunu, tesadüfen karşılaştıklarını ve tekrar konuşmaya başladıklarını söyledi. Kaçan oydu ve o da fanteziye kapılmıştı.

Kadın hâlâ adamın memleketi olan Cleveland'da yaşıyordu ve birbirlerine rastladıklarında sadece iki haftalığına şehirdeydi. Birkaç saatlik mesajlaşmalar yapmışlar ve adam bir keresinde onu görmek için uçakla gelmiş.

Ama hepsi bu kadar.

Bir kez yatmışlardı ve o bunun bir hata olduğunu hemen anlamıştı. İtiraf etmek için can atıyordu ama beni kaybetmekten korkuyordu. Mesajları bulduğuma sevinmişti. Bu onu hissettiği suçluluk duygusundan kurtarmıştı. Sonunda bana gerçeği söyleyebilecekti.

Ya da hikaye böyle devam ediyor.

Bol bol özür diledi, her fırsatta bana bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlattı ve sonunda tekrar iyi bir noktaya geldik.

En azından ben öyle sanıyordum. Bu çok uzun zaman önce değildi ve çoktan buraya geri dönmüştük. Ama bu sefer daha kötüydü. Bu sefer kadın burada, bizim kasabamızda yaşıyordu.

Son kadın bir fanteziydi. Bir geçmişleri vardı ve onu kafasında kurgulamıştı. Ama saatler uzaktaydık ve bir daha hiçbir şey olmayacaktı.

Eğer Amma'yı istiyorsa ve Amma da onu geri istiyorsa, onun için beni terk edebilirdi. Onu seçebilirdi. Ve onu durdurmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey olmazdı.

On dakika sonra onu kalabalık bir alt bölgeye kadar takip ettim. Sokaklarda arabalar sıralanmıştı, bu yüzden birini ezmemek için sağa sola savrulmak zorunda kaldık. Beyaz panjurlu ve üç arabalık garajı olan büyük, gri bir evin önünde yavaşladı. Şüpheli görünmeden durabileceğim bir yer olmadığı için yanından geçtim ve bloğun etrafında dönerken hızımı artırdım.

Geri döndüğümde, arabayı dört ev aşağıda bir minivan **ile üzerinde "Yetişkinler biniyor, biz de yaşamak istiyoruz"** yazan bir kamyonetin arasında durdurdum. Açık garaj kapısının arkasına saklanmış olan kadının cipten inişini, güneş gözlüklerini koltuğa geri fırlatışını ve arabanın kapısını çarpışını izledim. Garaj kapısını kapatırken elinde bir çanta dolusu şeftali halkası taşıyordu ve sokağında aşağılanmış kadınlarla dolu serseri arabalar olup olmadığını kontrol etme zahmetine katlanmadan eve doğru yürüdü.

Ön kapıya ulaştığında kapı açıldı ve nefesim göğsümde sıkıştı. Onu bekleyen adam uzun boyluydu, gür sarı saçları ve oturduğum yerden bile takdir edebildiğim zayıf, iyi tonlanmış bir vücudu vardı. Eğer gördüysem, Amma için mükemmel bir eşti.

Daha da önemlisi, kollarında genç bir kız tutuyordu.

Kız onu görünce irkilerek Amma'nın üzerine atıldı, Amma da onu yakalayıp yanağından öptü ve bir elini saçlarında gezdirdi. Bu etkileşim karşısında genişçe sırıtan adam geri çekilerek Amma'nın içeri girmesine izin verdi. Sokağa baktı ve orada oturup onları izlediğimi görmesinden endişe ettim ama rahatladım, ikinci bir bakış atmadan kapıyı kapattı.

Her şeye rağmen neden endişelensin ki?

Olmaları gereken her şeye sahiptiler; genç ve güzel. Mükemmel, mutlu bir aile.

Sadece bir sorun vardı.

Amma bir yalancıydı ve ben bunu kanıtlayacaktım.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Her nasılsa, Amma'nın da bir ailesi olduğunu öğrenmek beni biraz daha iyi hissettirdi.

Bu, aptal yerine konan tek kişinin ben olmadığım anlamına geliyordu. Gerçi ben Bir aileyi parçalayacağımı bilmenin verdiği zevkle, bu berbat durumdaki tek kurbanın ben olmadığımı bilmek beni rahatlattı.

Belki de bu beni bir canavar yapıyordu. Emin değildim.

Tek bildiğim, eve dönerken kendimi adımlarımı hızlandırmış bir şekilde bulduğumdu.

Joe'yu mutfakta, elinde takvim ve bir yığın faturayla masada oturmuş, onları karıştırırken buldum. Beni fark etmemiş gibi göründüğünde, "Hey," dedim.

Kafasını kaldırıp bakmadı bile, gözleri uzaktı. Elindeki işe odaklanmıştı. "Hey."

Lavaboya gidip ellerimi yıkadıktan sonra dondurucuyu açtım ve donmuş bir lazanya çıkardım.

Tezgâhın üzerine bir şeyler karaladı. "Su faturasını ödemeyi unutmadın değil mi?"

"Evet, üzeri çizilmiş, değil mi?"

"Hayır." Gereksiz bir güçle işaretledi. "Ah. Özür dilerim. Unutmuş olmalıyım."

Buna yanıt vermedi, kaşları aşağı çekilmiş, çenesi gerilmişti. "Peki ya telefon faturası?"

"Ödendi."

Yumruğunu masaya vurarak inledi. "Kahretsin, Edith. Bu şeyleri işaretlemeyi unutmamalısın."

"Üzgün olduğumu söyledim, değil mi? Sanırım unuttum. Bu kadar büyütecek ne var? Ödemeyi unuttuğum falan yok."

"Onları işaretlemezseniz bunu nasıl bilebilirim?"

Fırını kutunun üzerinde yazan sıcaklığa kadar ısıtmak için düğmeye bastım, sonra da tezgâhın üzerine koydum. "Belki de daha büyük bir şey almalıyız, beyaz tahta gibi? Takvime bakmayı hep unutuyorum."

"Belki de unutmayı bırakmalısın," diye homurdandı.

Ses tonunun sertliği karşısında şok olmuş bir şekilde arkamı döndüm. "Neden böyle kötü bir ruh hali içindesin?"

Kaşları anında gevşedi, çenesindeki gerginlik kayboldu. "Özür dilerim. Üzgün değilim. Bu sadece bir karmaşa. Ultrasonunuzdan bir fatura daha geldi. Altı yüz dolar." Kağıdı havada salladı.

"Ne?" Odadaki hava çekilmişti, midem haberlerle çalkalanıyordu. "*Altı yüz mü?* Bu doğru olamaz. Sigortanın bunu karşılaması gerekiyordu." Bir adım öne çıktım, faturayı elinden aldım ve kâğıdı okudum. "Radyolog sigorta kapsamı dışındaydı..."

"Evet, yani sigorta hiçbirini karşılamadı."

"Ama... bu nasıl mümkün olabilir? Bunu öylece *yapabilirler* mi? Okuması için ağ dışındaki bir doktora gönderip, size haber bile vermeden parasını size ödetebilirler mi? Burada bir doktor tarafından istendi ve yapıldı. Hepsinin karşılanması gerekiyordu. Tanrı aşkına, bu bir kanser korkusuydu! Elbette bunu karşılamak zorundalar."

Tek omzunu silkti. "Yarın sigorta şirketimizi aramaya çalışacağım, ama doktorunuzun ofisini aradığımda, o gün kadrolarında radyolog olmadığını, bu yüzden dışarı göndermek zorunda olduklarını söylediler. Bir sonraki en yakın doktor bizim ağımızda değil, bu yüzden sigorta bunu karşılamıyor."

"Bunu ona göndermeden önce neden kontrol etmediler?" "Bu farklı bir departman."

"Ama... bunu öylece yapamazlar! Altı yüz dolarımız yok!" Vücudum üşüyor, avuçlarım terliyordu. "Soğuk hava dalgası yüzünden elektrik faturası arttı ve arabanın ödemesi de gecikti."

Rahatsızlığımı hissederek elini kalçama koydu. "Sorun yok. Bir yolunu buluruz. Ödemeleri yaptığımız sürece tahsilata göndermezler." İçimi çektim, daha fazlasını söylemek istiyordum ama fırın bip sesi çıkardı ve düşünce trenimi yarıda kesti. Ben geri çekilip odayı geçerken elini bıraktı. lazanyayı fırına sürmek için.

"Bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz." Arkamda, sandalyenin fayans zemine sürtünme sesini duydum ve ayak sesleri bana doğru yöneldi. Elleri belime dolandı ve çenesini omzuma yasladı.

Beklenmedik gözyaşları gözlerimi yakarken başımı eğdim, elimle tezgahı kavradım. Omuzlarım titremeye başladığında bir hıçkırığı bastırdım.

"Ağlıyor musun? Neyin var?" Beni kendine doğru çekti. "Ne oldu? Bu faturayla mı ilgili yoksa..."

"Mesele fatura değil. Belki de öyledir. Bilmiyorum. Her zaman *bunu anlamaktan* bıktım." Burnumun kenarını sıktım ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Her şeyden bıktım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkerek arkamı döndüm. "Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyorum Joe."

"Burada mı?"

"İşte." Odanın, hayatımızın etrafını işaret ettim. "Hayat ne zaman bu kadar zorlaştı? Sürekli bir korkunç olaydan diğerine gidip geliyormuşuz gibi hissediyorum. Çok yoruldum." Son cümlem sanki söyleyemeyecek kadar bitkinmişim gibi bir fısıltı olarak çıktı.

"Biliyorum." Beni kucaklamaya çalıştı ama ben tezgahtan bir el havlusu alıp dikkatlice katlamakla meşguldüm. Elimin tersiyle yanağımdaki bir damla yaşı sildim ve havluyu yere bıraktım.

"Ben duş alacağım."

"Size katılmamı ister misiniz?" diye teklif etti.

"Hayır. Uzun sürmez." O başka bir şey söyleyemeden mutfaktan çıktım ve koridora yöneldim. İpucunu anlamadı ve beni yakından takip etti. Kapıya ulaştığımda arkamı döndüm, kapıyı kapatmak için hareket ettim ve onu arkamda gördüğümde şok olmuş gibi davrandım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Size katılmak *istiyorum*..." Başını yana eğerken gözleri yumuşadı, kabul etmemi istiyordu.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ben de istiyorum." Bir adım öne çıktı, yanımdan geçip gömleğini başının üzerine çekti. Kocam kusursuz bir vücuda sahipti. Bir zamanlar, o soyunurken gözlerimi ondan ayıramazdım. Şimdi ise bakmaya bile zahmet edemiyordum.

"Sadece hızlı bir duş alacağım Joe, gerçekten."

Omzunun üzerinden bana baktı ve durakladı. "Seninle duş almamı istememenin bir nedeni var mı?"

Bir adım geri attım. "Seni istemediğimi söylemedim."

Kaşları hayal kırıklığıyla birbirine kenetlendi, omuzları aniden kaskatı kesildi. "Söylemene gerek yok. Gösteriyorsun. Bunun nedeni resimler mi? Uygulama yüzünden mi?"

Tereddüt ettim, konuşmayı nasıl ele almak istediğime karar vermeye çalışıyordum. Gözlerim ondan uzaklaştı ve parmağımı dalgınca duvarda gezdirdim. "Sadece şu anda senin yanında kendimi utangaç hissediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, elini kestane rengi saçlarında şaşkınlıkla gezdirerek.

"Belli ki bana hiç benzemeyen bir kadının fotoğraflarına bakıyordun. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

Bir parmağını şakağına bastırdı, alnı kırıştı. Gözleri öfke dolu bir ateşle parlıyordu ve konuştuğunda belli ki kendini tutuyordu. "Bunu konuşmuştuk. Sana onun ben olmadığımı söyledim. Bunu sana nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum."

"Bana ne söylediğinizi biliyorum ama başka makul bir açıklama getirmediniz."

"Sana Sam olduğunu söylemiştim."

"Bana Sam olabileceğini söylemiştin. Sam'e hiç sordun mu?"

Alay etti, yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır. Henüz fırsatım olmadı... Bu konuyu açmak pek kolay değil, biliyor musun? Düşünsene, o yapmasaydı ben nasıl görünürdüm? Her neyse, seni aldatmayacağımı biliyorsun. Daha önce olanlar bir hataydı ama telafi etmekten fazlasını yaptım. Bir daha olmayacak. Bana güvenmek zorundasın."

"İstiyorum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Ama böyle şeyler bulmuşken nasıl yapabilirim ki? Ve randevu uygulaması gibi. Bu şüpheli. Bunu kabul etmek zorundasın. Durum tersine dönseydi nasıl hissederdin?"

"Nasıl göründüğü umurumda değil. Ben sana ne söylediğimi ve senin bana güvenip güvenmediğini önemsiyorum..."

Zihnim şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla dolup taşarken sözlerindeki soruyu algılayamadan duraksadım. Farkına vardığım anda artık çok geç olduğunu biliyordum. Keskin bir nefes çekerken yüzü öfkeyle buruştu.

"Biliyor musun?" Elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp bana doğru fırlattı. Çatırdayarak yere düştü. "Neden

Madem bu kadar endişelisin, o şeyi saklasan olmaz mıydı? Tanrım, seninle kazanmak diye bir şey yok."

"İstemiyorum-"

Eğildi, gömleğini aldı ve hışımla yanımdan geçti. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparken irkildim. Yerdeki telefona bakarken boğazım kurudu.

İstediğim bu değildi... Öyle miydi?

Her şey için kullandığı şifreyi girdim ve midem bulandı.

Hepsi gitmişti - Amma'nın fotoğrafları, flört uygulaması, tüm mesajları, her şey.

Sosyal medya uygulamaları silinmişti.

E-posta uygulaması gitmişti.

Telefon neredeyse tamamen temizlenmişti.

Belki de kendimi güvende hissetmemi sağlamak içindi, ama boş ekrana bakarken, bunun saklayacak bir şeyleri olduğunun başka bir kanıtı olduğunu düşünmeden edemedim.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

W Joe o gece uykuya daldığında yataktan kalkıp oturma odasına doğru ilerledim. Gerçekten komikti. Bütün yalanları

Bu yüzden gizlice dolaşan ben olmalıydım.

Dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerinde şarj olduğu yerden çıkarıp kanepeye uzandım ve ilçemizin emlak kayıtları web sitesini açtım. Amma'nın yaşadığı evin numarasını ve sokağın adını hatırladım ve arama kutusuna yazdım, sonuçlar çıktıkça nefesimi tuttum.

Bir isim b e l i r d i ğ i n d e nefesimi bıraktım. Amma değil, bir adam. Belli ki, gördüğüm adam. Kocası.

Phillip Ashton.

Yeni bir sekme açıp adını arattım. En üstteki sonuç onun sosyal medya hesabıydı.

Sonunda bir yerlere varıyordum. Sonunda davada bir kırılma olmuştu.

Bu iş bittiğinde, belki dedektif olmayı düşünürüm.

Ya da belki de saatlerce *SVU* izler ve bir şeyi onlardan önce çözdüğümde kendimi üstün hissederdim.

Phillip'in profil fotoğrafı, bugün gördüğüm genç kızı tutarken çekilmişti. Fotoğrafta daha gençti, saçları şimdiki kadar sarı değildi. Profili kilitliydi, bu da onun hakkında bir şey öğrenmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Fotoğrafına tıkladığımda sadece dört yorum vardı.

June Costello: Ne kadar tatlı!

Phillip Ashton: Teşekkürler. Sen de hiç fena değilsin, June.

June Costello: LOL! Henry'ye rakipleri olduğunu söyleyeceğim. Zoe her geçen gün annesine daha çok benziyor. Onu benden öp. Amma'yı da öp! Sizi seviyorum çocuklar. Yakında eve gelin ve bizi görün.

Phillip Ashton: Evet, Amma'nın tüm görünüşünü almış, şükürler olsun.

Biz de sizi seviyoruz. Siz farkına bile varmadan geri döneceğiz.

Konuşma burada sona erdi ama sonunda ona bir isim bulmuştum. Amma Ashton. Başka bir sekme açtım ve onu aradım. Sonuçlar işe yaramazdı.

-Yukarı çıkan tek Amma Ashton 1930'da doğmuştu.

Yaşına göre harika görünüyorsun, Amma.

Sosyal medya da fiyaskoydu...

Bugünlerde dünyada kimin sosyal medyası yok ki?

Joe'nun yatak odasından gelen öksürük sesi tarayıcı geçmişimi temizlememe, tarayıcıları kapatmama ve dizüstü bilgisayarı bir kenara kaldırmama neden oldu. Yataktan kalkmak için bir nedene ihtiyacım olursa diye elimde bir şişe suyla koridora geri dönmeden önce birkaç dakika bekledim.

Hâlâ cevaplarım yoktu ama yaklaşmıştım. Elimde bir yapboz parçası vardı ve onu yerine kilitlemiştim.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah irkilerek uyandı ve Joe'nun gittiğini fark etti. Yatağında onun yerine bir not vardı.

Çantanı hazırla.
Bir süreliğine uzaklaşacağız.
Size eskiden kim olduğumuzu hatırlatmak istiyorum.

Notu okudum, tamamen kafam karışmıştı. Hiçbir yere gidecek paramız yoktu. Açıkçası olduğumuz yerde kalmaya bile gücümüz yetmiyordu. Komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve onun numarasını çevirdim, cevap vermesini beklerken gözlerimdeki uykuyu sildim.

Yatağın onun tarafından gelen tanıdık vızıltıyı duyduğumda, önceki gecenin olayları aklıma geldi. Telefonunu yanımda bırakmıştı. Peki, neredeydi?

Nereye gitmişti?

Aramayı sonlandırıp uğultuyu kestim ve telefonunu almak için yatağa doğru yuvarlandım. Bunu yaptığımda yatak odasının kapısı açıldı ve Joe göründü. Burnu paltosu kadar kırmızıydı, siyah saçlarında kar taneleri toplanmıştı. Bana gülümsedi, beyaz plastik çuvalları yere bırakırken elindeki kalın eldivenleri çıkardı.

"Günaydın, uykucu."

"Ne yapıyorsun?" Yatakta doğruldum ve yatak başlığına yaslandım.

"Seni bir yolculuğa çıkarıyorum."

"Ama senin işin var."

"Birkaç gün izin alacağım."

"İşim var."

"Sen de birkaç gün izin alıyorsun. İkimiz de çok hastayız." Sırıttı.

Bu alaycı sırıtışa karşılık vermeyi kendime yediremedim. İçimi çektim, bir elimi alnımda gezdirdim. "Joe, bunu karşılayamayız. Karşılayabilsek bile sorumluluklarımızı görmezden gelemeyiz."

Dizini kaldırdı, yatağın ayak ucuna çöktü ve çenesi öne doğru çıkık bir şekilde bana doğru süründü. "Bizim de kendi mutluluğumuza karşı sorumluluğumuz var, öyle değil mi?" Bana ulaştığında dudakları dudaklarıma yapıştı ve buz gibi dokunuşları beni şok etti. "Seni kaybetmektense her şeyimi kaybetmeyi tercih ederim, Edie."

Hiç sevmediğim bir lakaptı. Çok nadir kullandığı bir lakaptı. Bunu duyunca midemin derinliklerinde bir şeyin irkildiğini hissettim ve fark edip etmediğini merak ettim.

İçimi çektim, kollarımı kucağımda kavuşturdum. "Peki, nereye gidiyoruz o zaman? Bu büyülü yer neresi?"

"Göreceksin." Bacağımı okşadı, yataktan kayarken uyluğumu sıkıca kavradı. "Haydi, şimdi. İş yerini ara, çantanı hazırla ve yola çıkalım." Dolabımızın üstünden bavulunu aldı ve market poşetlerinden çıkardığı eşyaları -çoğunlukla tuvalet malzemeleri ve atıştırmalıklar- bavula doldurmaya başladı.

Yorganı bacaklarımdan kaldırdım, vücudum uykudan kaskatı kesilmişti. "Kaç kıyafet almalıyım?"

"Sadece bir gecelik. Yine de her ihtimale karşı yanınıza fazladan bir kıyafet almak isteyebilirsiniz."

"Ne olur ne olmaz?" Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Orada mahsur kalırsak diye. Kar fırtınası geliyor."

"Kar fırtınası mı?"

Pencereye doğru başıyla işaret etti, ben de önüne geçip perdeleri yana çektim. Camda kırağı birikmişti ve çıplak ağaçlar rüzgârda sağa sola sallanıyordu. Pencerelerimizin yanındaki boşluklardan ve ince camlardan giren serin hava kollarımı sıyırırken titredim.

"Ne kadar tahmin ediyorlar?"

"Güney'de nasıldır bilirsiniz. Bir ila seksen yedi inç arasında. Ama yarım santim bile kasabayı kapatır."

O an dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamadım. Haksız değildi. "İçinde seyahat etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Oh, evet. İyi olacağız. Cleveland'dan geldiğimi unutuyorsun. Orada karda nasıl araba kullanılacağını biliriz."

"Evet ama bu yollar Cleveland yolları gibi değil."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden buraya gelmeden önce ayrılacağız. Fırtına hızla ilerliyor ve sabaha karşı üç gibi sona erecek, bu da onlara ana yolları temizlemek için bolca zaman verecek. Şimdiden tuzlamaya başladılar bile. Ve eğer beklenenden daha kötü olursa, bir gün daha kalırız." Gülümsedi. "Gördün mü, her şeyi çözdüm."

"Ya karda mahsur kalırsak?"

Bir an sessiz kaldı ve soğuk ellerinin gömleğimin altından kaydığını hissettiğimde irkildim. Arkamdan geldiğini duymamıştım. Konuştuğunda sesi kulağımda alçak bir hırıltıya dönüştü. "Seni sıcak tutacağım."

Yüzümü göremese de gülümsemeye zorladım ve dudaklarını boynumda, nefesini serin tenimde hissettiğimde sertleştim. "Hadi ama. Sanırım buna ihtiyacımız var. Ben... Ben artık seninle kavga etmek istemiyorum. İyi olmamızı istiyorum." "Ben de bunu istiyorum," diye itiraf ettim. Elleri karnımın üzerinde aşağıya kaydı, Parmakları pantolonumun kemerinin altından kayıyordu. Omzumu, boynumu, saçlarımı öptü. Ellerini çektiğinde beni döndürdü ve buz gibi cama doğru bastırdı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bunu söylerken gözlerine bakamadım, kelimelerin acısı göğsümde hissediliyordu. Gerçeği söylemek bile acı vericiydi. Artık onu sevmek *istemiyordum*. Ona güvenmek istemiyordum. Çekip gidebilmek, duygularımı bastırmak ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum ama ben o kadın değildim. Onu çok önemsiyordum, çok derinden seviyordum.

Beni kendine doğru çekerken, öpücükleri göğsümde gezinirken gömleğimi başımın üzerinden kaydırırken toparlanmayı unutmuş gibiydi. Bizi yatağa, mağazadan aldığımız artık boş olan çantaların yanına götürdü ve beni nazikçe karmakarışık yorganımızın düğümüne yatırdı.

"Oraya vardığımızda bundan daha fazlası olacak," dedi, sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. Ne kadar denesem de kendimi oraya gitmeye ikna edemedim. Ne kadar çok istesem de kendimi kapatıp tadını bile çıkaramıyordum. Karnımdan aşağı doğru ilerlerken gerildim, bir anda ayağa kalktım ve onu neredeyse üzerimden ittim.

"Bu da ne-" Benimle yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Özür dilerim. İşemem lazım. Fırtınayı atlatmak istiyorsak hazırlansak iyi olacak."

Ben uzaklaşırken beni izledi ama itiraz etmedi. Kızgındı ama bunu söylemedi. İyi olduğumuzu kanıtlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, kavga etmek istese bile bunu yapmıyordu.

İşte orada üstünlüğü ele geçirdim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

F Saatler sonra, bir kasaba ötedeki bir otelin otoparkına girdik. Kar yağışı başlamıştı; hala çoğunlukla lapa lapa yağıyor, beyaz taneler havada dans ediyordu.

ve karanlık kaldırıma saçılıyor.

Böyle güzel bir yerde kalmayı nasıl karşılayabildiğimizi sormak istedim - benim standartlarıma göre zaten güzel, özellikle de gereksiz bir savurganlıkla - ama yapmadım. Kendime uğursuzluk getiremezdim.

Sadece artan kredi kartı borcuna ekleyin.

Doğrusu, bir tatile ihtiyacım vardı ve bu da yapabileceğimiz en yakın şeydi. Berbat bir fikir olsa da, tedavi edilmeyi hak ediyordum. Değişiklik olsun diye üzerime titremesini hak ediyordum.

Ve *üzerine titredi*. Muhtemelen onu hiç görmediğim kadar iyi davranıyordu. Bu yolculukta parmağımı bile kıpırdatmamın beklenmediği, hatta buna izin verilmediği çok çabuk anlaşıldı.

Araba kapandıktan sonra kemerini çözdü ve kendi tarafından dışarı çıktı, ben fırsat bulamadan kapımı açmak için arabanın etrafında koşturdu. Kapıyı benim için açık tuttu, ben arabadan çıkıp paltomu giyene kadar bekledikten sonra iki bavulu da alıp arkasından sürükleyerek otel lobisine doğru ilerledi.

"Hadi, içeri girip ısınalım," dedi, yarışıyormuş gibi yaparak
Ben.

Burası aydınlık, beyaz ve sterildi; sanki bir uzay üssündeydik.
Hastane. Giriş yaptık ve oda anahtarlarımızı aldık, koridordan aşağıya ve asansörlere doğru giden işaretleri takip ettik.

Asansöre bindiğimizde ona baktım, paltosuna o kadar sarınmıştı ki neredeyse tanınmayacak haldeydi. "Teşekkür ederim."

Bana baktığında gözleri büyüdü ve sanki söylediklerimi algılaması bir an sürdü. "Ne için?"

Gözlerimi kapattım, anı yaşamaya çalışıyordum. "Beni buraya getiriyorsun.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Gözlerimi açtığımda yarım saniye beni inceledi, sonra yavaşça başını salladı. "Evet, sanırım ikimiz de yaptık."

Asansör tepemizde tıngırdadı ve kapılar kayarak açılıp boş koridoru ortaya çıkardı. Dışarı çıktık ve bizi odamıza yönlendiren işaretleri takip ederek sola döndük.

Oraya vardığımızda, hâlâ çantalarla boğuşurken kapıyı benim için tekrar açtı.

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun."

"Yapabileceğini biliyorum," diye bana güvence verdi. "Ama bunu yapmanı istemiyorum." Çantalarımızı gürültülü bir iç çekişle yatağın ucuna yerleştirdi, ben üzerimdeki kat kat giysileri çıkarmaya başladığımda hâlâ nefesini tutuyordu.

Oda küçük ama temizdi, duvara dayalı büyük boy bir yatak ve tam karşısında büyük ekran bir televizyon vardı. Ceketimi, eldivenlerimi ve şapkamı televizyonun bulunduğu sade ahşap sehpanın üzerine bıraktım, bayat sigara dumanı ve temizlik ürünlerinin belli belirsiz kokusunu duymazdan geldim.

Joe bavulundan bir şişe şarap çıkardı ve havada salladı. "Bir içki ister misin?"

Saate bir göz attım. "Neredeyse öğlen oldu."

"Yani? Tatildeyiz." Cezvenin yanındaki küçük kâğıt bardağı aldı ve açarak ağzına kadar ucuz, beyaz şarapla doldurdu. Teklifini kabul etmemi beklemeden ikinci bardağı doldurdu ve bana doğru uzattı. "Şerefimize."

"Bize," diye mırıldandım, fincanımı onunkine dokundurdum ve yatağın yanındaki masaya koymadan önce bir yudum aldım. Odada volta attım, kollarımı kendime dolayarak yeni ortamımızı inceledim.

Perdeleri aralayıp dışarıda kaç araba olduğunu kontrol ettim. Burası turistik bir yer olmaktan uzak, sakin bir kasabaydı ve otoparka bakılırsa sadece birkaç misafir daha vardı.

Neden burayı seçtin, Joe?

Bunu sormaya cesaret edemedim. Duruma uğursuzluk getirmeye cesaret edemedim ama içimdeki endişeyi de inkâr edemezdim. Bugünlerde her zaman mevcuttu. Yatağa uzandı, bir elini başının arkasına koyarak şarabını yudumladı ve beni izledi. "Pek hoş bir yer olmadığını biliyorum ama-"

"Mükemmel," diyerek sözünü kestim. "Kesinlikle mükemmel." "Öyle mi?" Kaşları saf bir sevinçle kalktı.

"Evet." Perdeleri kapattım, ona doğru ilerledim ve yatağa tırmandım. Başımı göğsüne yasladım ve onun da benim kadar gergin olduğunu gösteren düzensiz *güm* güm, güm güm, güm güm seslerini dinledim.

"Bunu yapabildiğimize gerçekten çok sevindim. Her zaman seni bir yerlere götüreceğimi söylediğimi biliyorum ama iş ve para arasında... bu her zaman çok fazla oluyor. Ama sen böyle gezileri hak ediyorsun, Edith. Hak ediyorsun. Bunu bildiğinden emin olmak istedim. Seni ne kadar takdir ettiğimi gösterme konusunda daha iyi olacağım, tamam mı?"

Terli avucumu yorganın üzerinde gezdirdim ve ona baktım. "Tamam." Ezikçe de olsa cesaretimi toplayıp söyleyebildiğim tek şey buydu.

Kâğıt üzerinde doğru şeyler söylüyordu. Bunun yeterli olmasını çok istedim.

Gözlerime baktı, dudakları hafifçe aralandı, bakışlarında bir soru vardı. Yavaşça ve tam bir sessizlik içinde yanıma kaydı, gözleri benimkilere kilitlendi. Yüz yüze uzandığımızda eliyle yanağımı kavradı. Koyu renk gözleri benimkilerin arasında dans etti ve burnumu kendi gözleriyle okşadı.

Gülümsedi ve her zaman olduğu gibi içimi gergin kelebeklerle doldurdu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırmadan önce onu durdurmam için bana bir şans verdi. Geri çekildi, yolun geri kalanında onunla buluşmamı beklerken dudaklarımız arasında sadece bir boşluk vardı.

"Öp beni..." diye yalvardı.

Nefesim kesildi ve ona doğru eğilip onu daha derinden öperken midem düğümlendi. Gözlerimi sıkarak kapattım, öpüşmemiz büyüdükçe onları yakan ani gözyaşlarını görmezden geldim.

Başka kimi bu şekilde öptün, Joe?

Başka kime dokundun?

Başka kiminle aynı yatağı paylaştın?

Beni nazikçe çevirdi, vücudu üzerime bastırıyordu. Birden yeterince hava alamadım. Boğazım sıkıştı, kalp atışlarım hızlandı. Nefes alamıyordum. Eziliyordum. Beni öldürecekti. Nefes alamıyordum.

Nefesimi tutamadım.

Hareket edemedim.

Sıkışmıştım.

Tuzağa düştüm.

"*Joe, dur-*" diye neredeyse çığlık atacaktım, nefesimi tutmaya ve iki elimle yüzünü benden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Dondu kaldı, sonra üzerimden kalkmak için çabaladı.

"*Ne var?* Ne oldu? Neyin var?" Elleri yüzümü çevreledi, etrafımızdaki boşluğu kontrol ederek beni incelerken tenime tam olarak inmedi. "Kıpkırmızı olmuşsun. Ne oldu sana? Canını mı yaktım? Sana nasıl zarar vermiş olabilirim?"

"Nefes alamıyorum. Bir sorun var. Yapamıyorum..." Ama bunu söylerken bile, nefes alışım bana geri geliyordu. Artık boğuluyormuşum gibi hissetmiyordum. Artık sıkışmamıştım. Artık kapana kısılmamıştım.

Üzerime neredeyse hiç ağırlık vermiyordu. Bana zarar vermeye

çalışmıyordu. Bana ne oluyordu?

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma düştü. Hızla yutkundum, yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Ben..."

Ben kimdim ki? Artık kocamı öpmek için bile kendimi zor tutuyordum. Bunu nasıl başarabilirdim ki? Onu öpmek istediğimde bile bedenim bana ihanet ediyordu.

İfadesini bir farkındalık kapladı ve sertleşmesini izledim. Yüzünde bir buruşturma belirdi. "Artık beni öpemiyorsun bile, değil mi? Bana dokunmaya bile cesaret edemiyorsun. Hepsi senin uydurduğun çılgınca bir fikir yüzünden." Geriye doğru tedirgin bir adım attı, başını salladı ve benden uzaklaştı. "Seni buraya ben getirdim. Aslında sahip olmadığımız parayı harcadım. Sana telefonumu verdim. Sosyal medyamı sildim. Benden daha ne istiyorsun Edith? Daha ne yapabilirim? Bir yıl önce yaptığım bir hatanın bedelini daha ne kadar ödeyeceğim? Beni cezalandırmaya devam etmek mi istiyorsun? Bu senin için eğlenceli mi?"

"Tabii ki benim için eğlenceli değil." Gözlerindeki acı yakıcıydı. Belki de kelimelerden bile daha fazla. "Seninle kaldım çünkü seninle olmak istedim. Çünkü seni seviyorum."

"Ve her şey harikaydı! Her şeyi yoluna koymuştuk. Peki neden işler birdenbire değişti?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, işlerin yine bu noktaya gelmesine sinirlenmiştim. Bu çok gerçek sorunları halının altına süpürmeye devam etmesi ne kadar da uygun. Belki de aynı şeyden ben de suçluydum. "Resimler yüzünden! Ve uygulama-"

"Aman Tanrım, eğer bu resimler hakkında bir kez daha konuşmak zorunda kalırsak. Size söylüyorum, telefonuma nasıl girdikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Uygulamanın neden telefonuma geri döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yemin ederim bilmiyorum. Ama onları sildim. Ve şimdi telefonum sende-"

"İstediğim bu değil-"

"Ne istiyorsun? Tanrı aşkına, lütfen Edith, lütfen bana ne istediğini söyle. Çünkü yaptığım hiçbir şey yeterli gelmiyor."

Başımı öne eğdim ve gömleğimdeki bir parça tüyü karıştırdım. Bir süre sonra, "Sadece sana tekrar güvenmek istiyorum ve bunun için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum" dedim. Yutkundum ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Nefesini içine çekti, sonra yavaşça bıraktı ve geriye doğru yarım adım attı. Elleri yumruk şeklinde kapandı, sonra genişçe açıldı, parmakları tekrar yayıldı. Konuştuğunda, sert duruşuna rağmen sesi sakindi. "Peki bu bizi nereye götürüyor?" Bu soruyla birlikte, gözlerinde benimkilerle eşleşen yaşlar vardı.

Başımı salladım, uzuvlarım yorgunluktan karıncalanıyordu. "Keşke bilseydim."

Dudakları içe doğru kıvrılana kadar birbirine yapıştı. Elleri yarım bir omuz silkme hareketiyle kalkıp yanlarına düştü. "Tamam. Başka ne söyleyebileceğimden emin değilim."

"Bu yolculuğun bizi düzeltmek için bir başlangıç olmasını istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum Joe."

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Çoktan tamir edildiğimizi sanıyordum.

Aptal ben, değil mi?"

"Sen aptal değilsin." Beni geçmeye çalışırken koluna uzandım.

"Görünüşe göre öyleyim."

"Joe-"

"*Sana dokunamıyorum bile.*" Ellerini uzattı, yanaklarıma dokunacakmış gibi kaldırdı ama tenlerimiz birleşmeden santimetre önce durdu, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. "Sen panik atak geçirmeden seni öpemiyorum bile. Tek bir hataydı. *Tek bir hata."* Bir parmağını kaldırdı. "Bir yıl önce. Özür diledim. Onunla bağlantımı kestim. Benden yapmamı istediğin her şeyi yaptım. Ve o zamandan beri seni incitecek hiçbir şey yapmadım. Resimler, uygulama... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne kadar kötü göründüğünün farkındayım ama sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sana karşı dürüst oldum. Uygulamanın bir güncellemeden kaynaklandığını düşünüyorum, ancak bunu kanıtlamamın bir yolu yok ve

bu resimleri hayatımda daha önce hiç görmedim. Onları açıklayamam ama benim olmadıklarını söyleyebilirim. Ya ben hacklendim ya da Sam onları oraya koydu. Bilmiyorum." Kendini toparlayarak durakladı. "Edith, ben... ben sana söylüyorum

gerçeği. Bir daha asla o kadar aptal olmayacağım. Ve eğer bana inanmazsan, bunu sana başka nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum."

Ellerimi kucağıma koyarak yatağa uzandım. "Keşke bilseydim. Gerçekten isterdim. Keşke her şeyi daha iyi hale getirecek sihirli formülü bilseydim."

"Sadece bana ne yapacağımı söyleyin, ben de yapayım-"

"İşte bu kadar." Bana doğru ilerlerken ellerimi göğsüne koyarak sözünü kestim. "Yapabileceğin bir şey olduğundan pek emin değilim."

"Ne yani? İşimiz bitti mi? Boşanmak mı istiyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Kanım dondu. "Ne istediğimi bilmiyorum. Sadece... Sanırım zamana ihtiyacım var."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım!" diye bağırdı, gözleri şişmişti.

"Bunu anlıyorum. Ama bir açıklaması olsun ya da olmasın, resimler ve uygulama senin telefonundaydı. Bu çok büyük bir tesadüf. Belki de hacklendin. Belki de onları Sam koydu. Ama bunu bilmiyoruz. Ve bu seni son yakaladığımda hissettiğim tüm eski duyguları geri getiriyor. Çünkü bunu daha önce de yaptın Joe. Bunu telafi ettiğini biliyorum, düzeltmek ve özür dilemek için çok çalıştığını da biliyorum, ama tüm bunlar bana bunu anımsatıyor. Ve şu anda hissettiklerime engel olamıyorum." Ayağa kalktım ve omuzlarımı ona doğru diktim. "Belki de ihtiyacımız olan tatil budur. Ama benden sana karşı olmamı istediğin kadar bana karşı da sabırlı ve anlayışlı olmalısın."

Tam tartışmak için ağzını açmışken yumuşak bir titreşim sesi sözünü kesti. Tekrar kapattı, ceketine doğru yürüdü ve telefonunu çıkardı. Cihazı geri istediğini itiraf etmesi uzun sürmemişti. Bana baktı. "Annem arıyor." Sonra, yüz ifadesinde bir parça kızgınlıkla telefonu çevirdi, böylece ekranda gerçekten de annemin adını görebiliyordum. Telefonu kulağına götürdü. "Alo?" Durakladı, sonra kaşları aşağı indi. "Bekle, ne? Ne zaman?" İçini çekti, ceketine uzandı. "Hayır, bekle. Sadece..." Odaya bir göz attı, sonra komodinden anahtarları kaptı. "Sadece bekle, tamam mı? Beni bekler misin? Bir saat içinde orada olacağım. Güvenli değil, tamam mı? Sen sadece... orada kal. Ben gelene kadar arabada kal, bir yolunu buluruz." Telefonu kapattı, paltosunu ve atkısını giyerken içinden küfretti.

"Neler oluyor?" İçimi dolduran yeni bir korkuyla kendi paltoma uzandım.

Gözlerini kırpıştırdı, sanki hâlâ orada olduğumu unutmuş gibi dikkati tamamen dağılmıştı. "Bu... Bu annem. Görünüşe göre babam olmadan dışarıda bir yerde. Babam olmadan

Nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum, ağlıyor ve yardım bulmak için yürümekten bahsediyor. Onu aramalıyım. Polisi aramalıyım." Telefonunu cebine soktu, sonra geri çıkardı ve elindeki anahtarları ararken daireler çizmeye başladı.

"Bekle. Fırtınada dışarı çıkamazsın. Baban nerede?"

"Bilmiyorum. Şapkamı nereye koydum?"

Koluna uzandım ama beni geri çekti.

"Bekle Joe, yalnız gidemezsin. Eşyalarımı alayım-"

Gerçekliğe geri döndüğünde başını salladı, ifadesi taş gibiydi. "Hayır. Seni bununla dışarı çıkarmayacağım." Elini uzatarak beni olduğum yerde durmaya zorladı. "Ben geri geleceğim. Sen burada bekle."

"Yalnız gitmen güvenli değil."

"Şapkamı gördün mü?" Tekrar etrafında döndü.

Televizyonun yanından şapkasını aldım ve ona uzattım. "Gitmeliyim. Onu aramanıza yardım edebilirim."

"İyi olacağım. Başka seçeneğim yok." Şapkayı aldı, sonra uzaklaşmaya başladı. Birden durdu, geriye döndü, gözleri benimkileri arıyordu. "Seni seviyorum. Geri döneceğim." Yavaşça öne eğildi, ağzımı hedefledi, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve yanağıma indi.

"Ben de seni seviyorum. Lütfen dikkatli ol."

Başını salladı, anahtarlarını tekrar aradı - hâlâ elindeydi - telefonunun orada olduğundan emin olmak için cebini yokladı ve şapkasını çekiştirdi.

Sonra bir anda gitmişti. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı ve beni sessizlikte acı bir şekilde yalnız bıraktı, dışarıda fırtına devam ederken az önce olan her şeyi tekrar tekrar düşündüm.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Merhaba ve kocam bir pislik hattı aradığınız için teşekkür ederim. Ben Dan. Çağrınızı nasıl yönlendirebilirim?" Şarkı söyleyen sesi geldi çizginin üzerinde.

"Beni Dakota'da bir otele getirdi." "Ne?"

"Bir oteldeyim. Tek başıma. Kar fırtınasında."

"Kar fırtınası biraz abartılı oldu ama-" "Dan!"

Boğazını temizledi. "Özür dilerim, tekrar deneyeyim. *Bu da ne böyle? Neden?*"

"Hiçbir fikrim yok. Buraya kaçmak ve işleri düzeltmeye çalışmak için geldik, sonra annesi aradı ve oraya gitmek zorunda kaldı. Şimdi burada tek başıma oturmuş bekliyorum."

Boğazını temizledi, görünüşe göre nutku tutulmuştu. "Yani bu adamın sizi bir kar fırtınasının ortasında bir otele götürdüğünü -ki bunun boyutuna girmeyeceğim- ve sonra da sizi orada, kar fırtınasının ortasında tek başınıza bıraktığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet." Bardağımdaki son şarabı da boşalttım.

"Mmmkay. Peki bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Yatakta oturuyorum, kağıt kahve fincanından şarap içiyorum ve seni arıyorum."

Nefes aldı. "Tamam, tatlım. Dinle beni. Şimdi hayıflanma zamanı değil. Kocan seni aldatıyor. Haftanın çoğu gecesi seni terk ediyor. Şimdi de seni bir otelde yalnız bıraktı. Daha ne kadar sürecek?"

"Cesaretimi topluyorum..." İtiraf ettim.

"Ne cesareti? Onu terk etmeye mi? Çünkü o cesareti bulmana yardım edeceğim. Gelip seni alayım. Tekrar ayağa kalkana kadar benimle kalabilirsin. Nick ve arkadaşlarına eşyalarını aldırırım. Biz de burada oturup güzel görünelim ve bütün işi onlar yapsın."

Bu olasılığı hayal ederek iç çektim. "O kadar basit olmadığını biliyorsun." "Neden olmasın ki?"

"Biz evliyiz. Ondan öylece ayrılamam. Bütün eşyalarımız bir arada. Faturalarımız. Mali durumumuz. Eşyalarımız. Eğer ondan ayrılacaksam, ona gerçeği söyleyecek kadar kadın olmalıyım."

"Sanki *sana* gerçeği söyleyecek kadar erkekmiş gibi mi?"

"Hâlâ inkâr ediyor," diye ciyakladım.

"Hala neyi inkar ediyorsun?"

"Resimler. Hacklendiğini söylüyor. Ayrıca telefonunda eski olduğunu söylediği bir arkadaşlık uygulaması buldum."

"Yapmadın!"

"Yaptım. Dün gece. Eski bir güncellemeyle geri gelmiş olabileceğini söyledi."

"Bu satırları nereden buluyor? Nasıl yalancı bir pislik olunur nokta com?" Yüksek sesle inledi. "Bak, bu uygulamaya girip onu bulmamı ister misin? Çünkü bunu yapacağım? Sahte bir profil oluşturacağım ve Şeker Elma Carmen'i onun DM'lerine kadar sokacağım."

"Elma Şekeri Carmen mi?" Homurdandım.

"Sahte arkadaşlık uygulaması ismim olacaktı. İğrenç derecede tatlı bir şey.

Ya da... Alexis Sunflower. Bambi Bonita." "Bunlar kulağa... inanılmaz derecede sahte geliyor."

"O şeylerde herkes sahtedir, kızım. Sen hiç binmedin mi?" "Şey, hayır, aslında."

Güldü. "Tamam, espri anlayışım tamamen kaybolmuş. Her neyse, ben olsam o kadar açık konuşmazdım ama sahte bir hesap açmamı istersen aldatıp aldatmadığını öğrenebilirim."

"Hayır, sorun değil. Teklifin için minnettarım ama bu yüzden buradayız. Bunu düzeltmeye çalışıyor ya da her neyse."

"Tatlım, bunu düzeltmek için bir moteldeki ucuz şaraptan daha fazlası gerekecek. Umarım bunu ona söylemişsindir."

"Sildim. Şimdi tüm sosyal medyasını, flört uygulamasını ve tüm fotoğraflarını sildi. Kısacası telefonunu sildi ve bende kalabileceğini söyledi."

"Sana telefonunu mu verdi?"

"Yani, geri verdim! Onu kontrol etmeye çalışmıyorum ve bunu düzeltmeye çalıştığını düşünüyorum ama-"

Nefes nefese kaldı. "*Bunu düzeltmeye mi çalışıyorsun?!* Lütfen! Kaltağın başka bir telefonu var, kızım. Bunu göremiyor musun?"

Mideme bir taş düştü. Aklıma bile gelmemişti. "Hayır... Gerçekten bildiğini düşünmüyorsun, değil mi? Nasıl düşünebilir ki? Ben fark ederdim."

"Tabii ki öyle düşünüyorum. 2022'de hiç kimse telefonunu bırakıp hayatına devam etmiyor, tabii bunu ilgi çekmek için iki saatliğine yapan bir ünlü değilse. Gerçekçi ol. Peki sen nasıl fark ettin? Eşyalarını kontrol ediyor musun? Arabasını? Belki iş yerinde tutuyordur."

"Hayır..."

"Peki ya banka hesaplarınız? Onları kontrol ediyor musun? Çünkü gözünün içine bakana kadar diğer kadınlardan haberin bile yoktu." Dan'in sert sevgi anlayışı zaman zaman son derece sertti ama bunun iyi bir yerden geldiğini gerçekten biliyordum. Beni hem benden hem de başkalarından çok sık korumuştu. Duymak istemediğim zamanlarda bile bana karşı dürüst olacağına güvenebileceğimi biliyordum.

"Onları kontrol etmedim, hayır. Ama hesaplarda neredeyse hiç para yok. Gizli bir telefon faturasını karşılayamayız."

"İnsanların çaresiz kaldıklarında neleri karşılayabildiklerine şaşırırsınız. Bunun yanı sıra, neden bu kadar zorlanıyorsun? Yani, biz her zaman kutu şarap kızlarıydık ama sen Joe'yla evlendiğinden beri hiç bu kadar zorlanmamıştın. Ve hala kendi dairende yaşıyorsun, yani faturaların değişmedi. Sadece onun gelirini eklediniz. Aksine, daha iyi durumda olmanız gerekirdi."

"Joe'nun öğrenci kredileri var. Ailesine yardım ediyor. Ayrıca evimde fazladan bir kişi daha yaşıyor, su, elektrik ve yemek kullanıyor. Faturalarım kesinlikle arttı."

Hızlı bir nefes verdi. "Peki, ne kadar zamanın var? Hesaplarını açmalı ve onları gözden geçirmelisin. Garip görünen her şeyi işaretle."

"Hesabımı sürekli kontrol ediyorum." *Ne zaman bir şey almam gerekse.*

"Hesabınız mı? Bekle... Bekle... Bekle..." Uzun bir nefes çekti. "Yani hesaplarınızı *paylaşmıyor* musunuz? Bunu neden ilk kez duyuyorum?"

"Oh, hadi ama. Yirmi birinci yüzyılda bize katılmak ister misiniz? Kadınlar artık mal değil. Banka hesaplarını paylaşmak zorunda değiliz.

Bu benim için hiç önemli olmadı. Faturaları ve sorumlulukları paylaşıyoruz. Onun yarısı ödendiği sürece, parasını neye harcadığı umurumda değil ve o da benim için aynı şekilde hissediyor."

"Ama *senin* paran yok, tatlım. Onun olmadığını nereden biliyorsun?"

Zemin altımdan çekilip alınmıştı. Ayakta durmak için mücadele ederken bile birçok hatamın farkına varıyordum. "Çünkü... Çünkü bana istemediğini söyledi."

"Ve hepimiz onun bir dürüstlük abidesi olduğunu biliyoruz." Ellerini birbirine vurdu. "En azından hesaplarına erişiminiz var mı? Şifreler sende mi?"

"Onlar... bir yerlerde yazılı." Acil durumlar için bunları evdeki masasında duran bir deftere yazmıştık. O zamanlar o kadar da önemli görünmemişti. Joe'nun bana yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Tamam, nerede olduğunu

biliyor musun?" "Evde."

"Ve Joe evde değil, değil mi?"

"Hayır. Dışarıda bir yerlerde annesini arıyor."

"Sence geri dönüp gittiğini fark etmeden önce ne kadar vaktimiz var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni almaya geliyorum. Eve gidip şifreleri arayacağız ve sen de kocanın ne sakladığını görmek için banka hesabına bakacaksın."

Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim ve bir elimi kalçamın altına soktum. "Peki ya hiçbir şey saklamıyorsa?"

"O zaman en azından bunu kesin olarak bileceksin." İkna olmuş gibi

görünmüyordu. "Bu fırtınada dışarı çıkmana izin veremem."

"*İzin mi?*" Benim şakamı bana geri atarak alay etti. "Yirmi birinci yüzyılda bize katılmak ister misin? Ve bilmeni isterim ki, karda mükemmel bir sürücüyümdür."

"Geçen yıl karda araba kullanırken resmen kaza yaptın."

"Affedersiniz, o buzdu. Her neyse, başka kim var? Hm?" O zaman alay ediyordu ama acı verici bir şekilde doğruydu. Arayabileceğim başka kimse yoktu. Dan'e güvendiğim kadar güvendiğim kimse yoktu.

"Yaralanmanı istemiyorum."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmak zorundayız." O zaman sesi ciddileşti ve ben de yutkunarak yatakta doğruldum. "Gerçeği öğrenmek zorundayız çünkü *ben*

kimsenin *seni* incitmesine izin veremezsin, özellikle de onun. Geçen sefer seni hak etmemişti ve bu sefer de kesinlikle hak etmiyor."

"Tamam," dedim sonunda, kendi merakımla daha fazla mücadele edemeyerek. "Eğer bununla sürebileceğinden eminsen."

"Geleceğim. Bana adresi mesaj atabilir misin?"

"Telefonu kapatır kapatmaz. Dikkatli ol, tamam mı?" "Evet, seni seviyorum. Birazdan görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırdığımızda, bulabileceklerimiz konusunda gerçek bir korku oluşmaya başladı. Ya Joe bana bir ilişkiden daha fazlası hakkında yalan söylüyorsa? Bununla nasıl başa çıkabilirdim?

Telefonu karıştırdım, arama kayıtlarımda Joe'nun adını aradım. Bulduğumda telefonu kulağıma dayadım ve beklemeye başladım. Üçüncü çalışta cevap verdi, "Alo?"

"Hey, onu buldun mu?"

"Henüz değil. Bu karmaşa içinde pek de kolay değil." Ses tonunda bir ısırık vardı ve bir şeye konsantre olduğunu hissettim. Arka planda, en yüksek hızda çalışan ön cam sileceklerinin sesini duyabiliyordum.

"Babanla konuştun mu?"

"Evet, duştaydı. Kızın arabayı aldığından haberi yoktu. Kapıların hepsi kilitliydi ve onun uyuduğunu sanıyordu."

"Olamaz." Suçluluk duygumu bastırarak sertçe nefes aldım. "Peki şimdi ne olacak?

Polisi aradınız mı?"

"Evet, polis biliyor. Hepimiz onu arıyoruz. Neyse ki arabada GPS izleyici var, bu yüzden yerini bulmak zor olmayacak-" Durakladı. "Hey, gitmem gerek. Polis beni arıyor."

"Tamam, beni ara-"

Arama sona erdi ve o gitmişti ama ben ihtiyacım olanı öğrenmiştim. Umarım annesi sağ salim bulunmuştur. Ama şimdilik, en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca meşgul olacağını biliyordum. Eğer acele edersek, Dan ve ben yakalanmadan eve dönebilirdik.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

A Planın işe yarayabileceğini düşünmüş olsam da, bir saat sonra Dan hâlâ gelmemişti. Beklerken sabırsızlanmamaya çalışıyordum, volta atıyor ve Midemde uçuşan sinirlerle pencereden dışarıyı izliyordum. Telefonum çaldığında nefes alışım hızlandı. Ekranda onun adını görmek beni biraz olsun rahatlattı.

Ya yaralandıysa?

Ya bir şey olduysa? "Alo?"

"Şimdi şehre geliyorum," dedi, sesi kararlılıkla doluydu.

Omuzlarım uzun bir nefesle yükseldi ve nefesimi verirken konuştum. "Tamam, Tanrı'ya şükür. Ben girişin dışında duracağım."

"Dikkatli ol. Dışarıda kar fırtınası var," diye şaka yaptı.

Görüşmeyi sonlandırıp odadan çıkmak için döndüm ama kapının dışında bir ses duyunca donakaldım. Bir saniye sonra otel odasının kapısı açıldı ve şaşkın bakışlı Joe karşımda durdu. Bakışları beni taradı, yüz ifadesi buruştu.

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Geri döndün!" Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken vücudum adrenalinden titriyordu. Rollerin nasıl da tersine dönmüş olması komikti. "Yolun karşısına geçip yiyecek bir şeyler alacaktım." Karnımı ovuşturdum, o anda aslında ne kadar aç olduğumu fark ettim.

Bir an hareketsiz kaldı, sonra başını salladı. "Oh, tamam." Önce saatine, sonra telefonuna baktı. "Kahretsin. Evet. Özür dilerim. Gitmeden önce sana yiyecek bir şeyler almayı düşünmedim bile."

Tabii ki yapmadı. Aceleyle çıktı. Acil bir durumdu. Neden bana ne olduğunu anlatmadı?

Nasıl bu kadar çabuk geri dönebilmişti?

"Anneni buldun mu? O iyi mi?"

"Oh, evet. O iyi," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Arabayı çektiriyorlar ve babam onu sağ salim eve geri getiriyor. Eyaletler arası yolda kenara çekmiş ve şans eseri bir polis ona yardım etmek için durmuş. O ihbar edince beni aradılar, ben de geri döndüm."

"Çok korkmuş olmalı..." Sanki o zaman haklıymışım gibi.

"İyi görünüyor. Sarsılmış ve kafası karışmış ama babamla tekrar birlikte olduğu için mutlu. Bizi hala hatırladığı için şanslıyız... başka pek çok şeyi unutmuş olsa bile." Gözlerinde onu kucaklamak istememe neden olan ağır bir hüzün vardı. Ama yapamadım, paniklemekle meşguldüm. "Her neyse, aniden ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Kapıyı işaret etti. "O zaman gidip bir şeyler yiyelim mi?"

"Ben, um..." Dudağımı çiğnedim. "Evet, sadece bir saniye. Gitmeden önce tuvaleti kullanmam gerekiyor." Soluma, banyoya doğru adım attım ve kapıyı arkamdan kapattım, telefonumu olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardım.

Dan'e yazdığım son mesajı açtım ve olabildiğince hızlı bir şekilde yeni bir mesaj yazdım.

Geri döndü. Odada. Evine dön. Bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek. Çok özür dilerim.

Bir yanıt beklerken sifonu çektim ama yanıt gelmedi. Banyo kapısı çalındı.

"Uhh... Orada iyi misin?"

Suyu açtım. "Tamam. Hemen geliyorum."

Hadi, Dan.

Gel hadi. Hadi, hadi. Hadi, hadi.

Sonunda bir mesaj geldi.

Hâlâ kapının üstünde yedek bir anahtar bulunduruyor musunuz?

Nefesimi içime çektim. Joe anahtarı bilseydi bana gülünç derdi. Ya da potansiyel olarak güvensiz. Ama bunu da anahtarın orada olmasından memnun olduğum uzun listeye eklemeliydim. **Evet.**

Ben mesajını okurken banyonun kapısı bir kez daha çalındı.

Dikkatli ol. Ne bulursam sana haber veririm.

"Neler oluyor, Edith?" Joe kapının kolunu tıkırdattı.

Telefonumu cebime soktum, ellerimi hızla yıkadım ve kapıyı açtım. "Tanrım, sakin ol. Özür dilerim. Şarap içime işledi."

Bana inandığından emin değildim ama daha fazla tartışacak zamanımız yoktu. Asansöre adım attığımızda titrek bir gülümsemeyi zorlayarak kapıdan geçip koridorda ilerledim. "Dışarısı kötüleşmeye başladı mı?"

Başını yana eğdi. "Korkunç değil, ama oldukça büyük bir fırtına. Sanırım beklediklerinden daha kötü."

Ağzının kenarının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüğüme yemin edebilirdim. Ona yalan söylediğimi biliyor muydu? Bir şeyler döndüğünü biliyor muydu? Kendi gülümsememi zorladım. *Gerçekten de büyük bir fırtına.*

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W Otoparkı yavaşça geçtik, caddenin karşısındaki küçük restorana giderken kavurucu rüzgâr ve soğukla mücadele ettik.

Oraya vardığımızda, Dan'den kalmasını isteyip istemediğimi merak ettim. Acaba arabasına atlayıp, güvenli bir şekilde içeri girer girmez gitmesini mi talep etmeliydim? Ama bu çok saçmaydı, değil mi?

Kocam her şeye rağmen tehlikeli biri değildi. Tehlikeli olamazdı.

ol.

Restoranın içine girdiğimizde, kapının üstündeki zil şöyle çaldı karşılandığımızı duyurdu ve tezgâhın arkasındaki tombul adam elindeki kitaptan başını kaldırdı.

Kitabı yere bırakarak kendi kendine kıkırdadı. "Pekâlâ. Kimsenin dışarıda olacağını sanmıyordum."

"Evet, aklımıza gelen en akıllıca fikir değil," dedi Joe ona, boynundaki atkıyı çekerek. Gülümsemesi çekiciydi. Sıradandı. "Biz, biz sadece caddenin karşısındaki otelde kalıyoruz ve yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var."

Adam tezgâha vurdu. "Peki, gel o zaman. İçine sıcak bir şeyler koyalım."

Dişlerim takırdayarak ilerledik ve onun önüne oturduk. Lokantanın sıcak, yağlı kokusu bana Jenna'nınkini hatırlattı, ama daha sessiz ve sıkıcıydı. Bize her iki tarafında da seçenekler olan düz ve lamine edilmiş iki menü uzattı. Bu arada her birimiz için birer fincan kahve doldurdu. Dumanı tüten fincanı alıp avuçlarımın arasında tutarken ellerim titredi.

Normalde sade kahve içme fikrine pek sıcak bakmazdım, ama o anda, lavı ısıtmak anlamına gelseydi lavı düşüneceğime emindim.

iliklerime kadar işlemişti. Georgia kışları normalde bu kadar soğuk olmazdı, bu yüzden kendimi hiç hazır hissetmezdim.

"Sizi şehre getiren nedir?"

"Yakınlarda oturuyoruz," diye cevap verdi Joe. "Sadece bir geceliğine uzaklaşmak istedik."

"Bunu yapmak için çok iyi bir zaman seçmişsin, değil mi?" diye sordu adam bir başka kıkırdamayla.

"Bir de bana sor. Aslında açık olmanıza şaşırdım. Yani, tabii ki açık olmanıza sevindik ama buradaki her şey çoktan kapanmış gibi görünüyor," dedi Joe menüyü tararken.

Tezgâhın arkasında bir ileri bir geri hareket ederek peçeteleri ve pipetleri yeniden doldurdu. "Patronum pek fazla kapatmıyor. Ve bunu umursamıyorum, gerçekten. Bir yerde olmam gerektiği anlamına geliyor. Ve çoğunlukla burada durmak için para alıyorum." Malzemeler tıka basa dolduğunda tekrar bize yaklaştı, gözleri menüye kaydı. "Kararınızı verdiniz mi?"

"Domates çorbası alabilir miyim?" Hızlıca sordum, ellerimi birbirine sürterken dişlerim hâlâ takırdıyordu. *Sıcaklık. Lütfen.* "Kızarmış peynirle mi?"

"Ben de soğan halkalı hamburger alayım."

"Elbette. Birazdan dönerim." Menülerimizi aldı, tezgahın altına yerleştirdi ve restoranın arka tarafına, gözden uzak bir yere doğru ilerledi.

Joe başındaki siyah bereyi çıkardı ve bereden düşen kar taneleri saçlarında toplandı. Bana sırıtarak elini koyu renk saçlarında gezdirdi. "Üşüdün mü? Hâlâ titriyorsun. Paltomu ister misin?"

"İyi olacağım." Kupayı daha sıkı kavradım. "Babanı kontrol etmen gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi, dumanı tüten kahvesinden bir yudum alarak. "İyi olacaklar. Biraz dinlenmelerine izin vermeliyim."

"Joe, ona yardım bulmayı düşündün mü? Ya da... belki dördümüzün yaşayabileceği kadar büyük bir yer bulmaya çalışmayı? Biraz zor olacağını biliyorum ama ailen faturaları ödemeyeceği için biraz katkıda bulunabilirler. Bunu başarabiliriz."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Daha önce dördümüzü bir araya getirmeye çalışmaktan bahsetmiştik ve her zaman bunun kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikir olmuştuk. Bu nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... Bu kadar sık gidip gelmenin çok zor olduğunu mu düşünüyorsun? Yani, iki yıl oldu. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Senin için çok mu zor?"

"Sen yokken seni özlüyorum elbette ama bunu bencilce sormadım. Sadece baban için çok zor olduğunu biliyorum. Ve annen için de. Değişimin onu üzdüğünü söylediğini biliyorum ve gerçekten anlamadığını da biliyorum ama... belki senin daha sık yanında olman bunu kolaylaştırabilir. Kalıcı bir şey."

Sonra bakışlarında bir şey değişti. "*Beni* daha sık yanında görmek mi? İkimiz birden değil mi?"

"Evet, ikimiz de. Ben de öyle demedim mi?"

Başını çevirdi, gergin bir çeneyle benden uzağa bakıyordu. "Hayır, söylediğin şey bu değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anladığımdan emin değilim." Bir içki daha aldı.

Sesimi alçalttım. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Bir şey söylediğimi unutun, sanırım."

Telefonum cebimde vızıldadı ve odanın içinde şöyle bir işaret arayarak etrafıma bakındım-

Tuvaletler

Şurada. Sandalyeden aniden kalktım.

"Tuvaleti tekrar kullanmam gerekiyor. Geri geleceğim."

"Yine mi?" Ondan uzaklaşıp restoranın arka tarafındaki metal kapıya doğru koşarken bana baktı. İçeri girdiğimde bir kabine girdim ve telefonumu çıkararak arkamdan kilitledim.

"Alo?"

"Hey, iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Sesim sessiz odada yankılandı ve içgüdüsel olarak sesimi alçalttım.

"Konuşabiliyor musun?"

"Evet, tuvaletteyim."

"Tamam, dairendeyim. Defter nerede?"

"Bu..." Sesimi daha da alçalttım. "Yatak odasında. Köşede bir masası var. Ona hiç dokunmam. Tüm eşyalarımızı yeşil bir defterde tutuyoruz."

"Tamam..." Dairemizde ilerlerken düzenli nefes alışını duyabiliyordum. Yerlerin gıcırtısını ve yatak odasının kapısının iniltisini duydum.

açıldı. Onu orada hayal edebiliyordum, arka plandaki seslerden tam olarak nerede olduğunu biliyordum. "Tamam... Masa." O sırada kâğıtları karıştırıyordu, muhtemelen otururken bir şeylerin yerini değiştiriyordu. "Tamam. Çekmecelerin hepsi kilitli. Anahtarı nerede sakladığını biliyor musun?"

"Kilitli mi?" Yutkundum, boğazım aniden çok kurudu. "Hayır, kilitli olmamalılar."

"Şey, bu talihsiz bir durum çünkü öyleler. Bir fikrin var mı?"

"Hayır... Bilmiyorum." Düşünmeye çalıştım. Daha önce çekmeceleri kilitlemekten hiç bahsetmemişti. "Bildiğim kadarıyla hiç kilitlemedik ama... sanırım gerçekten bilmiyorum. Masayı kullanmıyorum. Dizüstü bilgisayarlarımız var, bu yüzden çoğunlukla sadece toz topluyor ve-"

"Tamam, odaklan," dedi sertçe. "Bırak da düşüneyim." Durakladı.

"Tamam.

Etrafa bir bakayım... Anahtarı yakınında tutuyor olmalı." "Tamam, sadece dikkatli ol." Dilimdeki özrü ısırarak geri aldım.

Ne için özür dileyecektim? Tamamen işe yaramaz olduğum için mi? Onu dramıma sürüklediğim için mi?

Eşyaları karıştırırken ve küçük yatak odasında ilerlerken kendi kendine konuşurken dikkatle dinledim.

"Lambanın altında değil... Belki komodinde? Hayır, gerçi şimdi gözlerimi beyazlatmam gerekiyor, bunun için teşekkürler." Kulaklarım inanılmaz derecede yandı. Bir kez olsun yüzümü göremediği için minnettardım. "Tamam, dolap. Hadi dolabı kontrol edelim. Burada asla göremeyeceğim bir şey yok, değil mi? Hayır... Oh, yatak! Yatağın altını kontrol edeyim." İnledi. "Hayır, orada bir şey yok. Yatağın altında mı?"

"Bir şey var mı?"

Cevap verdiğinde nefes nefese kalmıştı. "Hayır. Hiçbir yerde göremiyorum.

Arabasında olabilir mi?" "Belki, ama arabayı buraya biz getirdik."

"Tamam." Dilini şaklattı. "Peki, bu bize sadece bir seçenek bırakıyor. İçeri girmemi ister misin? Birkaç alet bulurum, aletiniz var mı? Bir şeyler bulurum ve bu küçük, çok talihsiz görünen masanın üzerine giderim."

"Hayır," dedim çabucak. "Bunu yaşadığımızı bilmesini istemiyorum. Özellikle de bir şey bulamazsak."

"Aletler hakkında beni duydun mu? Biri zorla girmiş gibi görünmesini sağlayabilirim."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

"Hayır Dan, bu konuda akıllı davranmalıyız."

"Akıllı diye bir şey yoktur. Sadece canlı ya da cansız vardır. Size söylüyorum, bu çekmecenin kilitli olmasının bir nedeni var. Eğer bu psikopat-" Aniden konuşmayı kesti, hat aniden sessizleşti.

"Dan?" Aramayı kaybetmediğimden emin olmak için ekrana baktım. "Orada mısın? Ben... Ben seni duyamıyorum."

Tekrar konuştuğunda, içime korku salan yumuşak bir fısıltıydı. "Burada başka biri daha var."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tensemdeki tüyler diken diken oldu, vücudumdaki her sinir ucu alarma geçti. "Orada biri var da ne demek? İçinde daire?"

Yanıt vermedi, ancak düzenli nefes alışının sesini hâlâ duyabiliyordum. Tahminime göre, her ne oluyorsa, cevap veremiyordu. Evimizde her kim varsa çok yakındaydı.

Kısa bir an için şaka yapıyor, beni kandırmaya çalışıyor olabileceği ihtimalini düşündüm ama bu çok gerçekti. Dehşet içinde nefes alıp vermesi çok inandırıcıydı. Joe'ya koşmak, Dan'e gitmemizi ya da polisi falan aramamızı istemekle, Joe'ya planımızı açıklamak istemediğim için tamamen hareketsiz kalmak arasında sıkışıp kalmıştım. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Dan'e bir şey olsa bunların bir önemi olur muydu?

Bir ileri bir geri düşündüm, telefonu kulağıma daha sert bastırıp diğer hattan gelen sesleri dikkatle dinlerken donup kaldım ve sessiz kaldım.

Ne oluyordu?

Dairemizde kim olabilirdi?

Soyuluyor muyduk?

İçeri girmişler miydi?

Onu bulacaklar mıydı?

Onu öldürecekler miydi?

Bu düşünceye dayanamadım. Boğazımdan bir inilti kaçtı ve fısıldadım, "Beni duyabiliyor musun? Polisi arayayım mı?"

Nefes alış verişi alçak ve yavaştı ve o sırada ayak seslerini duydum. Bir elimle ağzımı kapattım, çıkardığım sesleri tutmaya çalışıyordum.

en aza indirmek için. Ya odada onunla birlikteyse? Ya beni duydularsa?

Bayılacaktım.

Bunu hissedebiliyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Oda dönmeye ve bulanıklaşmaya başlamıştı. Göğsüm daralıyor, gerektiği kadar derin nefes almama izin vermiyordu. Acı gözyaşları gözlerimi yaktı ve onları sıkarak kapattım.

Düşün, Edith, düşün.

Başımı salladım, sisi uzaklaştırdım ve kapının koluna uzandım.

Polisi aramak zorundayız. Joe'yu uyarmak zorundaydım. Sonuçlara lanet olsun. "Gitmişler."

Kapının kolunu bıraktım ve kesik kesik nefes alarak geri çekildim. Sesini yeniden duymak çok güzeldi, titreyerek ve dehşetle dolu olsa bile. "Ne? İyi misin? Sen iyi misin? Kimdi o? Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Keskin, paniklemiş nefesler aldı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Kapıda birini duyduğumu sandım. Kapıyı çalıp gideceklerini düşündüm ama sonra kapı kolunun tıkırdadığını duydum. Koridora çıkıp kim olduğuna bakmaya başladım ama tam o sırada kapının açıldığını duydum."

Ağzıma ekşi bir tat doldu. "Bir şey aldılar mı? Kim olduğunu gördün mü?"

"Ben bir şey görmedim. Korkak bir kedi gibi yatağının altına atladım," dedi ve sesindeki korkuyu gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir kahkaha atmaya zorladı. "O anahtarı nereye sakladığını bilen başka biri var mı?"

"Hiç kimse. Joe bile. Çoğu zaman orada olduğunu unutuyorum." Buz gibi parmaklarımı ısıtmak için yumruğumu sıkıp yanağıma dayadım.

"Kullanmış olmalılar. Kaybetmemek için içeri girmeden önce kapının üstüne geri koydum. Yani ya nerede olduğunu biliyorlardı, oraya koyduğumu gördüler ya da kendi anahtarları vardı. Zorla girmediler, sadece kapıyı açıp içeri girdiler. Ve söyleyebileceğim kadarıyla kayıp bir şey yok."

"Ve içeri girerken kapıyı arkandan kilitlediğine emin misin?"

Tereddüt etti. "Evet, yani oldukça eminim."

"Oldukça emin misin?"

"Yüzde doksan sekiz buçuk eminim, tamam mı? Her iki durumda da, neden biri içeri girsin ki?"

Düşünmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Daha önce hiç sorun yaşamamıştık... Takip edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil," dedi düşünceli bir şekilde, sesi yumuşaktı. "Yani, neden olayım ki? Beni kim takip ediyor olabilir ki? Kimse benim kim olduğumu ya da buraya geldiğimi bilmiyor." Dilini şaklattı. "Ah! Ev sahibiniz olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Bize haber vermek zorundalar..."

Sözümü kestim. "Hm. Şey, bir şekilde içeri girmişler.

Her kimse."

"Birisi anahtarı kullandığını görmüş olmalı. Ya öyle ya da kilidi açmışlar. Ölü bir sürgüyü açabilir misin?"

"Ben öyle düşünmezdim."

"Başka kimse yok. Başka kimsede anahtar yok ve bunu nerede sakladığımı da kimse bilmiyor. Diğer yedek anahtarım Joe'da. Hiç fazladan yapmadık..." En azından *ben fazladan* yapmamıştım.

"Tamam, artık gittiler. Ayrılmadan önce kilitlediğimden emin olacağım ama geri gelme ihtimallerine karşı buradan gidiyorum. Güvende olmak için anahtarı başka bir yere saklamamı ister misin?"

"Evet, alabilir misin? Aslında, sadece yanına alır mısın?" Titreyerek sordum. Bu kez içimdeki soğuk havadan kaynaklanmıyordu. "Geri gelebileceklerini düşünmekten nefret ediyorum."

"Evet, tabii ki. Kabul ediyorum.

Ama..." "Ama ne?"

"Sadece... Düşünüyordum da. Anahtarı kullandığımı gördülerse, içeri girmeyi planlıyorlarsa neden ben gidene kadar beklemediler? Ya da diğer yandan, eğer peşinde oldukları gerçekten bensem, neden beni gerçekten bulmaya çalışmadılar? Sanki içeri girdiler ve hemen gittiler. Sanki ne için geldiklerini biliyorlardı ve benim burada olduğumu bile bilmiyorlardı."

"Bilmiyorum..." Bir parmağımı şakağıma bastırdım ve yavaşça nefes aldım. "Haklısın. Bunların hiçbiri mantıklı değil." Belki bir ses duymuş ve bunu daireye giren biri sanmıştır diye düşünmek istedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Zihnim olasılıklar ve korkuyla dolup taşıyordu.

"Tamam, anahtar kapının içindeydi," dedi, sesine panik geri dönmüştü. "Hâlâ kilidin içinde. Kesinlikle orada bırakmadım."

"Yani, her kimse, onu kullandı."

Gerindiğini duydum, sesi gergindi. "Evet. Ve kapının üstündeki çünkü burada başka bir tane yok. Ama şimdi hallediyorum. Kapı sıkıca kilitlendi ve anahtarı alıyorum."

"Tamam, güzel. Teşekkür ederim." Rüzgâr telefonun içinden geçerek fırtınaya geri döndüğünü hatırlattı. "Lütfen dikkatli olun. Etrafınıza dikkat edin, tamam mı?"

"Yapacağım," diye yemin etti. "Arabama varmak üzereyim."

"Peki, sonra ne oldu? Yatağın altına saklandıktan sonra mı? Hiç söylemedin."

Boğazını temizledi. "Gerçekten bir şey yok. Dairenin içinde hareket ettiklerini duydum. Mutfak ya da oturma odası ulaşabilecekleri en uzak noktaydı. Duyduklarıma odaklanabilmek için telefonu kapattım. Yatak odasına geleceklerini biliyordum, bu yüzden orada mı kalsam yoksa silah olarak kullanabileceğim bir şey mi bulsam diye karar vermeye çalışıyordum ama sonra... Kapının tekrar kapandığını duydum. Ve gitmişlerdi."

"Bundan emin misiniz? Gittiklerinden emin misin? Ya sadece saklanıyorlarsa?"

"Eminim." Sonunda kapının çarptığını duydum ve rüzgâr sesi bir anda kesildi. "Eviniz o kadar büyük değil. Yatak odasına hiç girmediler ve banyoyu, oturma odasını ve mutfağı kontrol ettim. Her kimse, her ne istiyorlarsa, şimdi gitmişler."

Takdir duygusu göğsümde genişledi ve tekrar başımın döndüğünü hissettirdi. En iyi arkadaşımı kaybetmeye ne kadar yaklaşmıştım? "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Üzülme. Güvende ol. Gelip seni almamı ister misin? Acil bir durum varmış gibi yapabilirim."

Daha iyi düşündüm. "Hayır, bu gece iyi olacağım. Fırtına yakında dinecek ve sabah eve döneceğiz, yani sadece birkaç saat daha. Onu iyi hissetmediğime ikna edip erkenden uyuyacağım."

"İyi olacağına emin misin?" Sesi sinirli geliyordu. Sanki durumu yeterince ciddiye almıyormuşum gibi. Doğrusu, belki de ciddiye almıyordum. Ama düşündükçe, başka bir daireden gelen bir ses duyduğuna daha çok ikna oluyordum. Dan duvarları kimseyle paylaşmaya alışık değildi ve bizimkiler kâğıt inceliğindeydi. Eğer biri kapısını iki yanımızdan birine kapatmışsa, bizimkiyle karıştırmış olabilirdi. Bu olmalı. Başka bir şey olmasına dayanamazdım.

"Ben iyi olacağım. Yemin ederim."

"Tamam. Bana her dakika mesaj at. Bana söz ver. Saatin kaç olduğu ya da yolların nasıl göründüğü umurumda değil, bana ihtiyacın olduğu anda sana geleceğim. Bunu biliyorsun."

Birden yine ağlamaya başladım.

"Biliyorum." "Sadece kendine iyi bak."

"Yapacağım."

"Ve yalanlarının hiçbirine inanma."

"İnanmayacağım."

İç çekti. "Tamam, eğer seni kurtarmaya gelmeyeceksem eve gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Ve eve gider gitmez hesapları kontrol et."

"Yapacağım," diye söz verdim ona. "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim Dan. Seni seviyorum."

"Gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Bu yüzden buradayım. Sen de benim için aynısını yapardın. Ben de seni seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırdık ve yansımama bakarak kabinden çıktım. Tenim yer yer benek benek kırmızı, yer yer de soluk beyazdı. Lavaboya yaklaştım, yüzüme su sıçratmadan önce ellerimi yıkadım. Ilık suyla boynumu sıvazladım.

Sadece nefes al.

Yarı normale döndüğüm için şükrederek ellerimi, yüzümü ve boynumu kuruladım. Nefes alışım yavaşlamış ve yüz ifademdeki panik suyun sıcaklığıyla silinip gitmişti. Aynaya son bir kez baktıktan sonra kapıyı iterek açtım.

Kapının açılma sesini duyunca Joe tezgâhtan bana şüpheyle baktı.

Yemeklerimiz gelmişti ve benimki boş koltuğumun önünde dumanı tüterek duruyordu.

Gördüğüm manzara karşısında midem guruldadı.

Ona yaklaştığımda "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben, um..." Yemeği görünce ağzım sulandı. "Ben iyiyim. Evet, sadece kendimi iyi hissetmiyorum." Erken yatmam için gereken parçaları yerleştirirken bir elimi karnımın üzerine koydum. "Bu çorbanın midemi sakinleştireceğini umuyorum."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Homurdandı. "Ne, hasta mısın?"

"Bilmiyorum..." Sandalyeye uzandım ve bunu yaparken yüzümü buruşturdum. "Sanırım iyi olacağım. Sadece biraz midem bulanıyor. Muhtemelen daha önce aramızda ve annenle olanlardan dolayı sinirlerim gerildi."

Adam metanetle başını salladı. "Bunu götürmek ister misin? Odamızda yiyebiliriz, böylece sen de uzanabilirsin?"

Kaşığımı kremsi kırmızı sıvının üzerinde gezdirdim. Aslında tek istediğim soru sormayı kesmesiydi, böylece yiyebilecektim. Bunun yerine, "Aslında bu iyi olurdu. Sakıncası var mı?"

"Hayır. Hiç de değil. Fırtına daha da şiddetlenmeden odamıza dönsek iyi olur." Ayağa kalkmama yardım etti ve yemeklerimizi paketleyen garsona el salladı. Bir gözüm Joe'nun kutuları koyduğu çantada olduğu için, iki adam konuşup birbirlerine şaka yaparken neredeyse hiç dinlemiyordum. Ödemeyi yaptıktan sonra restorandan çıkarken bana yol gösterdi, yanından geçerken kapıyı benim için açık tuttu.

Otele dönerken açlığımdan ve az önce yaşananlardan başka bir şey düşünemiyordum.

Birisi daireme girmişti.

Tamam, zorla girmemişler, anahtar kullanmışlar. Ama anahtarı nereden biliyorlardı ki?

Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğuna inanmak isteyerek bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Anahtarı nerede sakladığımı kimse bilmiyordu, sadece Dan ve ben. Peki onu nasıl bulmuşlardı? Hem daremde ne arıyorlardı ki? Çalınmaya değer bir şeyim yoktu ki. Elden düşme kanepeyi mi yoksa berbat kredimi mi istiyorlardı? Sen bilirsin.

Her iki durumda da, belki de en korkutucu gerçek şuydu: Kim olurlarsa olsunlar, ne istiyorlarsa istesinler, gittiğimizi biliyorlardı. Eğer Dan'i takip etmedilerse, evden uzakta olmamızı bekliyorlardı. Ve ben kimseye gideceğimizi söylememiştim.

Birden aklıma yeni bir düşünce geldi. Belki de en kötüsü.

Belki de Joe söylediği gibi beni sadece güzel bir geziye götürmek istememişti.

Belki de tüm bunlar onun planının bir parçasıydı.

Belki bir kez daha yalanlarına kanmıştım.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Jyanıma sokuldu ve ben de onun kokusunu içime çektim - kızarmış yiyeceklerin tuhaf bir karışımı, okulla ilişkilendirdiğim temiz bir koku Ne olduğunu asla tam olarak anlayamasam da, onun sıcak, odunsu kolonyası. Alışık olduğum bir koku kombinasyonuydu, beni her zaman güvende hissettirmişti.

Sorunlarımıza rağmen kocamı sevdiğimi belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Hem de çok. Dan'in yanı sıra, en çok derdimi anlatabileceğim kişi oydu. Her zaman arkamı kolladı, moralim bozuk olduğunda benimle ilgilendi ve onunla paylaştığım her türlü iş arkadaşı anlaşmazlığında benim tarafımı tuttu. Uzun bir günün ardından ayaklarımı ovdu ve kanser korkum boyunca elimi tuttu.

İyi olduğu zamanlarda çok çok iyiydi. Sadece bunun daha sık olmasını dilerdim.

Benim için tüm bunları yapan, çok sevdiğim adamın aynı zamanda kalbimi kıran adam olduğunu kabul etmek benim için zordu. Yalan söyleyen, gizlice dolaşan ve bir ilişkisi olan, belki de birden fazla ilişkisi olan.

Böyle bir vahiyle nasıl başa çıkarsınız? Herkes nasıl yapar?

Tüm dünyanız milyonlarca küçük parçaya ayrılmışken, artık hiçbir şey birbirine uymuyormuş gibi görünürken nasıl nefes almaya, var olmaya ve yolunuza devam etmeye devam edebilirsiniz?

"Çorba midenize iyi geldi mi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Biraz," dedim nazikçe, yüzümü göğsüne yaslayarak. O kısa an için, her şeyin bu şekilde kalmasını çok isterken buldum kendimi. Onun yalanlarına inanmaya ve kayıtsız kalmaya geri dönebilirdim. Öyle olurdu ki

çok daha kolay olurdu. Onlara söylemesini engellemezdi ama belki acısını biraz olsun dindirebilirdi. "Hey, daha önce olanlar hakkında..."

Göz ucuyla baktı, devam etmemi bekliyordu.

"Sadece seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Gerçekten, gerçekten. Ve bu kadar paranoyak olduğum için özür dilerim. O kadının fotoğrafları hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum. Ya da randevu uygulaması hakkında. Ama sana güvendiğimi biliyorum. Ve eğer bana oraya nasıl geldiklerini bilmediğini söylersen, sana inanırım."

Yüz ifadesi yumuşadı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Oraya nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Onlara hiç bakmadım. Asla da bakmazdım." Belirgin bir tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Tek ihtiyacım olan sensin, tatlım. Bunu biliyorsun."

"Geçen sefer olanları telafi ettiğini ve defalarca özür dilediğini biliyorum, ama bu... hala acıtıyor, anlıyor musun? Bazen her şey hala çok çiğ geliyor. Özellikle de böyle bir şey olduğunda. Ne kadar ilerlediğimi hissedersem hissedeyim, beni oraya geri gönderiyor. Bunu her düşündüğümde o ana geri dönüyorum."

Beni kendine doğru çekti ve yanağını başımın üstüne yasladı. "Biliyorum. Anlıyorum. Aşırı tepki verdiysem özür dilerim. Öyle yapmaya çalışmıyordum. Sadece seni kaybedebileceğimi düşündüğümde panikledim. Geçen sefer olduğunda seni bir daha asla aldatmayacağıma söz vermiştim ve bunda ciddiydim. Umarım buna inanıyorsundur."

"Zaten insanlara güvenmekte zorlanıyorum-"

"Ben *insan* değilim, Edith. Ben senin kocanım. Ben seninle ilgilenen adamım. Seni bu dünyadaki her şeyden, herkesten daha çok seven adamım. Sen benim için osun. Seni daha önce incittiğim için çok kötüydüm ve bunu şimdi biliyorum. Bu bir muhakeme hatasıydı, bir mantık hatasıydı. Ama şimdi daha iyi biliyorum. Seni bir daha incitirsem tam bir aptal olurum. Bundan biraz daha akıllı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Umarım bir daha bir şey olursa bana karşı dürüst olursun. Bu konuda bana karşı dürüst olursan başka bir hatayı kabul etmeye daha istekli olurum. Ama geçen seferki gibi öğrenirsem, bu beni mahveder. Bizi yok eder."

Kıkırdadı. "Bana bir şey itiraf ettirmeye çalıştığını biliyorum ama sana yemin ederim ki yanlış bir şey yapmadım. Ben masumum." Kaşlarını oynatarak bir elini yan tarafımda gezdirdi. "Şey, belki tam olarak *masum* değilsin."

Ona gergin bir yarım gülümseme verdim ama gözlerimi kaçırdım. "Tamam. Sana inanıyorum."

Hiç vakit kaybetmeden alnımdan öptü. "Çok sevindim. Seni seviyorum." Bir parmağını çenemin altına koyarak nazikçe ona bakmamı istedi. Baktığımda bakışları yumuşak, gözleri sıcaklık doluydu. "Bana güvenebilirsin, tamam mı? Seni bir daha *asla* incitmeyeceğim."

Başımı göğsüne yasladım, gözlerimi kapattım ve nefes alış verişini dinledim. Orada birkaç dakika daha yatarsam uykuya dalacağımdan emindim.

Telefonum çaldığında yarı uykulu halimden sıçradım ve Dan'den gelen mesajı dikkatle kontrol ederken bir kez daha saklayacak bir şeyi olan ben olarak yuvarlandım.

"Her şey yolunda mı?" Joe ben okurken sordu.

Eve geldim. İyi misin?

"Ben Dan... Olamaz. Aslında, sanırım bir sorun var. Onu hemen aramam gerekiyor." Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, telefonu kulağıma dayadım ama aslında aramayı yapmadım. "Hey, ne oldu?"

Joe yataktan beni dikkatle izliyordu.

Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmamıştım ama gerçekten hissettiğim korkunun performansımı satmama yardımcı olacağını ummak zorundaydım. "Ne demek istiyorsun? Ah, hayır. Ne yaparsan yap, içeri girme. Hayır, polisi de arama. Bana bir saniye ver. Sizi hemen arayacağım." Sahte aramayı sonlandırdım ve paniklemiş bir ifadeyle kocama baktım. Bana inanmış mıydı?

"Polis mi? Neler oluyor?" diye sordu, yataktan kalkarken ses tonunda bariz bir korku vardı. Belki de biliyordu.

Ve Oscar...

"Dairemizde birini bekliyor muydun?" diye sordum. Yüzü

kızardı. "Um, hayır. Neden bekleyeyim ki?"

Omuzlarım sahte bir hayal kırıklığıyla çöktü. "Ben de öyle olduğunu umuyordum. Dan eve uğradı çünkü daha önce kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim. Ona şehir dışında olduğumuzu söylemedim, sadece bir hastalığa yakalandığımı düşündüğümü söyledim. Dışarıdaydı, o yüzden biraz çorba aldı ve getirerek bana sürpriz yapacaktı. Neyse, oraya vardığında kapı açık duruyordu, sanki içeride biri olabilirmiş gibi." Elimi karnıma götürdüm, olayları hatırladıkça artık paniklemiş gibi davranmıyordum. "Eğer kimseyi beklemiyorsanız, polisi aramalıyız." Her şey

benimle tartışacağı gerçeğine bağlıydı. Eğer gerçekten polisi aramayı kabul ederse, tüm plan suya düşecekti. Eğer tartışırsa, bu yalan söylediği anlamına gelirdi.

"Bekle, hayır." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Dan içeri girdi mi?"

"Hayır, ona girmemesini söyledim. İçeride kimin olduğunu bilmiyorsak, güvenli değildir. Ben

onu eve gönderiyorum." Telefonumu kaldırdım ve bir mesaj yazıyormuş gibi yaptım. "Tamam, güzel, ama şimdi fark ettim ki polisi aramamıza gerek yok." "Ne demek istiyorsun?"

"Tamamen unutmuşum. Her şey çok çılgıncaydı, sadece... Babam arıyor," diye ağzından kaçırdı. "Ona eve uğrayıp annemin ekstra ilaçlarını alabileceğini söylediğimi unutmuşum."

Alnımı kırıştırdım, içimde rahatlama ve öfke fokurduyordu.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

"Annenin ilaçları neden bizim evdeydi?"

"Oradayken aldım ve onlara bırakmayı unuttum. Henüz ilaçları bitmemişti ama onu almak zorunda kaldığı için yolu yarılamıştı, o da gidip ilaçları almaya karar verdi. Ben de onunla gidecektim ama sana dönmek için çok acelem vardı. Yalnız gitmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Oh..." Sözümü kestim. "Henüz ihtiyacı olmayan bir ilacı almak için çok fazla yol gitmişsiniz gibi görünüyor. Cuma günü gittiğinizde ona getiremez miydiniz?"

"Şey, evet, plan buydu, ama parası azalıyor, o yüzden şimdi almak istedi. Haklısın, ona bekleyebileceğini söyledim ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. İkisine de çoğu zaman sözümü dinletemiyorum. İsterse gidip alabileceğini söylemek daha kolay oldu. Hiçbir şeyi rahatsız etmez."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam, o zaman Dan'e içeri girebileceğini söyleyeyim.

-"

"Ben olsam yapmazdım," diye uyardı Joe. "Babam onunla hiç tanışmadı ve onun nasıl

hafızası. Bazen annem kadar kötü olabiliyor. Dan'in eve girmeye çalıştığını falan düşünürse... İkisinin de zarar görmesini istemem. Dur, babamı arayıp neler olduğuna bakayım. O gittikten sonra Dan çorbayı buzdolabına koyabilir. Birkaç dakikadan fazla sürmez. Muhtemelen çoktan gitmiştir." Odaya bir göz attıktan sonra komodinin üzerinden telefonunu aldı. "Ben koridora çıkıp arayacağım, sen de Dan'i arayıp neler olduğunu anlatabilirsin."

"Koridora çıkmak zorunda değilsin-"

"Sorun değil," dedi hafifçe, endişemi elinin tersiyle iterek. Yanımdan geçip kapıdan çıkarken arkasına baktı ve "Ona üzüldüğünü söyle" dedi.

Kuru yorumun içinde samimi bir şey yoktu, ama yine de cevap veremeden gitmişti.

Sessizce durdum, kapının dışında her ne konuşuluyorsa dinlemeye çalıştım, ancak sadece koridorda yankılanan sesinin mırıltısını duyabiliyordum. Gözetleme deliğini kontrol etmek için ilerledim, ama bunu yapar yapmaz kol seğirdi ve o tekrar içeri girdi. Yüzünde beliren şaşkın ifadeyle boğazımda bir yumru oluştu.

"Eee?"

"Ah... Babam bir süreliğine gittiğini söyledi," dedi, yanaklarındaki kan tamamen çekilmişti. "Dan hâlâ orada mı? Onu arayabilir misin?"

"Evet, neden?"

"Kontrol etsin ve orada biri var mı diye baksın-"

"Onu tehlikeye atmayacağım!"

"Sadece yanından geçsin ve bir şey duyup duymadığına baksın. Belki babam kapıyı tam olarak kilitlememiştir. Fırtına bu şekilde eserken, muhtemelen kapıyı iterek açmıştır. Sadece kontrol etmesini istiyoruz ki polisin vaktini boşa harcamayalım."

Bu konuda hemfikirdim, özellikle de polisi aramamı ve bunun bir oyun olduğunu öğrenmemi gerçekten istemesini hiç arzu etmediğim için. Telefonumu elime aldım, mesaj yazıyormuş gibi yaptım. "Ona mesaj atacağım-"

"Sadece ara-" diye karşı çıktı, ne yaptığımı görmek için etrafından dolaşmaya çalışıyordu. "Bu ciddi bir mesele!"

Sırtımı duvara yasladım. "Şşşt! Bana mesaj atmaya başladı bile." Ekranıma bakarak başımı salladım. Joe'nun paniği beni korkutmaya başlamıştı. Bu kötü bir fikirdi. Öğrenilecektim. Beni rahatlatmak için ekranıma bakmaya çalışmayı bıraktı, onun yerine kendi telefonunu kontrol etti. "Şimdi kontrol edecek. Hiçbir şey duymadığını söyledi, belki de haklısındır. Belki de sadece fırtınadır," dedim ona, sahte mesajı yüksek sesle okuyarak. Ben okudukça daha rahat nefes alıyor gibiydi. "Hey, içeri nasıl girdi ki?"

Telefonuna bir göz attı. "Ona kapının üstündeki anahtardan bahsettim." Durakladı ve tekrar bana baktı. "Başka bir zaman kullanmayacak ve ona anahtarı yerine koyduğundan emin olmasını söyledim."

"Oh." Kocamın anahtarı bildiğinden bile haberim yoktu. Birkaç saniye daha telefonuma baktım, sonra onu havaya kaldırdım, sesim nefes nefese çıkıyordu. Sesimin inandırıcı olup olmaması artık umurumda değildi. "Orada kimsenin olmadığını söylüyor. Sanırım sadece fırtına var."

"Vay be," dedi Joe, bir elini göğsüne koyarak rahat bir nefes aldı. "Güzel." Yanımdan geçip yatağa uzandı. "Kriz önlendi."

"Kriz önlendi," diye zayıfça tekrarladım, sırrım olduğuna inandığım anahtarı düşünürken dudaklarımda titrek bir gülümseme vardı. Kocamın başka neler bilebileceğini merak ettim.

Ve nasıl bu kadar az şey bilebildiğimi.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığımızda fırtına dinmiş ve yollar büyük ölçüde açılmıştı, ancak her yer hala kalın battaniyelerle kaplıydı kar yağıyordu. Otelin penceresinden bembeyaz otoparka baktım, nefesim camda buğulanma bulutları oluşturdu.

Elleri arkamdan, gömleğimin altından dolandı, serin parmakları belimi kavradı. Titredim.

"Görünüşe göre beklediklerinden çok daha fazlasını aldık, hm?" diye sordu, kirli sakalı yanağımı çizerken.

"Öyle görünüyor."

Sesi kulağımda alçak bir hırıltıya dönüştü. "Dışarısı çok soğuk. Keşke burada saklansak ve bu odadan hiç çıkmasak. Yataktan hiç çıkmasak." Ellerini yavaşça yukarı doğru kaldırdı.

"Biliyorsun, değil mi?" Sesim kendime olduğu kadar ona da cansız mı geliyordu? Sanki işaret kartlarını okuyormuşum gibi.

Görünüşe göre öyle değildi, çünkü beni çevirdi ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. Yüzümü tuttu ve saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seviyorum." Kısa bir süre önce mihrapta bana söylediği sözleri söylerken gözleri tutkuyla yanıyordu. O zaman, tüm hayatımın en mutlu anıydı. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyordum.

"Hâlâ kendimi biraz kötü hissediyorum." Karnımı ritmik bir şekilde ovuşturdum.

"Ah." Hayal kırıklığı yüzünde ağırlaştı, gözlerinin yanındaki kırışıklıklar derinleşti. "Ama dün gece hiç hastalanmadın." Eli alnıma gitti. "Ve ateşin de yok."

"Biliyorum. Özür dilerim, eğer mikrop kaptıysam size bir şey vermek istemiyorum."

"Benim için bu riske değer." Vücudunu benimkine bastırdı, göz göze gelmemi isterken elleri pazularımı kavradı.

Ondan kaçmak için bahaneler bulmaya devam edemezdim, doğruyu söylemek gerekirse, midem bulanıyordu - sadece hasta olduğum için değil. Her iki durumda da, başını yavaşça eğip ağızlarımızı bir kez daha birbirine bastırırken gözlerimi kapattım.

Nefes alışım hızlandı ve nefesimi tutmaya çalıştım ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Onun yerine eli gömleğimin altından kayarak parmaklarını sütyenimin kenarından geçirdi. Bizi yatağa doğru götürüp gömleğimi hızla başımın üzerinden çekerken vücudum üşüyordu.

Bir anda sütyenimi çıkardı ve ağzını göğüslerime indirdi, serin odada nefesinin sıcaklığı inkar edilemez derecede iyi hissettiriyordu. Geri çekildi ve beni yatağa yatırdı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve ilk gözyaşının düştüğünü hissettiğimde başımı çevirdim. Bunu yapabilirdim.

Onu düşünmezdim. Burada

değil.

O *benim* kocamdı.

Benimle evlenmişti. Beni seçmişti.

Belki de haklıydı.

Belki de fotoğraflar ona ait değildi, ancak bu pek olası değildi.

Kendimi buna inanmaya zorladım, sadece bir an için bile olsa. Bundan sonra olacakları sindirebilmemin tek yolu buydu.

Önce benim pantolonumu sonra da kendi pantolonunu yavaşça çıkarırken, karnım ihanet eden bir arzuyla doldu. Onu istemek *istemiyordum*. Eski alışkanlıklarıma dönmek istemiyordum. Bu kadar iyi hissetmek istemiyordum.

Ya da... belki ben yaptım. Karar veremedim.

Gözlerime yeni yaşlar doldu ve aniden içimdeydi, ya gözyaşlarımı görmüyor ya da onları tamamen görmezden geliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, bacaklarımın arasında ritmik bir şekilde hareket ederek. İki ayrı dünyadaydık -onunki zevkle, benimki kalp acısıyla doluydu, ikimiz de bizi ayıran boşluğu geçemiyorduk.

"Seni seviyorum Edie," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Karşılık veremedim. Kendimi hiçbir şey söylemeye ikna edemiyordum. Ağzımı açarsam, içimde tutmak için umutsuzca savaştığım hıçkırıkları serbest bırakabileceğimden korkuyordum. Bedenim kalbime ve zihnime karşı hareket ediyor, ona öyle bir tepki veriyordu ki

ama yine de gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve nefes alamıyordum.

Birdenbire benden uzaklaşıp neredeyse kendini geriye attığında, sanki ilk kez nefesimi tutabilecekmişim gibi kesik kesik bir nefes verdim.

"Ağlıyor musun?" Sesi gerçek bir endişeyle çatallaştı.

Başımı salladım ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Yüzüme uzandı ama ellerimle gözlerimi kapattım ve öfkeyle yanaklarımı kuruladım. Hem ona hem de kendime kızgındım.

"Neyin var? Titriyorsun. Ağlıyorsun." Elini bileğime koydu ve bana bakabilmek için nazikçe çekmesini istedi. "Seni incittim mi? Bir şey mi oldu?"

Konuşmaya çalışsam ya kusacağımdan ya da hıçkırıklara boğulacağımdan emindim. Onun yerine hiçbir şey söylemedim. Başımı salladım, titriyordum. Çok üşüyordum ama hareket edemiyordum. Parmakları saçlarımda dönüyor, başparmağı yanağımda geziniyordu.

"Gerçekten o kadar kötü mü hissediyorsun?"

Başımı salladım, alt dudağım soğuktan titriyordu.

Tekrar alnımı kontrol etti. "Çok özür dilerim Edie, ben... ben senin sadece zor davranarak beni cezalandırmaya çalıştığını düşünmüştüm." Nefes nefese bir kahkaha attı, sonra yanağımdan bir damla gözyaşı daha sildi. "Eğer gerçekten iyi hissetmediğini bilseydim, ben... Yani, biliyorsun asla... Beni durdurmalıydın." Kendi kendine mırıldanarak elini yüzünde gezdirdi, sonra kıyafetlerini toplamak için çabaladı. "Acıyan ne? Karnın hâlâ ağrıyor mu? Hâlâ titriyorsun..."

Öyle miydim?

"Hasta olacakmışsın gibi görünüyorsun." Tekrar yanaklarıma dokundu, sonra başıma. "Belki de dışarı çıkıp ilaç almayı denemeliyim. Biraz sıcak hissediyorsun."

Yalan mı söylüyordu? Yoksa gerçekten hasta mıydım? O anda bunu söyleyemezdim.

Ceketine uzandı, kırmızı kumaş gözümün önünde parladı, sonra atkısını ve şapkasını aldı. "Aşağı inip lobide bir şey var mı diye bakacağım. Eğer yoksa, caddenin karşısındaki dükkâna bakarım. Ben yokken iyi olacak mısın?"

Başımı salladım, en azından öyle sandım.

Ayrılmadan önce sırtıma dokundu ve kapıya ulaştığında durdu, "Özür dilerim Edith" demek için sadece bir saniye tereddüt etti.

Göz kırptım.

"Hayatımıza devam etmeliyiz,
anlıyor musun?" Buna böyle mi
diyordu?

Ne yapmaya çalışıyordu? Devam etmek mi?

Sözleri her şeyi anlatıyordu. Yapmamı beklediği şey
buydu. "Yakında döneceğim."

Cevap vermeyince kapıyı açtı ve başka bir şey söylemeden koridorda kayboldu.

Onun gittiğini fark etmek üzerimdeki büyüyü bozmuş gibiydi. Birdenbire tekrar hareket edebildim. Ve *hareket* ettim. Etmek zorundaydım.

Kendimi yataktan ittim ve tuvalete doğru koştum, dün geceki domates çorbasının kalıntılarını midemden boşaltmak için zar zor zamanında yetiştim. İçimde bir şeyler çalkalanıyordu, hastalıktan daha fazla bir şey - eğer o bile gerçekse ve iç kargaşamın bir sonucu değilse.

Bundan kurtuluş yoktu. Ödeyene kadar olmaz.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

When Joe döndüğünde giyinmiştim ve yatağa kıvrılmış, kalın yorgana sarınmış, titrememi bastıramadan oturuyordum.

Yatağın ucuna plastik bir torba yerleştirdi ve beni incelerken üzerindeki kat kat giysileri çıkardı. "Hâlâ kendini kötü hissediyor musun?"

Sanki bunu sana daha önce söylemedim.

Başımı salladım. "İlaç buldun mu?"

Bir şişe pembe sıvı çıkardı. "Mide bulantın için. Ağrı kesici de aldım. Hastalandığında genellikle başının ağrıdığını biliyorum."

"Teşekkürler." İki ilacı ve uzattığı su şişesini aldım.

Ben.

"Özür dilerim," dedi sanki bunu söylemek için bekliyormuş gibi tek nefeste. "I

Gerçekten iyi hissetmediğini fark etmemiştim. Sadece benden kaçtığını sanıyordum."

"Giderken bunu mu kastetmiştin? Sadece 'hayatımıza devam etmemiz' gerektiğini mi? Yapmaya çalıştığın şey bu muydu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yapmam gerektiğinden emin değilim, Edith. Bana zar zor bakabiliyorsun. Beni sevdiğini söylemiyorsun. Sana ne zaman dokunsam irkiliyorsun." Elini yanağımı kavrayacakmış gibi uzattı ama tenlerimiz buluşmadı. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ve düşündüm ki, yani, sana eskiden kim olduğumuzu hatırlatabilir miyim diye düşündüm. Bizi hatırlamanı sağlayabilirsem - uğruna çok mücadele ettiğim bizi - belki bana geri dönersin. Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama *bu* her neyse ondan çıkmana yardım ettiğimi düşündüm." Bana doğru eliyle işaret etti.

"Ne? Sihirli sikinle beni kurtaracağını mı sandın?" Tükürdüm.

O zaman irkilme sırası ondaydı ve gözlerindeki acı hissediliyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra daha iyi düşündü ve ağzını kapattı. Benden bir adım uzaklaştı, döndü, sonra tekrar geri döndü. "Biliyorsun, incindiğini ve olaylarla kendi yöntemlerinle başa çıkmaya çalıştığını anlıyorum, ama hiç düşündün mü... eğer sana doğruyu söylüyorsam -ki söylüyorum- *ve* istediğin her şeyi yaptıysam -ki yaptım- *o zaman* belki, sadece belki, bana karşı adil davranmıyorsun. Fırtınada dışarı çıkıp ilacını aldım, dün gece seni yemeğe çıkardım, paramız yetmese de kaçıp eğlenelim diye seni buraya getirdim, tüm sosyal medyamı sildim ve sana telefonumu verdim..." Bıkkınlıkla içini çekti. "Elimden geleni yaptım, Edith. Belki bir noktada bunu anlayacaksın. Umarım o noktaya geldiğimizde beni tamamen kendinden uzaklaştırmamışsındır."

Giysilerimizi çantalarımıza yerleştirmesini izlerken çenem kesinlikle daha az sertti. "Ne yapıyorsun?"

Kafasını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Çıkış bir saat içinde. Her şeyi toplayıp arabaya yükleyeceğim. Sen orada uzan ve dinlen." Ses tonu acıydı. "Ben her şeyi hallederim."

Ben düşünürken o sessizce toparlandı.

Haklı mıydı?

Bunu düşünmek istemiyordum ama aklıma bu soruyu o sokmuştu.

Benim için çok şey yapıyordu ama ben önceki acılarımı göremiyordum. Şimdi fotoğraflar ve uygulama. Eğer onları gerçekten telefonuna koymadıysa, saçmalıyordum. Saçmalıktan da kötüsü, zalimlik ediyordum.

Ama gerçeği nasıl bilebilirim ki?

Kocam inanılmaz bir yalancıydı, ama geçen sefer yeterli kanıtla karşısına çıktığımda itiraf etmişti. Bu sefer neden itiraf etmedi? Sonuçlarını bildiği için mi? Yoksa artık yalan söylemediği için mi?

Bunu öğrenmenin tek yolu eşyalarını karıştırmaktı. Daha derine inmek. Her taşı ters çevirmek.

Şansıma, bavulunun fermuarını çekip benimkinin yanına koyarken, bunu yapabileceğim yere gittiğimizi fark ettim. Evimizde tüm cevaplar vardı.

Eve dönmeye hiç bu kadar hazır olmamıştım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I Eve dönüş yolumuzun çoğunu uyuyarak geçirdim ve uyumadığım zamanlarda da uyuyormuş gibi yaptım. O an onunla yüzleşemedim, tiksinti ve öfkeyle parçalandım, ve endişe. İçimi kemiren derin bir stres çukuru vardı ve şimdi acaba başından beri yanlış mı anladım diye merak ediyordum.

Buna inanmak istemiyordum ama söylediklerinin işe yaradığını da inkâr edemezdim. Kendimden şüphe etmeme neden olmuştu. Öncekinden bile daha fazla.

İnandığım şeyden şüphe etmek. Eğer her konuda yanılıyorsam, ona davranış biçimimden nasıl geri dönebilirdim?

Çantaları dairenin içine taşıdı ve kapımızın hem kolunu hem de kilidini kontrol etti. O etrafına bakınıp hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olmaya çalışırken ben de onu yakından takip ettim ve gözlerimdeki uykuyu sildim. O tatmin olduktan sonra çantaları yatak odamıza taşıdı, ben de mutfağa geçtim, gün boyunca ilk kez karnım bir şeyler yemek için gurulduyordu.

Hızlıca düşünerek bir kâseye bir kutu çorba koydum ve Joe'nun Dan'in burada olduğuna dair kanıt araması ihtimaline karşı buzdolabında atabileceğim bir paket yemek aradım. Bunu hallettikten sonra ekmek somununu indirdim ve iki fıstık ezmeli sandviç hazırladım.

Joe yeniden ortaya çıktığında çorba hâlâ kasede soğuyordu ve önümde iki fıstık ezmeli sandviç duruyordu. Etrafı inceledi, bakışları mutfağımızın ortasındaki küçük masanın üzerinde geziniyordu. Bir kaşık çorbayı dudaklarıma götürdüm, höpürdeterek içmeden önce hafifçe üfledim.

"Hiçbir şeye dokunulmuş gibi görünmüyor," dedi elini çenesinde gezdirerek.

"Bu çok iyi."

"Evet, emin olmak için her şeyi iki kez kontrol ettim. Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun. Dan'in sana getirdiği çorba bu mu?" Buzdolabını işaret etti, hâlâ bana doğru hareket etmeden yiyeceklere bakıyordu. Bir davet beklediğini biliyordum ve sandviçlerden birini ona doğru iterek ihtiyatlı bir şekilde davet ettim.

"Buyurun," dedim.

Rahatlamış görünerek karşımdaki sandalyeye oturdu ve sandviçe baktı.

"Zehirli değil..." Şakacı bir göz devirmeyle söyledim.

Gülüşü gerginliği azalttı. "Emin misin?" Sandviçi aldı ve iştahla iki ısırık aldı. "Teşekkür ederim. Açlıktan ölüyordum," diye itiraf etti onları yuttuktan sonra, utangaç bir sırıtışla ağzının kenarındaki bir parça fıstık ezmesini sildi.

"Bak, Joe, yapmalıyım..." Kaşığımı yere bıraktım ve ellerimi önümde düzelttim. "Senden özür dilemeliyim. Son zamanlarda çok kötüydüm."

Belirgin bir şokla gözleri büyüdü ama itiraz etmedi ya da bir şey söylemedi. Bunun yerine, elindeki kırıntıların tozunu alırken ve devam etmemi beklerken tüm dikkatini bana vererek yemeğini de yere bıraktı.

"Resimlere ne olduğunu bilmiyorum ama beni korkuttular. Daha önce, sen... yani, beni aldattığını öğrendiğimde, o gün hayatımın en kötü günüydü. Yapamam..." Boğazıma dokundum. "Bunu düşündüğümde hala nefes alamıyorum. Bu en kötü his..." Gözlerindeki hayal kırıklığını fark ederek sözümü kestim. Bu konuşmanın amacı bu değildi. Bunu çoktan halletmiştik. "Her neyse, resimleri gördüğümde sanki o anı tekrar yaşıyordum. Yani, o anı tekrar yaşıyordum. Altımdan zemin kaydı, göğsüm daraldı ve *lütfen* bir *daha olmasın* diye düşündüm. *Lütfen.*" Gözlerimin yaşardığını hissettim ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu.

"Bak, yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır, lütfen bitirmeme izin verin," diyerek özür dileyen bir gülümsemeyle sözünü kestim. "O gün çok hata yaptım çünkü çok korkmuştum. Senin söyleyeceklerini dinlemek istemedim. Kararımı vermiştim. Ve bu sana karşı adil değildi. Çünkü... seni seviyorum Joe." Sanki günlerdir nefesini tutmuş da bunu söylememi bekliyormuş gibi nefesini verdi. "Seni çok seviyorum. Ve seni kaybetme fikri beni öldürmeye yetti."

Eli benimkinin altına kaydı, böylece iki eliyle birden tutuyordu. "Beni asla kaybetmeyecektin, Edith. Sana daha iyi olacağıma dair yemin ettim. Ve bunda ciddiydim. Seni bir daha incitirsem kendimi asla affetmem. Fotoğrafların oraya nasıl gittiğini ben de bilmiyorum ve belki de en iyi ben idare edemedim. İkimiz de suçluyuz. Utandım, kafam karıştı ve... bana güvenmediğin için sana ve sana güvenmemen için bir sebep verdiğim için bana kızgındım. Onların benim olmadığını ve seni bir daha asla aldatmayacağımı kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece söyle."

Elini okşama sırası bendeydi ve bunu başımı sempatiyle omzuma doğru eğerek yaptım. "Hayatımıza devam edebilir miyiz? Geçmişe dönüp olanları unutabilir miyiz?"

"Bunu çok isterim." Ellerimi dudaklarına götürüp parmaklarıma bastırarak gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Bu sefer yalan olmadığını biliyordum. Boğazımda safra birikmeden söyleyebiliyordum.

"Yani, iyi miyiz?" diye sordu.

"Biz iyiyiz." Gözümün kenarındaki bir damla yaşı sildim.

Sonunda ellerimi bırakarak sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Peki, günümüzün geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

"Yarın işe dönmemiz gerekecek, eminim, bu yüzden burada tembel bir gün geçirmenin güzel olacağını düşünüyordum, özellikle de yerde hala kar varken. Film izleyip kakao içebiliriz."

Sandviçinin son lokmasını da ağzına attıktan sonra ellerini pantolonuna sildi ve ayağa kalktı. "Kendim daha iyi planlayamazdım."

O kakaoyu hazırlarken ben oturma odasına geçtim, kanepede çorbamın ve sandviçimin son kalanını yerken bir yandan da iyi hissettirecek bir film ya da sitcom aramak için yayın hesaplarımızda gezindim. Joe ve ben aynı tür dizileri tercih ettiğimiz için şanslıydım. Bazen ben gerilim ya da romantizm havasına giriyordum ya da o son çıkan aksiyon filmleriyle ilgileniyordu ama çoğunlukla ikimiz de yıl boyunca *The Office*, *Friends* ya da *Brooklyn Nine-Nine* izlemekten gayet mutluyduk. Aslında birbirimize bağlandığımız ilk şeylerden biriydi, saçma durum komedilerine olan sevgimiz. Keşke o günlere geri dönebilseydim ve kocamı bir zamanlar sahip olduğum gözlerle görebilseydim.

İlişkisinden sonra terapi alacak paramız olmamıştı ama internette araştırdığım kadarıyla, bir kez kendilerini bu şekilde gösterdikten sonra onları farklı bir gözle görmek zor olabiliyordu. Olan şey bu muydu?

Hayatımın geri kalanında ondan şüphelenecek miydim? Onun hakkında hep en kötüsünü mü düşünecektim?

Joe ortaya çıkıp kakao fincanlarımızı sehpaya koyduğunda, günlerdir olduğu gibi hâlâ nasıl hissettiğime karar vermekte zorlanıyordum. Yanıma oturdu, kolunu omzuma doladı, ben *Superstore*'un tekrarını açtım ve başımı göğsüne yaslayıp nane kolonyasını içime çektim. Burada onun yanında kendimi güvende hissediyordum.

Bir şeyler değişmişti.

Her şey değişmişti.

Henüz fark etmemiştim ama yine de fark etmiştim. İçimde bir şeylerin değiştiğini, beni ona geri getirdiğini, bana verdiği mazereti kabul etmek istediğimi hissettim. Önemli olan tek şey buydu. O beni seviyordu. Ben de onu seviyordum.

Devam edebiliriz.

Tek seçenek buydu.

En azından kendime böyle söyledim.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün vardiyam öğlene kadar başlamamıştı, bu da Joe işteyken hesaplarımızı incelemek için bana mükemmel bir fırsat veriyordu. Öptüm.

Hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyor ve gerçekten öyle davranıp davranmadığım konusunda kısmen de olsa çelişkiler yaşıyordum.

O noktada kafam karışıyordu... bir andan diğerine fikrimi değiştiriyordum. Büyürken sağlık dersinde yapılan tüm uyarılara geri döndüm -bu *uyuşturucu kullanan beyniniz*- ve karar verme becerilerimin, duygularımın ve odaklanma yeteneğimin neredeyse aynı şekilde bozulduğunu hayal etmek zorunda kaldım.

Bu sizin kalp kırıklığındaki beyniniz, çocuklar.

Kapıyı kapattıktan sonra eve geri döndüm ve park yerini görebildiğim ve onun gidişini izleyebildiğim mutfağımızın penceresine doğru ilerledim. Pencerenin gerisinde durdum, açık panjurlardan bakıyordum ama siyah sedanın önce park yerinden, sonra da otoparktan çıkışını izlerken bakarsa beni görebileceği kadar yakın değildim.

Nefes aldıktan sonra bir nefes çektim ve perdeleri kapatıp odanın ışığını kararttım. Bedenim beklenti ve yakalanma korkusuyla titriyordu. Eve dönmek için bir nedeni yoktu ama bu içimde kabaran endişeyi durdurmadı.

Yatak odasında, masanın önüne eğildim ve çekmeceleri çekiştirdim.

Dan'in söylediği gibi, kilitliydiler. Anahtar, anahtar deliklerine uysaydı küçük ve gümüş olurdu, ama ortalıkta öyle bir şey görmemiştim. Aslında Joe bu çekmeceleri kilitli tuttuğundan bir kez bile söz etmemişti.

Ondan şüphelendiğimi belli etmeden nasıl sorabilirdim ki? Ve eğer bunu bilirse, çekmecelerdeki kanıtların artık orada olmayacağından emindim.

Hayır, başka bir yol bulmalıydım. Sadece bir çekmece -sağ üstteki- açıktı. Çekmeceyi açtığımda bir dizi kalem, kurşun kalem ve yapışkan not gürültüyle etrafa saçıldı. Elimi çekmecenin içinde gezdirdim, her ihtimale karşı ellerimi arkasına bastırdım ama işe yarayabilecek hiçbir şey bulamadım. Çekmeceyi kapattıktan sonra masanın altına girdim ve anahtarı saklamak için oraya bantlayıp bantlamadığını görmek için yukarı baktım. Yine de hiçbir şey yoktu. Bir filmde gördüğüm ya da bir kitapta okuduğum her numara işe yaramıyordu.

Sonra komodinime doğru yürüdüm ve bir toka çıkardım, geri getirdim ve ucunu kullanarak kilidi açmaya çalıştım. Beklediğim gibi, bu saç tokamı kullanılamaz bir şekle sokmaktan ve beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı.

Sinirli bir şekilde ayağa kalktım ve dilimi şaklatarak odaya baktım.

Çaresiz kalmama ya da pes etmeme izin vermeyecektim. Anahtarı sakladığı yeri bulmam gerekiyordu. Ne olursa olsun bu çekmeceyi açmalıydım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, çekmecelerin derinliklerinde ilginç bir sır bulmayı umup ummadığımdan emin değildim. Bir yandan, kocamın yalan söylemediğini ve çekmecelerin sadece şifrelerimizi ve hesap numaralarımızı gizlemek için kilitlendiğini öğrenmeyi tercih ederdim. Öte yandan, hiçbir şey çıkmaması için bu oldukça fazla iş demekti.

Bir sonraki kontrol ettiğim yer komodiniydi. Çekmeceleri karıştırdım, ellerimi çoraplarının ve iç çamaşırlarının altında gezdirerek bir şey aradım - gerçekten herhangi bir şey- ama boşuna.

Lambayı kaldırdım. Yatağın altını ve şiltenin altını kontrol ettim. Dolaba baktım, eşyaları bir o yana bir bu yana eledim. Pantolonunun ceplerini aradım ve yeni açtığı bavulu açtım. Yarın ailesinin evine gitmek için hazırlayacağı bavulu.

Onu hareket ettirdiğimde, donup kalmama neden olan bir tıkırtı duydum. Bavulu dikkatlice salladım ve dinledim.

Evet, orada kesinlikle bir şey vardı.

Düz bir şekilde yatırdım ve ellerimi iç kumaşta yavaşça gezdirerek sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Sağ üst köşeye yakın bir yerde katı bir şeye temas ettim. İnce kumaşın hemen altında bir şey vardı. Parmak uçlarımla bir şeyin dış hatlarını takip ettim, boğazım kurudu ve sesin kaynağını bulduğumdan emin oldum.

bir anahtar buldum. Aradığım anahtar bu *olmalıydı*. Neden onun bavulunda saklıydı ki?

Astarın fermuarını dikkatlice açtım, sapa bağlanan metal çubukları ortaya çıkardım ve anahtarın düşmesini bekleyerek çantayı salladım. Düşmeyince elimi astarın içine soktum ve üst kısmına yakın bir yere dokundum.

Şurada.

Anahtar üst köşeye bantlanmıştı, ancak bir tarafı gevşemişti ve bavulu salladığımda metal parmaklıklara çarpmasına izin veriyordu. Kolayca yırtıp çıkardım ve avucumun içine aldım. Küçük gümüş anahtara baktım. Hayal ettiğime çok benziyordu. Bu gerçekten o olabilir miydi?

Endişemle birlikte bavulu da bir kenara iterek dolaptan çıktım ve masaya geri döndüm. Hiçbir şeyi ikinci kez düşünmeme izin vermeden anahtarı bana en yakın çekmeceye soktum ve bileğimin bir hareketiyle çevirdim.

Tıklayın.

İçerideydim.

Çekmeceyi çekiştirerek açtım ve içinde çeşitli şeyler olan zarflara baktım. Çekmecenin içini daha önce de görmüştüm ve içinde hep bunlar vardı. Kira kontratımız, sağlık sigortası bilgilerimiz, hâlâ ödemekte olduğumuz faturalar. Tanıdık yeşil defter çekmecenin ön tarafındaydı ve onu da çıkarıp göz gezdirdim.

Tıpkı hatırladığım gibi, çeşitli hesaplarımız ve tüm şifrelerimizle dolu bir sayfa vardı. Yerden kalktım, masanın önündeki sandalyeye oturdum ve bankamızın web sitesini aradım.

Kullanıcı adını yazdım, şifreyi kopyalayıp iki kez kontrol ettim ve **Oturum** Aç'a tıkladım**.** Anında kırmızı bir kutu açıldı ve yanlış kullanıcı adı ya da şifre kullandığımı bildirdi. Nefesim kesildi, ellerim aniden soğudu. Sayfayı güncellemeden şifreyi mi değiştirmişti?

Dan haklıydı, değil mi?

Bir şeyler saklıyordu.

Bilgileri tekrar yanlış girme riskini göze alamazdım - dışarıda kalana kadar kaç deneme yapmam gerektiğinden emin değildim. Bunun yerine anahtarı kullanarak zaten açık olan çekmecenin üstündeki çekmeceyi açtım.

Orada kayda değer bir şey bulamadım. Birkaç fatura, eski bir diş röntgeni ve bir okul gezisi sırasında onun ve sınıfının bir fotoğrafı. Parmağımı tozlu fotoğrafın üzerinde gezdirip yüzünü inceledim.

Kimsin sen Joe?

Gerçekte kimsin sen?

Telefonumdan gelen ani titreşim sesi irkilmeme neden oldu. Çekmeceyi hızla kapattım, telefonumu masadan kaldırdım ve onun adına baktım.

"Alo?"

Joe derin bir iç çekti. "Hey, banka hesabıma mı girmeye çalışıyordun?"

Kanım dondu, kafam korku ve olasılıklarla doldu. Yalan mı söylemeliydim? Dürüst mü olmalıydım? Gerçek şu ki, kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Um, hayır... Neden?"

"Bankadan birinin giriş yapmaya çalıştığını söyleyen bir e-posta aldım. Ben değildim, o yüzden sen olduğunu umuyordum."

"Oh hayır. İçeri girmediler, değil mi? Sence hırsızlık olayıyla bir ilgisi olabilir mi? Belki de baban gittikten sonra Dan'in geldiği zaman arasında biri içeri girmiştir?" Ya da belki Dan gittikten sonra biri geri gelmiştir. Tek gerçek olasılık buydu ama kendi gerçekliğimle Joe için döndürdüğüm gerçekliği ayrı tutmalıydım. *Hayır.* Kimse hesabı hacklemeye çalışmamıştı. Doğru. O bendim.

Gerçeklik duygumu tamamen kaybediyor gibiydim.

Bir insan bu kadar çok yalanı bir arada tutmayı nasıl başarabilir?

"Emin değilim. Sadece bir e-posta aldım... Kilitlenmeden önce birden fazla şansları olup olmadığından emin değilim. Her iki durumda da, şifrem değiştiği için kendimi daha iyi hissediyorum. Bana bir iyilik yapıp şifremi sıfırlayabilir misiniz?"

"Um... Ben-"

"Yoksa çoktan işe mi gittin?" Nefesinin altından küfretti. "Eğer öyleyse, okula varır varmaz sıfırlayacağım."

"Hayır, hayır, sorun yok. Ben hâlâ buradayım. Bilgisayarın başına geçeyim." Gürültü çıkardım, masanın üzerindeki eşyaları karıştırarak sanki odanın öbür ucuna gidip oturuyormuşum gibi bir ses çıkarmaya çalıştım. "Şifren yeşil defterde mi?"

"Evet."

Durakladım. "Çekmeceler kilitli."

"Ah, doğru ya. Üzgünüm, anahtarı valizimde saklıyorum. Fermuarını açarsanız, sol üst köşede."

"Ne zamandan beri kilitliyorsun ki?" Elimde anahtarla odada volta atarken sordum.

"Hep vardı. İçinde tüm şifrelerimiz ve her şey var. Onu kilitlemeden bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Yarım bir kahkaha attı.

"Hayır, sanırım değil. Ahh... Tamam, anahtar bende." Masaya doğru geri döndüm ve çekmeceleri karıştırdım. "İşte defter."

"Güzel, ilk sayfada olmalı."

Defteri açtım, daha önce bir kez denediğim kullanıcı adı ve şifre kombinasyonunu okudum ve yavaşça yazdım. Enter tuşuna basmadan önce ona yüksek sesle okudum. "Bu doğru mu?"

"Evet, işte bu."

Enter tuşuna bastım, kırmızı düğmenin görünmesini bekledim ve donup kaldım, nefesim kesildi.

"İşe yaradı mı?"

"Um..." Ekrana baktım, kendimi onun hesabına bakarken bulduğuma şaşırmıştım. "Evet. Ben de varım."

"Tamam, güzel. Başka bir şeyle değiştirip kitabı güncelleyebilir misin? Doğum günüm yerine yıldönümümüz olabilir mi?"

"Mhm..." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Bu sefer nasıl işe yaramıştı?

"Teşekkürler bebeğim. Seni seviyorum. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Cevap verip vermediğimden ya da hiç cevap verip vermediğimden emin değilim. Bildiğim bir sonraki şey, aramanın sona erdiği ve az önce ne olduğunu bir araya getirmeye çalıştığımdı. İşlemlerini gözden geçirdim, ne arıyordum? Bilmiyordum.

Dakikalar önce, hesabının bir tür lanetleyici kanıt içerdiğinden emin olmuştum, ama söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir şey yoktu.

Her zamanki gibi ayda bir kez hesabına para yatıyordu. Faturalar, benzin, ara sıra fast food, dün geceki otel için para çıktı... Bakkal alışverişleri benim çeklerimden çıktı, ancak bakkaldan birkaç ufak tefek alışveriş vardı. Bir şey ifade eden bir şey yoktu. Sonuç olarak, şüpheli bir şey yoktu.

Ama bunu biliyordu, değil mi? Aksi takdirde, neden hesaba erişmeme izin versin ki? Eğer saklayacak bir şey varsa, neden şifresini değiştirmeme izin versin ki?

Peki yanlış şifre neden aniden işe yaradı? Hesabına erişmeye çalıştığıma dair bir bildirim almış ve daha sonra şifresini kitapta yazan şekilde değiştirmiş olabilir mi?

Ama neden? Sanki işlem geçmişini değiştirebilirmiş gibi. İzini kaybettirmek için işlemleri silemez ya da yeniden adlandıramazdı. Şu anda bakmakta o l d u ğ u m şey, eğer

ilk seferinde erişebilmişti. Peki neden beni dışarıda tutmak için şifresini değiştirmişti?

Belki de yapmamıştır.

Belki de ilk seferinde yanlış yazmışımdır. Ama çok dikkatliydim.

Umutsuzca bu cadı avının doğrulandığını hissettirecek bir şey, herhangi bir şey bulmayı umarak geriye doğru ilerledim. Her geçen ay, daha az emin hissediyordum, midemdeki küçük umut kırıntısı dağılıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Saklamaya çalıştığı bir şey yoktu.

Hayal kırıklığıyla inleyerek tarayıcıdan çıktım, not defterini güncelledim ve çekmeceye geri koydum. Üst çekmeceyi kapatmaya gittiğimde donup kaldım. Çekmecenin en arka köşesinde bir resim çerçevesi vardı. Beşe yedilik küçük bir çerçeve ters çevrilmişti. Arkada, defterlerin ve diğer ıvır zıvırın arasına sıkışmıştı ve eğer altındaki çekmeceye doğru eğildiğim için tam bu açıda oturmuyor olsaydım, onu göremeyebilirdim.

Sanki çerçeve ısıracakmış gibi temkinli bir elle uzandım ve onu tutup güvenli bir yere çektim. Elimde ters çevirdiğimde, karnımın alt kısmında bir şey gerildi. Fotoğrafta kocam başka bir kadınla birlikteydi.

Tanımadığım bir kadın.

Amma değil.

Ben değil.

İş arkadaşlarından hiçbiri.

Adamın kolu kadının omzuna atılmıştı ve her ikisi de kışlık giysiler - kulak ısıtıcıları ve kalın paltolar- giymişti. Kameraya gülümsüyorlardı, parlak ve umut dolu görünüyorlardı.

İfadelerindeki neşe, arkasına saklandıkları paramparça camla tam bir çelişki oluşturuyordu.

Cam neden kırılmıştı? Resim neden saklanmıştı? Neden ondaydı?

En önemlisi, bu kadın kimdi?

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

WO öğleden sonra işe döndüğümde, ben onunla ne yapmam gerektiğini düşünürken resim çerçevesi güvenli bir şekilde saklandığı yere geri dönmüştü.

Bir yandan da bunu ona sormak istiyordum. Belki mantıklı bir açıklaması olabilirdi. Diğer yandan, bana yalan söyleme ihtimali de yüksekti. Şimdilik avantaj bendeydi. Sadece bunu nasıl kullanacağımı bulmam gerekiyordu.

"Sekiz numaralı masanın yeniden doldurulması gerekiyor," dedi Amma yanımdan geçerken, belli ki sinirlenmişti.

"Tamamdır," dedim, en başta onlara ne içirdiğimi hatırlamaya çalışarak. Benden önce içecek istasyonuna gitti ve ancak uzun süredir bu işi yapan birinin yapabileceği bir hassasiyetle altı bardağı birden doldurdu.

Sabırla bekledim, bana baktığında ona gülümsedim ama bu jestim karşılık bulmadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Amma bana karşı hiçbir zaman aşırı arkadaş canlısı olmamıştı ama o gün döndüğümden beri tavrı daha da soğuklaşmıştı. Sanki onu gücendirecek bir şey yapmışım gibiydi.

Dudaklarını birbirine bastırarak içecekleri teker teker geri çekti ve tezgâhın üzerindeki tepsiye yerleştirdi. "Mhm. İyi." Başka bir şey söylemeden yanımdan geçti.

Birkaç dakika sonra, misafirlerimin önüne bir set dolumu koydum. "Buyurun. Beklettiğim için özür dilerim. Şu anda size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Karısı kıvranan çocuğun ağzındaki bir parça yemeği silmeye çalışırken adam "Hayır, biz iyiyiz" dedi.

"Tamam, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Diğer iki masamı kontrol ederek ve altıncı masadaki beyefendi için bir parça turta ile döneceğime söz vererek geri döndüm.

O sırada gözüm Amma'nın üzerindeydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da bana göz kulak oluyor gibiydi. İki kez, onu aramak için başımı kaldırdığımda, beni izlediğini gördüm.

Pastayı masama getirdikten ve diğerini kapattıktan sonra tabakları mutfağa geri götürdüm ve onun dinlenme odasına girdiğini gördüm. Son masalarım da boşalırken çeklerini teslim ettim ve saati kontrol ettim.

Öğle yemeği için vardiyamın henüz başındaydım ama aynı zamanda öğle yemeği yoğunluğundan hemen sonra yavaş bir noktaydı, bu yüzden Jenna'ya öğle yemeğine biraz erken gidip gidemeyeceğimi sorma şansını yakaladım.

"Masalarınız boş mu?"

"Evet, yeni boşalttık."

Depoda durduğu yerden saate baktı, envanter yapıyordu. "Tamam o zaman. Alexis'e senin bölümüne bakmasını söyle. Her şey yolunda mı?"

"Tamam." Sırıtarak karnımı okşadım. "Sadece bu sabah kahvaltı etme fırsatım olmadı."

Yavaşça başını salladı. "O zaman biraz gerçek yemek ye. O karton şeylerden değil." Omzumun üzerinden baktı. "Manny'ye söyle sana ne istersen hazırlasın."

"Oh, hayır, sorun değil... Gerçekten, ben-"

"Israr ediyorum. Benim sorumluluğumda. Tok ve uyanık olmana ihtiyacım var."

"Tamam, teşekkürler." Kendimi hiç olmak istemediğim bir hayırsever gibi garip hissediyordum ama ondan uzaklaşıp mutfağa döndüğümde karnım beklentiyle guruldamaya başladı. Jenna'nın evinde servis edilen yemekler her zaman lezzetli kokardı ve tadının daha da iyi olacağından emindim.

Zaten sıcak olan basit bir çorba sipariş ettim ve kasemi dinlenme odasına taşıdım. Amma beni fark ettiğinde -telefonuna sert bir ifadeyle bakıyordu- tek kelime etmedi.

"Hey... Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Neredeyse bitirdim," dedi ve bakışları tekrar telefonuna kaydı. Karşısına oturdum, buzdolabının uğultusu dışında oda tamamen sessizdi. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu çünkü orada olmamın tek nedeni buydu ama o bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Joe bu kadında ne buluyordu? Elbette güzel, zeki ve gerektiğinde eğlenceliydi, ama takındığı yüzün ardını göremiyor muydu? Bu gerçek Amma'ydı. Bu huysuz, sessiz, öfkeli versiyonuyla ilk elden tanışmaya devam ettim. Onu diğer çalışanlarla gülerken ve eğlenirken görmüştüm ama sadece ikimiz olduğumuzda farklıydı. Böyle davrandığı tek kişi ben miydim? Jenna etrafta olmadığı için miydi? Yeni kız olduğum için mi? Ona sunacak bir şeyim olmadığı için mi?

Ya da belki.

Bu olasılığı düşünürken nefesim kesildi.

Belki kim olduğumu biliyordur.

Hayır.

Yapmadığına inanmak zorundaydım. Öyle olsaydı, Joe şimdiye kadar iş değiştirdiğimi öğrenmiş olurdu. Öğrenseydi, mutlaka bana bir şey söylerdi.

Yediği dürümü göstererek, "Güzel görünüyor," dedim. Başını

sallayarak bir ısırık aldı.

Başka ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak kaşığımı düşünceli bir şekilde çorbamın içinde gezdirdim.

"Hey, Amma?"

Başını kaldırıp bana baktı, alnındaki kırışıklık derinleşmişti. Sadece tek bir kırışıklığı vardı, kaşlarını kaldırdığında alnından geçen tek, derin bir çizgi. Nedense bu onu daha da sevimli kılıyordu. Kırışıklıklar bile onun güzelliğini etkileyemezdi.

"Öyle mi?"

Ellerimi meşgul etme ihtiyacıyla daha hızlı kıpırdandım. "Sadece merak ettim, yani... Biz... Biz iyi miyiz?"

"Neden olmayalım ki?" diye hızlı bir yanıt geldi.

Bu bir evet değildi.

"Düşündüm de... Boş ver." Başımı salladım, yere baktım. Kaşığı dudaklarıma götürdüm ve hafifçe üfledim.

Ayağa kalktı, yemeğinin son parçasını da çöpe attı ve ellerini yıkadı. Arkasını döndüğünde duraksadı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı, sonra vazgeçti. Kapıya doğru iki adım daha attıktan sonra tekrar durdu. Bu kez bana baktığında yüz ifadesi öfkeyle doluydu. "İnsanların Jenna'dan faydalanmasından hoşlanmıyorum."

Söylemesini beklediğim her neyse, bu değildi. Söylediklerini yavaşça anlamlandırmaya çalıştım. "Pardon, ne dedin? Ondan faydalandığımı mı düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle olduğunu biliyorum. Altı aydır burada değilsin ve şimdiden hepimizin yapması gerektiği gibi izin talebinde bulunmadan iki gün izin aldın. Bir şekilde onu sadece gündüz vardiyasında çalışabileceğine ikna etmişsin. Biliyorsun, burada kurallar var... Bir hiyerarşi. Burada çalışmış ve zamanını harcamış olan bizler bile böyle şeylerden paçayı kurtaramayız - yapamayacağımız için değil, ona bunu yapamayacak kadar saygı duyduğumuz için. Kaçırdığınız vardiyalarda kimin çalıştığını biliyor musunuz?"

"Amma, çok özür dilerim. Düşündüğün gibi değil, ben asla-"

"Çünkü sana söyleyeceğim. Jenna yaptı. Bizden boşluğu doldurmamızı istemedi çünkü asla yapmaz. Şikayet etmeden kendisi yapar. Jenna naziktir ve insanlar bundan faydalanır. Ama o söylemese bile ben söyleyeceğim. Burada işler böyle yürümüyor. Başka bir yerde olsaydınız, bu kadar yeniyken iki gün üst üste geldiğiniz için kovulurdunuz. Ama bunun yerine, her şey normalmiş gibi buraya geri geliyorsun..." Nefes almak için durakladı, boynu pembeleşmişti.

"Gerçekten özür dilerim. Jenna'dan faydalanmaya çalışmadığıma söz veriyorum. Haklısın, o iyi biri. Bana karşı çok nazikti ve ona adil davranmadığımı düşünüyorsan özür dilerim. Bu hafta bir şanstı. Bir daha olmayacak. Bunu ona söyledim. Zaten o kadar işi kaçırmayı göze alamam. Sadece..." Bunu açıklamam mümkün değildi. "Bir daha olmayacak."

"Neden buradasın Edith?" diye sordu, ses tonunda karanlık bir şeyler vardı. "Çünkü bir işe ihtiyacım vardı."

"Öyle mi? Çünkü işe ihtiyacı olan bizler, hafta ortasında haber vermeden işten ayrılmıyoruz, masalarımızı kontrol etmeyi unutmuyoruz ve berbat bahşişler almıyoruz..."

"İşleri yeni yeni öğreniyorum. Daha önce hiç bir restoranda çalışmadım-"

"Bu bir mazeret değil. Artık buradasın." Parmağıyla sertçe aşağıya işaret etti. "Sadece bilmeni istiyorum... Seni izliyoruz. Hepimiz izliyoruz. Ve eğer ondan faydalandığını düşünürsek, senden kurtulmasını sağlayacağız. Öyle ya da böyle."

"Anlıyorum..." Gözlerine bakmadan usulca söyledim. "Sana söz veriyorum, yapmaya çalıştığım şey bu değil."

Bir omzunu silkti, portmantoya doğru ilerledi ve hardal sarısı el çantasının fermuarını açtı. Beyaz bir vitamin şişesi ve bir pastil çıkardı, eline bir vitamin damlattı.

Vitamin şişesinin üzerindeki yazıyı gördüğümde aynı zamanda pastilin kokusu da beni etkiledi.

Zencefil. Mide bulantısı için.

"Doğum öncesi vitaminleri mi?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

Onları çantasına geri koydu ve fermuarını dikkatlice kapattı. "Evet, ne olmuş?"

"I..." Görüşüm bulanıklaştı, oda aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş dönmeye başladı. Belki de küçülüyordu? "Bilmiyordum."

"Neden yapasın ki?" Masadan yeşil çay şişesini aldı ve hapı yuttu.

"Tebrikler," diye mırıldandım. En azından sanırım öyle dedim. Belki de hiçbir şey söylemedim.

"İyi misin?"

Sandalyeye çöktüm. Hayır, zaten oturuyordum. Oturmamış mıydım? Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Hâlâ bana baktığını ve bir yanıt beklediğini fark ettiğimde boğazımdaki safra yükseldi. "Ben iyiyim." Elimi göğsüme götürdüm. "Üzgünüm, sadece... biraz başım döndü. Kan şekerim yüzünden."

Bir süre daha bana baktı, tek bir kaşını kaldırdı. Sonra, görünüşe göre bunu yeterli bir açıklama olarak kabul ederek kapıyı açtı ve gürültülü yemek odasından gelen sesin bir zamanlar sessiz olan alana girmesine izin verdi.

"Dışarıda görüşürüz."

Başımı salladım, o gittikten sonra başımı ellerimin arasına
aldım. Hamile miydi? Hamile olması nasıl mümkün
olabilirdi?
Joe'nun muydu? Yoksa
Phillip'in mi? Bu her şeyi
değiştirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

WO akşam işten eve döndüğümde, daha içeri girmeden yoğun hamburger kokusu yüzüme çarptı. Kapıyı açtığımda kalın bir duman bana doğru geliyordu. Puslu daireye baktım, oturma odasından geçip mutfağa doğru ilerledim.

"Bir pencere açman gerekecek," dedim ona, lavabomuzun üstündeki pencereyi açarak. "Duman alarmının çalmaması bir mucize."

"İşe yaramıyor," dedi basitçe, yüzüme döndü ve ağzıma bir kızartma attı.

"Öyle değil mi?"

"Hayır, şey, sanırım var. İçinde pil olsaydı *olurdu* zaten."

Başımın üzerindeki beyaz, dairesel alarma baktım ve pilin olması gereken yerdeki boşluğu fark ettim. "Ne oldu?"

"Hatırladın mı? Birkaç hafta önce bip sesi çıkarıyordu."

"Evet, hatırlıyorum. Pilleri değiştirdiğinizi sanıyordum, tamamen çıkardığınızı değil."

"Aslında öyle yapmak istemiştim ama unutmuşum. Şimdi iyi oldu, değil mi?" "Pek sayılmaz."

"Bu hafta sonu dışarı çıktığımda onları alıp değiştireceğim. Söz veriyorum."

"Beni çalışan bir duman dedektörü olmayan bir dairede mi bırakacaksın? Tek başıma mı?"

"Zaten haftalardır buradasın, bir tane bile yok. Birkaç gün daha ne fark eder?" Bir kızartma daha yedi, dolaptan iki tabak almak için bana doğru eğildi.

"Boş ver. Ben kendim alırım."

Tabakları yere bıraktı ve iki elini kalçalarına dayayarak tezgâha yaslandı. "Kötü bir gün müydü?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Elini uzattı, parmaklarını oynatarak beni gıdıklamaya hazırlanıyordu. "Sana inanmıyorum," diye şarkı söyledi.

Dikkatini tekrar yemeğimize verdiğinde kendimi olacaklara hazırlayarak ondan uzaklaştım. Ocağı kapattı ve hamburgerleri ekmek dilimlerinin üzerine yerleştirdi, patates kızartmalarını da tabaklarımıza paylaştırdı.

"Sana bir şey sormam gerekiyor."

Tekrar bana döndüğünde duman tamamen dağılmıştı. "Tamam, ateş et."

"Bugün, yatak odasındaki çekmeceleri karıştırırken, şifreni sıfırlamak zorunda kaldığımda-"

"Mhm." Başını salladı.

"Senin ve başka bir kadının olduğu bir resim çerçevesi buldum."

Bir süre bana baktı, yüzü hiç değişmemişti. "Başka bir kadın mı?"

"Evet. Esmerdi. Yirmili yaşlarda. Sen de daha gençtin. Belki de
Eski sevgilin olabilir mi? Palto giyiyordunuz, kış için giyinmiştiniz. Çerçeve kırıktı. Onu daha önce hiç görmemiştim, o resmi daha önce hiç görmemiştim."

Çenesini kaşıdı. "Kimden b a h s e d i y o r olabileceğinden emin değilim. Belki bir kuzen falan."

"Neden çekmecede dursun ki?"

"Farkında değildim," dedi. "Masayı ailemin evinden getirmiştim, belki de onların resimlerinden biriydi."

"Size gösterebilir miyim?" Mutfaktan çıkarken sordum. "Gerçekten önemli mi?" O da arkamdan geldi. "Açlıktan ölüyorum." "Sadece bilmek istiyorum," dedim ona. "Sadece bir saniye sürecek." Bir saniye içinde
anahtarı saklandığı yerden çıkardım ve çekmecenin kilidini açtım. Ben çekmeceyi açarken odanın uzak tarafında durmuş, sırtını duvara dayamıştı.

Yüzüm beklentiyle yanıyordu - cevaplar için o kadar çaresizdim ki, her türlü cevap için.

Elimi geriye uzatıp çerçeveyi yokladım.

"İ ş t e burada." Elim ona değdi ve onu çekerek kırık camın arkasındaki fotoğrafı ortaya çıkardım.

Gözlerini kısarak odayı geçti. Onu seçebilecek kadar yaklaştığında yutkundu ve çerçeveyi aldı. "Oh."

"Oh? Kim o?"

"Bu..." Bir eli ağzını kapatmak için gitti. "Bu Lizzie."

Yoğun bir tanıma hissiyle midem bulandı.

Lizzie.

Eski karısı.

Ölmüş eski karısı.

"Bunun hâlâ bende olduğunu bilmiyordum," dedi nefes nefese, parmağını kırık camın üzerinde gezdirerek. "Nerede bulduğunu söylemiştin?"

"Buradaydı." Onu aldığım çekmeceyi gösterdim. "Köşede bir yerde, arkaya doğru. Yerde defteri yerine koyuyordum ve çekmeceyi açtığımda onu gördüm."

"Çekmecede kırılmış olmalı." Burnunu çekti. "Özür dilerim. Ben... Ben istememiştim-"

"Hayır." Üzgün olduğunu biliyordum ve bu yalan söylemenin ötesine geçmişti. Lizzie onun için hassas bir konuydu. Sevdiği ilk kadındı ve genç yaşta ölmüştü. Korkunç bir kazada. "Özür dilemene gerek yok." Elimi omzuna koydum. "Belki bunun için yeni bir çerçeve alabiliriz."

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu, hâlâ çerçeveyi tutuyordu. Onun bir fotoğrafını görmeyeli ne kadar olmuştu merak ettim. Ya da onun hakkında hiç konuşmadığını.

Her konuda anlayışlı olmaya çalışmıştım. Joe'nun başka biriyle birlikte olmasını, başka biriyle evlenmesini düşünmekten ne kadar nefret etsem de, onun Lizzie'yi sevdiğini biliyordum. Ve eğer evimizde onun bir resmiyle yaşamak zorundaysam, bunu yapmak zorundaydım. Beni kızdırmaktan korktuğu için resmi saklamış olması fikrinden nefret ediyordum.

"Tabii ki yaparım."

Beni kucakladı ve başımın üstünü öptü. "Bu gerçekten hoşuma giderdi."

"Seni suçladığım için özür dilerim..." Sesim zayıfladı. Onu gerçekten bir şeyle suçlamamıştım ama anlamış görünüyordu.

"Anladım." Beni bırakmadan önce son bir kez daha sıktı ve komodine doğru ilerledi. Fotoğrafı yere bıraktı ve benim görmemi engellemeye çalıştığı bir damla gözyaşını sildi. "Hadi yemeğe gidelim, olur mu?"

"Açlıktan ölüyorum," diye kabul ettim, yürürken parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

Mutfağa doğru.

Ve böylece cevabımı
bulmuş oldum. Hem de
basit bir cevap.

Tamamen farklı bir bulmacaya ait olan başka bir ipucu.

Ancak her yanlış taş beni doğru taşı çevirmeye daha da yaklaştırdı ve bu yüzden gerçeği bulacağıma dair umudumu kaybetmeme izin vermedim.

Amma hamileydi. Bunu unutamazdım. Şimdi yapmam gereken kimin çocuğu olduğunu bulmaktı. Joe'nun bilip bilmediğini öğrenmek. Bunun bizim için ne anlama geldiğini öğrenmek.

Bunlar henüz soramadığım sorulardı.

Ama içimden bir ses zamanın yaklaştığını söylüyordu. Şimdilik, sadece kazmaya devam etmeliydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ben yatak odamızın karanlık boşluğuna bakarken, oe'nun kolları belime dolanıyordu. Nazik horlamaları bana bazı insanlar için her şeyin dünyada doğru. Diğerleri içinse hiçbir şey doğru değildi. Hiçbir şey doğru değildi.

Amma hakkındaki ifşaattan sonra benim için her şey değişmişti.

Bunu düşünmeden edemiyordum.

Takıntı belki.

Ama haklıydı, değil mi?

İki olasılık vardı: Bir, kocasından hamile kalmış ve heyecanlanmış olabilirdi; iki, benden hamile kalmış olabilirdi.

Başlangıçta her şey yeterince zararsız görünüyordu. Amma'yı tanımak istiyordum. Kocamın neden onu seçtiğini anlamak için. İlk ilişkisinde -eski sevgilisinde- bana bilgi verme nezaketini göstermemişti. Onun hakkında bana söylediklerini biliyordum -adını ve geçmişlerini- ama öğrendiklerim bu kadardı. Daha fazlasını bilmemin sadece onun kim olduğunu daha derinlemesine araştırmama neden olacağı konusunda ısrar etmişti. O zaman bana saplantılı demişti ve... belki de haklıydı. Her iki durumda da, o zaman, her şey hakkında karanlıkta kalmaktan başka seçeneğim yoktu. Bu sefer, bunu yapmayı reddettim.

Ancak Amma'yı tanımak iki ucu keskin bir kılıca dönüşmüştü ve edindiğim her bilgi parçasıyla beni daha da derinden yaralıyordu.

Kimin bebeğini taşıdığını öğrenmem gerekiyordu. Joe biliyor muydu? Mutlu muydu?

Bebek planlı mıydı?

Hayır.

Öyle olamazdı. Kocamın pek çok şey yapabileceğine inanıyordum ama kötü biri değildi. Eğer başka bir kadından bebek istiyorsa.

önce onun beni terk edeceğine inanıyorum. Peki ya kocası? Kapısında çocuğunu tutarken gördüğüm adam? Phillip Ashton. Elbette öylece çekip gitmeyecekti.

Birdenbire aklıma yeni bir fikir geldi.

Evine gitmem ve kocasıyla buluşmam gerekiyordu. Ona neler olduğunu anlatmalıydım ve...

Ne?

Bunun ne yararı olacak ki?

Bu ilişki ailemi parçalıyordu ve her ikisinin de bunun bedelini ödediğini görmek istesem de, inat uğruna başka bir aileyi parçalayan kişi gerçekten ben olabilir miydim? Başka bir seçenek olsaydı, onların ailesini havaya uçurabilir, küçük kızları ve masum kocası için her şeyi yok edebilir miydim?

Her ne kadar bunu yapmak istesem de, gerçek şu ki bu benim haddim değildi.

O anda aklıma daha hafif bir düşünce geldi: Ya bu bebek her şeyi düzeltmek için ihtiyacım olan şeyse? Ya şimdi Amma hamile olduğu için Joe'yla ilişkisini keserse? Ya kocasına geri döner ve her şeyi düzeltirse?

Belki de hiç bilmek zorunda kalmayacaktı.

O resimleri hiç bulmasaydım, belki *de* hiç öğrenemeyecektim...

Her şey başlamadan bitebilirdi.

Hayır. Çoktan başlamıştı ve aksini düşünecek kadar hayalperest olamazdım.

Amma hamileydi ve eğer birlikte yatmışlarsa, bebeğin kocamdan olma ihtimali vardı.

Bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Kolunun belime dolandığı yerde ter birikti ve çok yavaş bir şekilde battaniyeyi yukarı çekerek kendimi ondan uzaklaştırdım ve sonra yataktan çıktım. Durdum, arkama baktım ve onu yakından izledim. Battaniye onun ağır, huzurlu nefesleriyle yükselip alçalıyordu.

Umursamaz.

Ama en azından şu an için, onun umursamazlığı için minnettardım.

Sırada ne varsa onu yapma özgürlüğüne sahip olduğum anlamına geliyordu. Sıradaki şey ya beni parçalayacak ya da yaralarımı iyileştirecekti. Sadece oraya gidecek kadar cesur olmam gerekiyordu.

Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir şekilde odanın içinde yürüdüm, nefes alışının sesinin o kadar farkındaydım ki

nefes alıyordum. Telefonunu komodinden usulca kaldırdığımda senkronize olmuştuk. Sessizce. Derin uykusunun devam etmesi için içimden gelen her şeyle dua ediyordum.

Telefonunu açtım ve sosyal medya simgelerinin geri geldiğini fark ettim.

Bu bir şok değildi. Ara vermesi uzun sürmemişti ve bir gece önce bana da söylemişti. Sosyal medyanın bize sağladığı neredeyse sürekli serotonin ve dopamin akışı olmadan sıkılmıştı ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Ben de en az bir sonraki kişi kadar bağımlıydım.

Ayrıca, biz daha iyiydik, değil mi?

Bunu sormaya cüret etmişti. Ve evet demek zorundaydım.

Mecburdum.

O anda, benim de en az onun kadar buna inanmaya ihtiyacım vardı.

Ama şimdi, ne sakladığını öğrenmem gerekiyordu. İlişkisinden sonra hesaplarını düzenli olarak kontrol etmeye başlamıştım ama sonunda aramızdaki güveni yeniden inşa etmiştik ve bu durmuştu. Şifreyi girdiğimde ve önümdeki olasılıkları gördüğümde kalbimin çarptığını hissettim.

Önce neyi kontrol etmeliyim?

Sık kullandığı üç sosyal medya uygulamasından

herhangi biri? Mesajları?

Fotoğrafları mı?

Peki ya arama kayıtları?

Ya da hiç tanımadığım uygulamalar? İnternet araştırmalarım bana flört uygulamalarını ve diğer şeyleri gizlemek için kullanılan sahte uygulamalar olabileceğini söylemişti. Sadece sırları ve ilişkileri gizlemeye yardımcı olmak için var olan koca dünyalar, koca web siteleri, koca şirketler vardı. Bu iğrençti.

Bir insan başkasının kalp kırıklığından nasıl kazanç sağlayabilir?

İçimdeki bunaltıyla savaştım ve önce onun mesajlarını açıp göz gezdirdim. Son kavgamız sırasında telefonunu boşalttığı için çok fazla mesaj yoktu. Aslında, oradaki tek mesaj Sam'e gönderilmişti. Sırf merakımdan onun adına dokunup konuşmayı açtım. Fotoğraflarla ilgili bir şey olup olmayacağını merak ediyordum.

Son mesaj bu sabahtan.

Kahvaltıya bakabilir misin? Geç kalıyorum. Arayan Sam'di.

Evet. Şimdi oraya gidiyorum.

Dün Joe sormuştu:

Okuldan sonraki toplantıyla ilgili e-postayı
gördün mü? Evet, ne hakkında olduğunu
düşünüyorsun?

Hiçbir fikrim yok, beni haberdar etmeni isteyecektim.

Orada olmayacak mısın?

Hayır, hala dışarıdayım. Yarın döneceğim.

Ya da söylemezler. Belki de toplantıda bizi kapatacaklarını söylerler.

İnsan hayal kurabilir.

Ondan önceki gün Sam sormuştu, **Kahve?**

Olmaz. Bugün gelmeyecek.

Benim için daha fazla.

Konuşma bu kadar geriye gitmişti. Sonra, sosyal medyasına girdim, mesajlarına göz attım, ancak sitelerin hiçbirinde çok fazla mesaj yoktu - çoğunlukla bir şeyler almaya veya satmaya çalıştığı ve insanların ona *hayat değiştiren, patron-bayan* piramit planları aracılığıyla çeşitli ürünler önerdiği konuşmaların varyasyonları.

Arama kayıtlarında bana, ailesine ya da okula gelmeyen aramalar Burlington, Vermont ve Fork Union, Virginia gibi yerlerdeki spam numaralardan geliyordu. Sonra fotoğraflarını açtım - her şeyi başlatan yer.

İçim rahatladı, hemen endişelenecek bir şey görmedim. Amma'nın fotoğrafları gitmişti, tıpkı söz verdiği gibi silinmişti.

Birkaç fotoğrafımıza ve sınıfının fotoğraflarına göz gezdirdim. Hiçbir zaman çok fazla fotoğraf çeken biri olmamıştı, bu yüzden söylediği gibi toplamda yüzden az fotoğraf vardı. Amma'nın fotoğraflarının bu kadar tuhaf olmasının bir başka nedeni de buydu. Fotoğraf çekecek ya da saklayacak bir tip değildi.

İçimi biraz rahatlatarak fotoğraflarını kapattım. Bir sonraki kontrol edeceğim yer en zoru olacaktı -çünkü eğer internet doğruysa ve eğer oradaysa bile, göz önünde saklanıyor olacaktı.

Uygulamaları arasında gezindim. E-posta, sosyal medya, fitness... *evet, tamam.* Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kocamın isteyerek fiziksel aktivite yapmaktan terlediğini hiç görmemiştim ama uygulamayı açtığımda gerçekten de bunun için olduğunu gördüm. Tam olarak tanımadığım birkaç tanesine daha dokundum, ama yeterince masum çıktılar. Her şey göründüğü gibiydi.

Yalan yok.

Pes etmeye ve belki de gerçekten bulunacak bir şey olmadığını kabul etmeye hazırlanıyordum. Belki de her şeye rağmen iyi yönde değişmişti. Belki de sonunda onu korkutup yola getirmiştim. Sonra durakladım, başımı yana eğdim, gözlerim kısıldı ve telefonundaki kamera uygulamasına baktım.

Bekle bir dakika.

Bir sonraki ekrana geçtim.

Aha.

İki kamera uygulaması vardı - renklerinde ufak bir farklılık olmasa neredeyse birbirinin aynısıydı. Birini kendi telefonumdakiyle aynı olarak tanıdım. Diğerine dokundum ve anında bir şifre istendi.

Çenem gerildi ve yatağa baktım, aniden onu kontrol etmeyeli çok uzun zaman geçtiğini fark ettim.

Her zamanki gibi doğum gününü kullanmak ya da farklı bir şey denemek arasında gidip geldim. Gizli tutmak için bu kadar özen gösterdiği bir uygulamada her zamanki şifresini kullanmayacağı kesindi. İçgüdülerime güvenerek bunun yerine yıldönümümüzü denedim.

Ekran vızıldadı ve ekrandaki tuş takımının üzerinde bir uyarı yanıp söndü.

1 3 Denemenin

Bir nefes daha aldım. Tamam, belki *de* o kadar saftı. Doğum gününü denedim. Ekran yine vızıldadı, uyarı kırmızının daha parlak, daha endişe verici bir tonuna dönüştü.

2 3 Denemenin

Doğru yapmak için sadece bir şansım daha vardı ama bu ne olabilirdi ki? Ailesinin doğum günü olabilir mi? Ama onları tanımıyordum ve hangisi olabilirdi ki? Annesinin mi babasının mı? Belki de sosyal güvenlik numarasının son dört hanesiydi? Bunu da bilmiyordum.

Son bir denemeyle alt dudağımı ısırdım ve doğum günümü tuşladım. Her şey ağır çekimde gerçekleşti, ekran son bir kez daha vızıldadı. Uygulama kendi kendini imha ediyor gibiydi, beni derhal ana ekrana döndürürken grafikler patlıyordu. Kalbim göğsümde güm güm attı.

Uygulama gitmiş, ana ekranı sanki hiç orada olmamış gibi yeniden düzenlenmişti.

Ama vardı. Olduğunu biliyordum.

İçinde her ne varsa, belli ki saklamak için büyük çaba sarf etmişti. Ve şimdi, sakladığı sırlar sonsuza dek yok olmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

I Joe uygulamanın gittiğini fark ettiğinde ne olacağından endişe ederek, uygulamanın amacının ne olduğunu merak ederek gece boyunca neredeyse hiç uyumadı

ilk etapta. Bir noktada telefonumu çıkardım ve cevapları aradım, ancak bulabildiğim tek şey uygulama mağazasındaki uygulamaydı. Birisi izinsiz erişim sağlamaya çalıştığında kendini imha eden bir tür "kasa" uygulamasıydı.

Resimleri, parolaları, metin ve e-posta konuşmalarını, diğer uygulamaları, videoları vb. saklamak için kullanılabilir.

Esasen, muhtemelen tüm sırlarını saklıyordu ve şimdi gitmişti.

Alarmı çaldığında Joe benden uzaklaştı ve ben de hâlâ uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi zorla kapattım. Midem endişeyle çalkalanıyordu, uykusuzluk hissettiğim rahatsızlığı daha da artırıyordu. Doğrulup lambayı yakarken ve yüksek sesle esnerken yatak onun ağırlığının altında kaydı.

Telefonunu eline aldı ve ben nefesimi tuttum, düzensiz kalp atışlarıma ve terleyen avuçlarıma rağmen nefesimi sabit tutmaya çalıştım.

Nefes al... Nefes

al...

Yataktan kalktı ve ben gözlerimi d a h a da sıkarak kapattım, keşke yorganı üzerime daha fazla çekseydim diye düşündüm.

Orada yatarken kendimi

savunmasız hissettim.

Bekliyordum.

Ne yaptığımı anladığında ne diyecekti? Bir şey söyleyecek miydi? Fark etmesi ne kadar sürerdi? Fark eder miydi?

Yerdeki çıplak ayaklarının sesi bana daha da yaklaştı.

Nefes al...

Nefes al...

Nefes al...

Yatak odasının kapısını açtı ve arkasından kapattı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, dehşet içinde nefesim ciğerlerime kaçtı. Belki o ana kadar ne kadar korktuğumun farkında bile değildim ama karanlığa bakarken bedenim adrenalin ve korkuyla titriyordu. Ne olacağını sanmıştım? Bana zarar vereceğini mi düşünmüştüm? Bedenim, zihnimin henüz bilmediği sırları saklıyor gibiydi.

Sabah ışığında ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ediyordum. Merakımın beni yenmesine neden izin vermiştim? Bu konuda daha akıllı davranmalıydım. Stratejik. Onunla yüzleşmeli ve uygulamayı benim önümde açmasını sağlamalıydım.

Ya iş için bir şey olsaydı?

Ya yok etmeyi başardığım önemli bir şeyse?

Yatakta doğruldum, aniden hasta olabileceğimi hissettim ve yatak odasından çıkıp koridora doğru koştum. Aceleyle banyoya girdim, akşam yemeğimin tekrar yukarı çıkmaya çalıştığını hissederken saniyeler içinde kendimi tuvaletin önünde yere attım.

Saçlarımı geride tutmaya çalışırken tüm vücudum titredi, dizlerim soğuk muşamba zemine gömüldü. Birkaç dakika sonra, bana doğru temkinli bir şekilde yürüdüğünü duydum, eski zemin adımlarının altında gıcırdıyordu.

Şimdi olmaz... Lütfen, şimdi olmaz.

O anda uygulamayı, içeriğini ya da Joe'nun sırlarını önemseyecek kararlılığı kendimde bulamadım. Tüm odağım hastalığa son vermekti.

"İşte, izin ver..."

Sürpriz bir şekilde, saçlarımı tutarken elini sırtımda hissettim.

Her şey bitmiş gibi göründüğünde ayağa kalktı ve lavabodaki sıcak suyu açtı. Elini suyun altına tuttu ve suyun ısınmasını bekledikten sonra bir el bezini ıslatıp bana uzattı. "İyi misin?"

Başımı salladım, ağzımı sildim. Bunun bana yaptıklarından nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

"Son zamanlarda çok hastaydın..." Ben ayağa kalkmak için hamle yaparken o geri çekildi. Gözlerimi kapattım, lavaboya doğru ilerlerken mide bulantımın geçtiğine şükrettim.

Birdenbire sözlerindeki bir şey beni etkiledi.

Son zamanlarda çok hastaydım, değil mi?

Önce otelde, şimdi de burada...

Oh, Tanrım...

Ya kocam beni zehirliyorsa? Lavabonun üzerindeki yansımadan ona baktım, bunun mümkün olduğuna inanmak istemiyordum. Sonra tekrar, başka ne olabilir-

Dondum kaldım, bir panik dalgası içime yayıldı, buz gibi pençesi organlarımı ele geçirdi.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yutkundum, zihnimde tarihleri hesaplamaya çalışırken başımı salladım.

"Joe... Ben..." Onunla göz
göze geldim. Bu mümkün
değildi.

"Sorun nedir?" Bana doğru bir adım attı, başı omzuna doğru eğikti.

Başımı sallayarak ağzımı tekrar sildim.

Hayır. Bu imkânsızdı. Ama yine de kelimeleri söylerken kendimi duydum. "Sanırım hamileyim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

“W "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerimi kuruladım, anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim dönüyordu.

bunun. "Yani, geç kaldım. Sadece birkaç gün, ama-"

"Ne? Ve sen şimdi mi fark ediyorsun?" Bir elini saçlarında gezdirdi, gözleri irileşmiş ve şişkinleşmişti.

"Şey, yani, biraz meşguldüm. Sadece hiç aklıma gelmemişti..."

"Ama doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi? Hamile olamazsın." Sanki benim de katılacağımı düşünmüş gibi güldü. Sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış gibi. "Bu mümkün değil."

Bir haftalık plasebo hapları almaya başlamıştım. Ne zaman? İki, üç gün önce mi? Belki dört? Yarısını çoktan bitirmiş miydim? Kramplarım vardı ve çok yorgundum, bu yüzden reglimin her an başlayabileceğini düşündüm. Joe için endişelenmekle o kadar meşguldüm ki, başka bir olasılığı düşünmek için durmamıştım.

"Bu imkansız da değil. Olası değil ama-"

"Ve onları zamanında aldığına emin misin?" diye sordu, yüzü aniden kızarmıştı. "Birkaç tanesini unutmadın değil mi?"

Başım geriye doğru sarsıldı ve gerçek zamana fırlatıldım, oda artık ağır çekimde hareket etmiyordu. "Affedersiniz? Bu da ne demek oluyor?"

"Son zamanlarda kendinde değilsin, Edith. Bunu ikimiz de biliyoruz. Belki bir ya da iki hap almayı unutmuşsundur." Çok az da olsa geri adım atıyordu. "Dağınıksın ve her yerdesin... Unutmuş olsaydın fark eder miydin?"

"Haplarımın hiçbirini unutmadım." Duraksadım, onu inceliyordum. Bazen onu hiç tanımıyormuşum gibi hissediyordum. "Tüm kastettiğin bu mu?"

Gözleri benimkiler arasında dans ediyor, belli ki en gerçek düşüncelerini açığa vurup vurmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Beni tam olarak neyle suçluyorsun Joe?"

"I..." Elini yüzünde gezdirerek başını salladı. "Tek söylediğim bunun uygun bir zamanlama olduğu."

"Neymiş o?" Bana Amma hakkındaki gerçeği mi söyleyecekti? Sonunda mı? Nefesimi tutup bekledim.

"Beni seni aldatmakla suçladın ve şimdi aniden hamilesin."

"Bekle, ne?" Yumruk yemiş gibi yarım adım geriye doğru sendeledim. Söylemediği şeydeki imayı duymuş olsam da, bunu doğrudan ağzından duymak aynı anda hem aşağılayıcı hem de yıkıcıydı. "Bekle, özür dilerim... Beni seni *tuzağa* düşürmeye çalışmakla mı suçluyorsun?"

Sanki itiraf etmemi bekliyormuş gibi yarım bir nefes verdi. "Yani, üç yıldır birlikteyiz ve bir kez bile hamilelik korkusu yaşamadık. Şimdi ise beni kaybedeceğini düşünüyorsun ve aniden hamile kalıyorsun. Ne düşünmem gerekiyor?"

"Karın olduğumu düşünmen gerekiyor Joe. Ve ben bunu sana asla yapmam. Senin aksine, bana güvenmemen için sana bir neden vermedim." Er ya da geç mutlaka kayıp bulacağı uygulamayı düşünmemeye çalıştım. Ya da Dan'in bana çorba getirmesi konusunda söylediğim yalanı.

"İşte yine başlıyoruz." İnledi ve benden uzağa bakmaya başladı.

"Bu konuyu açan sensin, ben değil. Evet, seni aldatmakla suçladım ama sırf beni terk etmeni engellemek için hamile kalacak kadar çaresiz değilim. Gerçekten o kadar kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun? Seni seviyorum ama canavar değilim."

Sanki kendisine söylenenlerin ağırlığı nihayet ona çarpıyormuş gibi çömelme pozisyonuna geçti. "Şu anda bir çocuğu karşılayamayız, Edie."

"Biliyorum."

"Ben... Biz... Yani, bunu yapamayız. Henüz hazır değiliz. Belki ileride olur demiştik ama-"

"Biliyorum," dedim tekrar, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Her şeyin bir sırası var, sadece bir test yapmamız gerekiyor. Zaten yanlış alarm da olabilir. Test yapacağız ve pozitif çıkarsa doktorumdan randevu alacağız. Ama henüz panik yapmayalım."

Başını salladı, boşluğa düpedüz dehşetle bakıyordu.

Karnımda öfke kabardı. "Ve endişelenme. Eğer istediğin buysa, gitmene izin vereceğim. Bunu tek başıma yapacağım." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni suçladığı onca şeyden sonra bunu söylemem gerekiyordu. Saygınlığımın küçük bir parçasını kurtarmam gerekiyordu.

Bakışları tekrar bana döndü ve özür dileyen bir ifadeyle başını sallayarak ayağa kalktı. "Tabii ki istediğim bu değil. Özür dilerim. Bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece tüm bunlar beni biraz şaşırttı."

"Evet, hepimiz öyleyiz." Ben yanından geçerken bana uzandı ama durmadım. Duramazdım.

Yatak odamıza geçip kapıyı kapattım ve tam gözyaşlarım dökülmeye başlarken kilitledim.

Şimdi ne yapacaktım?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ertesi sabah Rose adında yaşlı bir garsonla açılışı yapmam gerekiyordu, bu yüzden Amma'nın beni karşılayan kişi olması beni şok etti.
Kapı.

"Günaydın," dedi kuru bir sesle, sanki orada görmeyi umduğu son kişi benmişim gibi.

"Günaydın." Kapıyı açıp arkamdan kilitlediğinde yanından geçip gittim. "Bugün Rose ile randevum olduğunu sanıyordum?"

"Aradı." Başka bir açıklama yapmadan arkasını dönüp yemek odasına doğru ilerledi ve gece vardiyasının atladığı yerleri paspaslamaya başladı.

Restoranı geçip dinlenme odasına gittim ve ceketimi çıkarıp hem ceketimi hem de çantamı askıya astım. Kurallar gereği ellerimi yıkadım, sonra önlüğümü belime bağladım ve yemek salonunda ona katıldım.

Arkasında çalıştım, yerler kuruduktan sonra sandalyeleri tekrar yerlerine yerleştirdim. Başını sallıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, ancak o noktada öfkesinin benden çok kapanış personeline yönelik olduğunu düşündüm. Restorandaki tek ses, personelin bir şeyleri ısıtmaya ve o gün için malzemelerini hazırlamaya başladığı mutfaktan geliyordu, ama o bile sessiz ve bastırılmıştı. Müşterilerin sürekli uğultusu olmadan, restoran tamamen farklı bir yer gibi hissettiriyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Konuştuğumda onun kadar ben de şaşırdım.

Ross Geller'ın Mezozoik çağ üzerine verdiği konferansı dinlemeyi tercih edeceğini belirten bir ifadeyle başını kaldırıp kısa bir süre baktı. "Tabii, sanırım. Yapamam

Seni durduracağım."

"Başka çocuğunuz var mı?"

Beni dikkatle inceledi ve bir an için bana hiç cevap vermeyeceğinden emin oldum. Sonunda, "Evet, biliyorum. Küçük bir kız. Neden?" dedi.

"Oh, sadece merak ettim."

Yavaşça başını salladı, sonra tekrar yere bakarak işine devam etti.

"Kaç yaşında?" Onun arkasına geçtim ve sadece havadan sudan konuşuyormuş gibi görünerek ikimizin de sinirlerini yatıştırmaya çalıştım. Sadece konuşuyorduk. Bu sadece bir sohbetti.

Burada şüpheye gerek yok.

"O iki yaşında."

"Awww..." Neredeyse istemsiz bir şekilde, çünkü senin yaptığın şey bu, dedim. "Neden soruyorsun? Ve *merak etme* saçmalığını da kes."

"Sadece merak ettim," diye tekrarladım. "Gerçekten." Derin bir nefes aldım. "Sadece... bu hamilelik konusunda çok sakin görünüyorsun. Bu konuda tecrübeli olmalısın diye düşündüm."

Yavaşça başını salladı ve paspaslamaya devam etmeden önce alnındaki teri sildi.

"Ne kadar... ne kadarlık hamilesin?" Karnına baktım, görebildiğim küçük şişkinliğin önlüğünün kıvrımlarından mı yoksa şimdi onu evi yapan bebekten mi kaynaklandığına karar vermeye çalıştım. Elim içgüdüsel olarak kendi karnıma gitti. İşten sonra durup bir test alacaktım. Emin olmam gerekiyordu.

"On dört hafta," dedi. Bu sefer çalışmayı bırakmadı. "Peki ya sen? Senin çocuğun var mı?"

Görünüşe göre artık niyetimden şüphelenmiyordu -bu benimle en çok konuştuğu zamandı, şimdiye kadar- bunun herhangi biriyle konuşmaktan mutlu olduğu tek şey olduğunu varsayıyordum.

"Um, hayır. Hayır...henüz değil."

Ses tonumdaki bir şeyden etkilenerek başını kaldırdı ve gözleri elimin karnımda durduğu yere kaydı. "Hamile misin?" Yüz ifadesini okuyamadım. Kızgın mıydı? Şaşkın mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Şok mu olmuştu?

Elimi çektim. Bir yanım ona evet öyleydim ve kocamdan uzak durması gerektiğini söylemek istiyordu, çok teşekkür ederim. Diğer yanım ise hala gerçeği bilmediğimi ve test negatif çıkarsa daha sonra geri dönmek zorunda kalacağım bir yalana başlamak istemediğimi söylüyordu.

"Ben... Şey, sanırım olabilirim. Bugün öğreneceğiz."

Kaşları kalktı, gözleri çıplak parmağıma kaydı. Yüzüklerimi ketçap ya da yağ lekeleriyle mahvetmekten ya da büyük boy kirli bulaşık suyu lavabosunda kaybetmekten korktuğum için iş yerinde takmazdım. "*Biz kimiz?* Evli misiniz? Erkek arkadaş? Kız arkadaş?"

"Kocacığım, evet."

Bir süre sessiz kaldı, daha fazlasını söylememi bekledi. Sonunda, "Heyecanlı mı?" diye sordu.

"Şey..." Ona bunun planlanmadığını söylemek istedim ama fikrimi değiştirdim. "Evet, aslında, sanırım olacak." Joe ona başka bir şey söylemişse kimin umurundaydı? Eğer bu konu hakkında konuşurlarsa, hikâyeyi ilk ben anlatacaktım ve hikâyeyi istediğim gibi şekillendiriyordum. "Emin olana kadar ona söylemek için bekleyeceğim."

Çenesini paspas sapına dayadı.

"Ben... gerginim," diye itiraf ettim, gerçi o sormamıştı. "Ama heyecanlıyım da. Sanırım hep anne olmak istemişimdir. Bu çok iyi bir zamanlama olmayabilir ama..."

"Ben olsam endişelenmezdim. Asla öyle

olmaz." "Hayır mı?"

Endişemi elinin tersiyle itti. "Hayır, eğer hepimiz çocuk sahibi olmaya hazır olana kadar bekleseydik, hiç kimsenin çocuk sahibi olamayacağını söylüyorlar."

"Bu sizin için doğru mu? Kızınız doğduğunda hazır mıydınız?"

Düşünüp taşındı. "Sanırım hazır olduğumu sanıyordum. Evliydim, düzenimi kurmuştum, bir evimiz, işimiz vardı... Ama asla gerçekten hazır olamıyorsunuz. Neye imza attığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Mutfaktaki bir kargaşa bizi böldü, ardından bir kahkaha korosu geldi. Amma gözlerini devirdi ve paspaslamakta olduğu yapışkan lekeye geri döndü.

"Ama şimdi bir tane daha doğuruyorsunuz, yani siz ve kocanız bu işi yürütmüş olmalısınız," dedim hızlıca, sohbete devam etmeyi umarak.

Duraksadı, birkaç saniye durakladıktan sonra işine devam etti. "Evet, yani, bir öğrenme eğrisi olmadığını söylemeyeceğim, ama işe yaramasını sağladık, evet."

"Yeni bebek için heyecanlı mı o zaman?"

"Mhm."

"Eminim senin küçük kızın da öyledir."

"Oh, çok heyecanlandı." Tekrar durakladı, bunu söylerken yüzü gülüyordu. Görünüşe göre bu tamamen izin verilen tek konuydu. "Yine de kız olmadığı için hayal kırıklığına uğradı."

Nefesim kesildi. "Ne yiyeceğini zaten biliyor musun?"

Başını salladı. "Yeni öğrendik. Kocam bir erkek çocuk istiyordu, o yüzden çok heyecanlandı." Tekrar bana baktı. "Peki ya senin kocan? Sence o da erkek çocuk ister mi?"

En azından bebek isteyen bir kocası vardı. Ve o tüm bunları bir kenara atıyordu.

"Evet, muhtemelen." Gözlerimden ihanet edercesine yaşlar aktığını hissettim ve gözlerimi kaçırdım ama fark edilmemiş değildi.

Amma olduğu yerde kaldı ve beni dikkatle inceledi. "Hepsi yola gelir, bilirsin. Her şey yoluna girer."

Burnumu çektim, hâlâ ona bakamıyordum. "Oh, evet, her şey yoluna girecek."

"Başlangıçta korkutucu. Her zaman korkutucudur. Ama bazen erkeklerin yola gelmesi biraz daha uzun sürer... ama yola gelirler. Bebeği bir kez kucaklarına aldılar mı, hep alırlar."

Gözlerine baktım, bunun ne kadar yanlış olduğunu belirtmek istiyordum ama yapmadım. Onun yerine, "Harika bir baba olacak." dedim.

"Eminim yapacaktır." Bakışları sempatikti. Nazikti. Bana ilk ve tek kez bu şekilde bakmıştı. "Ve en kötü şey olsa bile, bebek sana sahip olacak. Günün sonunda, en önemli şey bu."

Vücudumdaki her sinir, her kas onun sözleriyle şimşek gibi çaktı. *En kötü şey olsa bile...*

En kötü şey zaten oldu, Amma, ona söylemek istedim. *O sensin.*

Bunun yerine, karnımda yeni bir ateşle, önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım ve ikimizin bir fotoğrafını açtım, elim titreyerek onu çevirdim. "Bu o."

"Hm?" Bunu söylerken kırmızı fayans üzerindeki yeni bir kurumuş soda lekesine odaklanıyordu.

"Bu benim kocam," dedim tekrar, sonunda dikkatini tekrar bana çekti. Gözleri daraldı, resme odaklandı, sonra genişledi. "Joe."

Gözlerime sadece bir kez baktı, sonra ağzını kapattı ve dünyayı sarsan *bir çatırtıyla* paspası yere bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" Cahil gibi davrandım.

"Ben... Ben üzgünüm... Ben-" Şok içinde etrafına bakarken bembeyaz kesilmişti, elleri bir şey arıyormuş gibi etrafımızdaki masaları tarıyordu. Tekrar telefonu işaret etti. "Bu... Bu senin kocan mı?"

"Evet, neden?"

Elini sallamak için dönerek yanımdan geçti. "Özür dilerim. Ben... Ben kendimi iyi hissetmiyorum. Yapmam gereken..." Aceleyle dinlenme odasına girdi, ama tam onu takip etmeye başlamıştım ki, elinde paltosu ve çantasıyla yemek odasında yeniden belirdi. "Gitmem gerekiyor. Jenna'yı arayacağım." Bunu söyledikten sonra kapıyı arkasından kilitleyerek hızla çıktı. Onu cam pencerelerden izledim, gözlerinin bir kez daha benimkilerle buluşmak için yukarıya kaydığını gördüm.

Ayrılırken çok korkmuş görünüyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Belki de Joe hakkındaki gerçeği şimdiye kadar bilmiyordu ama artık bahanesi kalmamıştı.

O her şeyi biliyordu.

Gerçeği biliyordu.

Sonunda bir yerlere varıyorduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

I Testi banyo tezgahının üzerine koyduğumda vücudum titreyen, seğiren kaslarla doluydu. Ellerimi ılık suyun altında gezdirerek bekledim, kafamda dönen düşünceleri anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Eee?" Joe arkamdan sordu, sesi stresle gerilmişti. "Birkaç dakika sürer."

Nefes nefese küvetin kenarına oturdu ve iki dizini de gergin bir şekilde aşağı yukarı zıplattı. Ellerimi kuruladım, dudaklarımı çiğnerken sırtımı karşısındaki duvara yasladım.

"Olumsuz olacak," dedi kararlı bir şekilde, ikimizi de ikna etmeye çalışarak. "Olmak zorunda."

Omuz silktim. "Bu gerçekten en kötü şey olur mu? Yani, biz evlendik. Şu anda planlarımızda olmadığını biliyorum ama-"

"*Evet.* Evet, bu en kötü şey olur, Edie. Biz..." Ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Burada zar zor ayakta duruyoruz. Her yeni fatura bizi daha da derine gömüyor. Okulda bütçe kesintilerinden bahsediyorlar ve ben de elimden geldiğince aileme yardımcı olmaya çalışıyorum. Biz sadece..." Dudaklarından bir nefes üfledi. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey bu. Bunu görmek zorundasın."

Dudaklarımı büzdüm. "Bunu anlıyorum, ama Joe, kimse asla hazır olamaz. Eğer hamile kalırsam, bunu yürütmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Her zaman bir yolunu buluruz. Kendin söyledin."

"Öyle söyleme..." Başını iki yana salladı.

Ellerimi önümde birleştirdim ve başparmağımın etrafındaki tırnak etlerini karıştırdım. "Ne söylememi tercih ederdin? Eğer düşündüğün buysa kürtaj yaptırmayacağım."

"Yapmanızı önermedim."

"Ne o zaman? Bana öylece vazgeçebilirmişim gibi bakıyorsun. Eğer hamileysem, bebeği doğuracağım. Zamanlama doğru değil, hayır. Ama biz evliyiz. İstikrarlıyız. Daha iyi bir iş bulabilirim-"

"Ne yapıyorum? Yaptığın işi seviyorsun!"

"Gerçekten mi? Kimse perakende çalışmayı sevmez." Alay ettim. "Sen hep oradaydın."

"Çünkü rahat. Kıdemim var. Ama başka bir şey bulabilirim. Bankacılık yapabilirim ya da bir doktor muayenehanesinde resepsiyonda çalışabilirim. Hem daha çok kazanırım hem de daha iyi bir programım olur."

"Bu her zaman yeni bir iş bulmak kadar basit değil... Elbette yardımcı olur ama tüm borçlarımız için mucizevi bir tedavi olmaz. Ayrıca başka bir yerde işe girebileceğini kim söyleyebilir ki?"

"İyi bir özgeçmişim var. İyi referanslarım var. Neden yapmayayım?"

"Yapamazsın demedim. Sadece... Şey, böyle yerlerde çalışmak zordur."

"Neden bunun işe yaramaması için dünyada herhangi bir neden arıyorsunuz?

Ya yapabilseydi? Ya işe yaramasını sağlayabilirsek?" Yalvardım.

Kaşlarını çattı ve bana inanamayarak baktı. "Edith, üç gün önce sana dokunmama bile tahammül edemiyordun. Şimdi benden bir bebek sahibi olmak mı istiyorsun?"

"Bebek sahibi olmak *istediğimi* söylemiyorum. Sadece eğer olacak olan buysa, elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerektiğini söylüyorum. Hayatımıza devam etmemiz gerektiğini söyleyen sendin. Beni alıp götüren ve her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışan, beni kaybetmeye dayanamayacağını söyleyen sendin-"

"Yapamam!"

"O zaman yapma."

"Nedir bu? Bir ültimatom mu?"

"Hayır," dedim, lavaboya baktım ve teste uzandım. Ben testi uzatırken o geri çekildi. "Bu bir soru... Benimle birlikte misin, değil misin?"

"Bu..."

"Pozitif," diye onayladım. "Hamileyiz. Ama bu sabah söylediklerimde ciddiydim. Eğer yapamayacaksan bunu benimle yapmana izin vermeyeceğim."

Dizlerinin üzerine eğilerek yere çöktü. "Ama onu alacaksın, değil mi?"

"Kararımı verdim."

Başını yavaşça salladı ve konuşurken gözyaşlarını tutamıyordu. "Tamam..."

"Tamam mı? Tamam mı, ne?"

"Ben..." Tekrar ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Bilmiyorum. Sadece düşünmem gerek. Gitmem gerek."

"Bu gece ailenle kalman gerekiyordu, değil mi?" Aslında bu bir soru değildi. Her Cuma gecesi ailesiyle kalırdı. Pazartesi öğleden sonraya kadar dönmeyecekti. Bu da bana planımın geri kalanını çözmem için küçük bir zaman aralığı veriyordu.

"İptal etmeliyim..." Yine de kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. İkimiz de iptal etmeye niyeti olmadığını biliyorduk.

"Hayır, devam et," dedim ve omzunun üzerinden baktığında başımı salladım. "Gerçekten, sorun değil. Sana ihtiyaçları var. Bana bir şey olmaz. Zaten hafta sonunun çoğunda çalışmak zorundayım. Bu ikimize de kafamızı toparlamak ve bu konuyu iyice düşünmek için zaman kazandıracak."

Tereddütlü görünüyordu. "Emin misin?" "Eminim."

Bakışları mesafeliydi. Sanki çoktan gitmiş gibi. "Orada olacağıma güvenmeselerdi gitmezdim. Babamın çitinin kırık bir parçasını onarmak için yardıma ihtiyacı var ve... Yani, bir şey olursa ya da bana ihtiyacınız olursa bir telefon uzağınızda olacağım."

"Biliyorum. İhtiyacım olursa seni ararım." *Aramayacağım.*

Çantası yatak odamızda hazırdı ve koridordan aşağı inerken çantasını almak için durdu. Kapıda alnımdan öptü. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var," diye söz verdi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu biliyorsun." Mecazi anlamda söylüyordu elbette. Gerçekçi olmak gerekirse, kapıyı çekip açıyordu, fırlamaya hazırdı.

"Biliyorum." Dudaklarını kısaca öptüm. "Her şey yoluna girecek." Bakışları karnıma kaydı. "Gerçek gibi görünmüyor."

O zaman testin hâlâ elimde olduğunu fark ettim. "Biliyorum. Bunların hiçbiri işe yaramıyor."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Bir süre daha bana baktı, sonra başını salladı. "Gitmeliyim."

"Yakında konuşuruz."

Bununla birlikte kapıdan çıktı, benden uzaklaşmadan önce kaldırımdan aşağıya ve otoparka doğru birkaç adım attı. O çıktığında kapıyı kapattım, arkamdan sürgüledim ve yere düştüm.

Teste baktım.

Bunlar nasıl mümkün olabilirdi? Anne mi olacaktım?

Her ne kadar kocama cesur ve hazır olduğumu söylesem de, şimdi içime yayılan soğuk korkunun farkındaydım. Göğsüm keskin nefeslerle daraldı, ellerim buz kesti.

Artık Joe ile ilgili değildi.

Şimdi, içimdeki küçük hayat ikimizden de daha önemliydi. İstediğimden daha fazlası. Kalbimin arzuladığından daha fazlası. Artık farklı seçimler yapmak zorundaydım. Kendim için değilse bile, onlar için.

Sırtımı kapının tahtasına o kadar kuvvetle bastırdım ki kırılacağından emindim. Kendimi toparlamam, gözyaşlarımın akmasını engellemem ve bundan sonra ne olacağını bulmam gerekiyordu.

Keskin bir nefes alarak yerden kalktım, mutfağa gidip testi fırlatırken gözyaşlarımı kuruladım ve yatak odasına geri döndüm. O anda dünyada beni daha iyi hissettirebilecek tek bir kişi vardı, bu yüzden hemen onun numarasını çevirdim.

"Merhaba tatlım, ne haber?" diye cevap verdi, tek nefeste. "Buraya gelebilir misin?"

"Um, bir kalp atışı içinde. Neden? Ne oldu? *Ağlıyor musun?*" Bir anda dairesinin içinde ayaklarını sürüyerek dolaştığını duydum.

"Ben..." En iyi arkadaşıma söylemem gereken kelimeleri zorlayarak söylemeye çalışırken, zaten ağlamıyor olsaydım bile, kesinlikle ağlıyordum.

"Sen... ne? Hasta mısın? Fransa'da yaz geçiriyorsun ve benden artı birin olmamı mı istiyorsun? Joe'dan ayrılıyor musun? Bir milyoner mi? Bana deli gibi aşık mısın?" Güldü. "Hadi ama, sen *nesin?* Beni korkutuyorsun!"

"Hamileyim," dedim anahtarlarının tıkırtısını duyduğumda.

Hattın ucundaki hareket o kadar ani kesildi ki bir an için bağlantının kopmuş olabileceğini düşündüm. "Aman Tanrım..."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Hareket geri gelmişti. Anahtarlarını, kapının kapanma sesini ve telefondan gelen rüzgâr sesini duyunca dışarıda olduğunu anladım. "Şey, evet. Sen... iyi misin? Durup bir şey almamı ister misin? Şarap ya da...şey, muhtemelen şarap değil. Kurabiye? Dondurma?"

"Hayır, hiçbir şey. Sadece buraya gelmeni istiyorum."

"Beş dakika içinde kapıdan gireceğim, tamam mı?" dedi ve on beş dakika uzakta oturmasına rağmen haklı olduğundan emindim. Arabanın çalıştığını duydum, yolda olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Hıçkırıklarımı bastırdım ve telefonu kulağıma daha sıkı bastırdım. "Bırak içini, tatlım," dedi. "Sadece dök içini."

Ben ağlarken, henüz anlayamadığı hıçkırıklar salarken beni hatta tuttu. İçimde hiçbir şey kalmamış gibi görünene kadar kırılmış, çatlamış ve parçalanmıştım. Yaşadığım acıdan ölecekmişim gibi hissediyordum, ancak bana bakan herkese iyi göründüğümü biliyordum.

Her şey acıyordu. Her şey

korkutucuydu.

Bundan kaçış yoktu. Hiçbiri.

Artık olanlardan kaçmak ya da kendimi tutmak yok.

Artık her şey için gerçek bir zamanlayıcı vardı ve daha hızlı

hareket etmeliydim. Daha akıllı olmalıydım.

Daha güçlü.

Bu bebekle ilgiliydi. Artık bunun benimle ya da ne istediğimle bir ilgisi yoktu.

"Joe'ya söyledin mi? Yani, Joe'nun, değil mi?" diye sordu ben bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Tabii ki Joe'nun."

"Sadece öyle olmasaydı seni suçlamayacağımı

söylüyorum." Başımı salladım. "Joe'nun. Ve evet,

ona söyledim." "Peki o ne dedi?"

"Ailesinin yanına gitmek için ayrıldı."

Alay etti. "Son zamanlarda sana onu ne kadar sevdiğimi söyledim mi?"

Gözyaşlarımın altında gülümsememi bastırmak için elimden geleni

yaptım. "Bir ya da iki kez."

İç çekişi samimiydi ve konuşmayı şakadan ciddiye kaydırdı. "Nasıl hissediyorsunuz? Bu konuda mutlu muyuz yoksa üzgün mü?"

"Bilmiyorum," dedim ona. "Yani, mutlu değilim. Planlanmış bir şey değildi, anlıyor musun? Ama bu konuda gerçekten üzgün de değilim. Ben... korkuyorum. Çok korkuyorum."

"Elbette... Bu kesinlikle mantıklı."

"Ama bu çocuk istemediğim anlamına gelmiyor. Belki henüz istemiyordum ama bunu başarabilirdim."

"Tabii ki yapabilirsin. Kesinlikle yapabilirsin." Hat boyunca arabanın kapandığını duydum. "Tamam, buradayım. Gel beni içeri al."

Onu kapıda karşıladım ve görünüşünü görünce iki kez baktım. Yüzünün bir yarısı ışıltılı kırmızı göz farı, takma kirpikler, mükemmel bir kontur ve kırmızı bir dudakla tamamlanmıştı. Yaptığımdan daha iyi bir makyajdı.

en iyi günümde başvurabileceğimi düşündüm. Bir şey söylemeden önce elini kaldırarak beni durdurdu. "Sakın buna cüret etme. Sen aradığında kanalım için yeni bir video kaydının ortasındaydım. O kadar iyi bir arkadaşım ki, silmekle vakit kaybetmedim."

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sonra bana sarıldı, kollarına yığılmama izin verdi ve sırtımı ovarken gözyaşlarımın serbestçe düşmesine izin verdim. En iyi arkadaşımın kollarında parçalanırken dakikalarca orada, tam kapının önünde durduk.

Beni salladı ve bana sarıldı, saçlarımı nemli yanaklarımdan taradı ve ben tutarlı cümleler kurmaya çalışırken hıçkırıklarımı dinledi.

Kendimi sakinleştirdiğimde, gözlerimi kurulayarak sarılmaktan kurtuldum. Bej rengi kazağında gözyaşı lekeleri vardı ve bu beni anında suçlu hissettirdi.

"Bunun için endişelenme. Yıkanacaktır. Üzerindeki en kötü şey değil, inan bana," dedi bakışlarımı takip ederek. "Şimdi banyoya gidelim de ben bunu yıkayayım, sen de bana her şeyi anlatırsın."

Hamile olabileceğime dair ilk şüphelerimi, Amma ile yüzleşmemi ve pozitif çıkan hamilelik testini anlatırken yüzünü ovalayarak bana yol gösterdi.

İşim bittiğinde ve yüzü temizlendiğinde bana sempatik bir şekilde baktı, ona anlattığım her şeyi işliyordu. "Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Onunla kalmak istiyorum," diye itiraf ettim. "Ama sadece ona güvenebilirsem." "Peki *güvenebilir* misin?"

"Bilmiyorum."

"*Bilmiyorum*, bu soruya verilecek iyi bir cevap değil," dedi ve ben banyodan yatak odamıza doğru ilerlerken beni takip etti.

"Biliyorum. Tüm banka hesaplarına baktım ama şüpheli bir şey görmedim."

"Tamam, bu iyi bir şey. Başka nereleri kontrol ettiniz?" Yatağa uzandı, siyah saçları gözlerine dökülüyordu.

"Telefonunu tekrar kontrol ettim. Sosyal medyası, mesajları ve fotoğrafları iyi görünüyordu ama... bir uygulama vardı."

"Bahsettiğin flört uygulaması mı?" diye sordu, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Hayır. O gitmişti. Hayır, ona kasa uygulaması gibi bir şey mi deniyordu?" Gözleri genişledi.

"Ne gibi? İçine bir şeyler sakladığınız ve başka bir şey gibi görünmeleri gerekenlerden biri gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Onları hiç duydunuz mu?"

"Duymuş muydun? Tatlım, hayatım buna bağlıymış gibi *kullanıyorum*!"

"Öyle mi?" Şok olmuş gibi hissederek sordum. "Ne? *Neden?* Neden ihtiyacın olsun ki?"

Gömleğiyle kendini yelpazeledi. "Psshh... Nick'in bana gönderdiği bazı müstehcen resimleri görmelisin. Kuponlarımın ekran görüntüsünü bulmaya çalışırken mini marketteki Barbara'nın gözüne takılsın diye telefonumda öylece duramazlar!" diye dalga geçti.

"Yani, bunun için mi kullanıyorsun? Fotoğrafları saklamak için mi?"

"Evet, neden? Ne için kullanıyordu?" Başını yana eğdi.

"Bilmiyorum. Ona sorma şansım olmadı. Gecenin bir yarısı buldum ve açmaya çalıştım..."

"İçeri girdin mi?"

"Hayır, üç kez denedim ve uygulamayı sildi."

Başını salladı, belli ki bunu söylememi bekliyordu. "Evet, yaptıkları şey bu. Ama tüm bilgiler kaydedilir. Telefonunda yeni bir uygulamaya girecek. Ve genellikle ona erişmeye çalışan kişinin anlık görüntüsünü e-postasına gönderirler. Yani, sanırım senin erişmeye çalıştığını biliyor?"

"Ne?" Nefes alışım hızlandı. "Hayır. Hayır. Ne? Bunu bilmiyordum."

"Bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Tek kelime etmedi."

"E-postasına erişiminiz var mı? Eğer benimki gibiyse, uygulama yüzünüzün fotoğrafını çeker ve kendini imha ettiğinde e-postayla gönderir. Yani, muhtemelen senin yaptığına dair kanıtı vardır."

Yüzümü bilgisayara döndüm. "Sanırım e-postasına erişebilirim. Eğer şifresini değiştirmediyse."

"Hadi bakalım! Kontrol edelim. Belki o e-postayı görmeden önce sen ulaşabilirsin."

"Belki," dedim, bilgisayarımıza giriş yaptım ve tarayıcıyı e-posta sitemize açtım. E-posta adresini ve şifresini yazdım ve nefesimi tuttum.

Dan heyecanla omzumu sıvazlayarak, "Girdik," dedi. Çoğunlukla açılmamış promosyonlar ve aylık okul bülteni olan e-postalara göz attım.

"Hiçbir şey yok," dedim, bir kez daha aşağı yukarı kaydırarak. "Hiçbir şey yok."

Cevabı ciddiydi. "Yani ya çoktan gördü ve sildi ya da uygulaması benim kullandığımdan farklı." Sessizliğe gömüldü, yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

Tekrar bilgisayara döndüm ve Joe'nun online banka hesabını açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Banka hesabını tekrar inceliyorum. Her şeyi gerçekten görmek için biraz zamanım varken üzerinden geçmek istiyorum. Bana yardım edebilirsin."

Ben giriş yaparken daha da yaklaşarak ekrana baktı.

Son işlem, muhtemelen şehir dışına çıkarken doldurduğu benzin içindi. Ondan önce de tanımadığım iki dolar doksan dokuz sentlik bir ödeme vardı.

Durakladım.

"Ne oldu?" Dan beni izledikten sonra tekrar ekrana bakarak sordu. "BusyText nedir?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu suçlamayı daha önce hiç görmedim." Geçmişini kontrol ettim, sonra en başa döndüm. Bir tarayıcı açıp şirketi aradım.

"Bu bir mesajlaşma servisi," diye yüksek sesle okudu Dan. "Aylık bir ücret ödüyorsunuz, bir telefon numarası talep ediyorsunuz ve sonra uygulamadan veya web sitesinden herhangi birini arayabilir veya mesaj atabilirsiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" Başımı salladım.

"Hiçbir fikrim yok." Ses tonu uğursuzdu. "İşte, web sitesine tıklayın ve neler bulabileceğimize bir bakın."

Yaptım, hizmetlerinin ne olduğunu daha ayrıntılı açıklayan bir sayfada gezindim. "Yani Joe'nun telefonunda bu uygulama varsa, farklı bir numaradan herhangi birine mesaj atabilir mi?"

"Sanırım öyle..." Dan hâlâ okumaya devam ediyordu. "Ama neden? Neden sadece sahip olduğun telefon numarasını kullanmıyorsun? Ne? İnsanlara şaka mı yapıyor? Biz on bir yaşında mıyız?"

"Kasa uygulamasında sakladığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Omuz silkti. "Bu mümkün."

"O t u r u m açmak için bir yer var," dedim ve imlecimi o r a y a doğru tuttum. "Deneyeyim mi?"

Çenesi gerildi, saç çizgisinde ter boncukları oluştu. "Yani, artık yapmalısın."

Sayfanın en üstüne geldim, oturum açmanızı sağlayan kutuya tıkladım ve e-posta adresini yazdım. "Muhtemelen onun e-posta adresini değiştirmem gerekecek.

şifre..." Bir şifre yazdım, gönder tuşuna bastım ve nefes nefese kaldım. "Ya da... değil. Girdik."

"Ne aptalım," diye homurdandı.

"Muhtemelen bunu öğreneceğimi hiç düşünmedi, bu yüzden güçlü bir şifre kullanmak konusunda endişelenmedi."

Mesajlar yüklenmeye başladığında "Tamam, vay canına," dedi. Aynı anda benim de çenem düştü. Aylar, aylar, belki de yıllar öncesine dayanan çok fazla mesaj vardı. Yüz sayfadan fazla metin kaydı.

"Hesap kesinlikle yeni değil," dedi açıkça, aylar öncesine ait aramaları ve mesajları göstererek.

İmleci sayfanın ortasına doğru sürükledim. "İşte numaram." Üzerine tıkladım ve konuşmalarımızı okudum. Yeterince masumdular, öyleyse neden bir uygulamada gizlenmişlerdi? Neden bana sadece kendi numarasından mesaj atmıyordu? Numarasının değiştiğini neden fark etmemiştim?

Yatağın ucundaki telefonuma uzandım. "Ne

yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermeden rehberimi açtım ve Joe'nun adına tıkladım. "Bu numara..." Sözümü kestim. "Telefonumdaki numarasını uygulamadakiyle eşleşecek şekilde değiştirdi. Parasını ödediğim telefon numarasından onunla konuşmadım bile. Bunu neden yapsın ki?"

Dan'in ağzı acıma duygusuyla buruştu. "Dürüst fikrimi bilmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Birden fazla telefonu varsa, tek bir uygulama üzerinden herkese mesaj atmak ve herkesi aramak muhtemelen daha kolaydır. Her yerden oturum açar ve her şeye erişebilir."

Yutkundum, olasılıklar bunaltıcıydı. "Gönderdiği son mesajlara tıkla," diye talimat verdi Dan, ekranı incelemek için geri döndü.

Odak noktamı tekrar bilgisayara çevirdim, en üstteki birkaç mesaja tıkladım ve hızlıca okudum.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

"Bu o," diye onayladım, konuşmayı okurken nefes nefese kalmıştım. "Ah, evet."

"Bu bugünden," dedim ona, ikimiz de tarihi görebiliyorduk.

İlk mesaj Amma'dan saat iki civarında, restorandaki yüzleşmemizden sadece dört saat sonra geldi.

Konuşmamız lazım.

Gönderdiği mesajda **"Ne hakkında?"**

yazıyordu. **Edith'le tanıştım.**

Sen neden bahsediyorsun?

Edith. Onunla bugün tanıştım. Ne zamandır bana yalan söylüyorsun, Joe? Edith adında birini tanımıyorum.

Yalan söylemeyi bırak. İkinizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Bekle, hayır, hayır... Ben yalan söylemedim. Seni nasıl bulduğunu ya da sana ne söylediğini bilmiyorum ama eğer düşündüğüm kişiden bahsediyorsan, o bir yalancı. Sana her ne söylediyse, ona inanma.

Bunu daha fazla yapamam, Joe.

Bekle, lütfen... Açıklamam için bana bir şans ver.

Cevap vermeyince tekrar mesaj atmış**, "Lütfen telefonunuza cevap verin**.

Cevabı hemen geldi**: Hayır.**

Bak, Edith...deli. Bu terimi hafifçe kullanmıyorum. Bakım merkezlerine girip çıktı. Hayal görüyor. Onu sevdiğime inanıyor ama yıllardır onu ne gördüm ne de konuştum. Sana ondan hiç bahsetmedim çünkü seni korkutmak istemedim. Hakkında uzaklaştırma emri falan çıkarttırdım.

Cevap verene kadar birkaç dakika geçmişti. **Bu nasıl mümkün olabilir? Sana inanabileceğimi nereden bileceğim?**

Elindeki resim her neyse, birlikte olduğumuz zamanlara aitti. Yıllar öncesinden. Seninle tanışmadan çok önce. Onun ne kadar berbat biri olduğunu fark etmeden önce. İsteyebileceğim tek şey sensin. Bunu biliyorsun. O tehlikeli, tamam mı? Ondan uzak dur. Seni görmeye gelebilir miyim? İşte misin?

Kız cevap vermeyince**, "Şimdi okuldan ayrılıyorum**" demişti**.**

Seni görmeye geleceğim. Lütfen. Bunu yüz yüze konuşalım.

Amma? Lütfen yüz yüze açıklamama izin ver. Lütfen.

Evde misin?

Amma?

Konuşmayı iki kez okudum, gözlerim yaşlarla doldu. Dan'e baktığımda o da en az benim kadar kırılmış ve ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

Boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Tatlım, eşyalarını alalım ve buradan gidelim, tamam mı?" Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Burada kalamazsın.

burada bir dakika daha. Yapmam gereken buysa seni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyeceğim."

Başımı salladım, çenem gergindi. "Beni sürüklemek zorunda kalmayacaksın." "Bunu hak etmiyorsun," dedi.

Başımı sallarken gözlerimde soğuk yaşlar birikti. "Seninle kalabilir miyim?"

"Hayatının geri kalanı için, eğer istediğin buysa. Sana bunu söylemiştim. Benim yanımda her zaman bir yerin var. Tıpkı üniversite gibi olacak." Kolunu omzuma doladı. "Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağız."

Tekrar başımı salladım, burnumu çektim. Bitmişti, her şey bitmişti. Ve ben hamileydim. İçimde kabaran paniğe karşı savaştım. Eğer kendimi buna kaptırırsam, bu sandalyeden kalkamazdım. Yapmam gereken şeyler vardı. Kendim için değilse bile bu bebek için güçlü olmalıydım.

"Ne kadar zamanımız var? Ne kadar vaktimiz var?" Dan yanımdan uzaklaşıp bir bavul çıkarırken sordu.

"Hafta sonu ailesinin evinde olacak, bu yüzden Pazartesi gününe kadar dönmesi konusunda endişelenmemize gerek yok. Ama ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi olur."

"Tamam, güzel. Takviye çağırayım mı? Nick birkaç arkadaşını çağırabilir. İstediğin buysa bütün evi temizleriz."

Başımı salladım. "Hayır, sadece birkaç eşyam. Çoğunlukla kıyafetler. İstemiyorum... Sadece yapamam. Henüz yapamam. Eninde sonunda, belki."

"Emin misin?" Bunun benim tek şansım olduğunu hatırlatmak istercesine beni inceledi ama bu konudaki fikrimi değiştiremezdim. Değiştiremezdim. Sadece birkaç gün yetecek kadarına ihtiyacım vardı ve sonra kederden boğulmadan önce bu evden defolup gitmeliydim. "Tamam," dedi sonunda. "Bana ne alacağımı söyle." Ben kendimi toparlamaya çalışırken o çoktan çekmecelerimi karıştırmaya başlamış, çantaya gereğinden fazla eşya atmıştı. Şifonyerin benim tarafını boşalttıktan sonra dolabı karıştırmaya başladı. "Burada almak istediğin bir şey var mı? Duygusal şeyler ya da...?" Gözlerimi yakalayınca sözünü kesti.

"Neden daha önce görmedim, Dan?" Burnumu çekerek yalvardım. "Neden ona güvenmeye devam ettim?"

Alt dudağı acıma duygusuyla büzüldü. "Aşk gözlüğünü takmışsın tatlım. En iyilerimizin bile başına gelir."

Gözlerimdeki yaşları sildim, ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. "Burada ne var? Getirmek istediğin bir şey var mı?"

Arkama baktığımda Dan, Joe'nun eski belgeleri sakladığı eski plastik çantayı karıştırıyordu - aletlerimizin kılavuzları, kira sözleşmemiz, geçmiş yıllara ait Noel ve doğum günü kartları.

"Ivır zıvır," dedim kuru bir sesle. "Kullanmadığımız şeyler ama Joe atmayı reddediyor. Bu şey bana kurdeşen döktürüyor ama bir gün ihtiyacımız olabileceğine yemin ediyor. Bu yüzden arkada saklı, gözden ırak, gönülden ırak."

"Awww. Mezun olduktan sonra Florida'ya yaptığımız geziden fotoğraflar," dedi ve bir yığın fotoğraf çıkarıp yüzünde nostaljik bir gülümsemeyle onları karıştırdı. Hafif bir kahkaha attı. "Şu bronzluk çizgilerine bak."

"Gerçekten mi? Mezuniyet gezimiz mi?" Joe'nun bavulunun anahtarını aramak için dolaba doğru ilerlerken kaşlarım havaya kalktı. Çekmecelere tekrar bakmak istedim, belki orada isteyebileceğim başka bir şey vardır diye. "Bunları oraya koyduğunu fark etmemiştim. Onları bulamadığıma şaşmamalı."

"Hey, Ada ve Edwin kim?"

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak etrafımda döndüm.

"Ha?" Elinde iki parça kâğıt tutuyordu. "Ada ve Edwin

Anderson?" "Onlar Joe'nun ailesi... Bunlar ne?"

Benimkilerle karşılaşınca gözleri büyüdü. "Emin misin?"

"Neden olmayayım ki?" Elindeki kâğıtlara daha iyi bakmaya çalıştım.

Belgeleri uzatırken yüz ifadesi acımasızdı, neye baktığımı fark ettiğimde kanım dondu. "Çünkü bu ölüm belgeleri Joe'nun şu anda yanında kalması gereken anne ve babasının bir yıl önce öldüğünü söylüyor."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

"A Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Amma'nın mahallesine girdiğimizde Dan sordu.

"Ailesi öldüyse, belli ki onlarla kalmıyor. Yani bana ne zaman oraya gideceğini söylese, başka bir yerde kalıyormuş. Otelde kalırken beni terk ettiğinde başka bir yere gitmişti. Sen de benim gibi o mesajları okudun. Onu görmek istedi. Burada olduğuna bahse girerim. Burada olmak zorunda. Onunla birlikte olmak zorunda." "Bak, bu kanunsuz için çok heyecanlıyım, *kıç tekmeliyor ve isim alıyor* en iyi arkadaşımın versiyonu. Sadece planınızın tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir tane var mı bilmiyorum," dedim sokağına dönerken. "Sadece bilmek zorundayım."

"Neyi bilmek için? Kocanın bir pislik olduğunu bilmek mi? Bunu zaten biliyorsun. Bu kadına senin hakkında yalan söylediğini bilmek mi? Bunu zaten biliyorsun. Evliliğiniz boyunca kendi ailesinin ölümü de dahil olmak üzere sana her konuda yalan söylediğini bilmek mi? Üzgünüm, bebeğim. Ama bunu sen de biliyorsun."

"Bak, bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum. Güven bana, anlıyorum. Ama bilmem gerek. Bilmem gerek. Ve o bana karşı asla dürüst olmayacak. Ondan gerçeği öğrenmenin tek yolu onu kızla birlikte yakalamak, yüz yüze."

"Ama mesajları gördünüz. Onu görmezden geliyordu. Gerçekten buraya öylece geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama eğer burada değilse, başka nerede olabilir ki?"

"Bence bundan daha iyisini hak ediyorsun. Sadece... sadece bundan uzaklaş. Uzaklaş ve mutlu ol. Unut onu. Ondan boşan ve tekrar mutlu ol. Sen

ona ihtiyacım yok, Edith. Keşke bunu görebilseydin."

"Ona ihtiyacım olmadığını biliyorum. Biliyorum. Ben sadece..." Tekrar burnumu çektim ve pencereden dışarı baktım. "Bunu kendim için yapmam gerekiyor. Nedenini bilmiyorum ama buna ihtiyacım var. Bunun delilik olduğunu düşündüğünü biliyorum. Deli olduğumu-"

"Sen deli değilsin," diye tersledi. "Sakın bunu aklına sokmasına izin verme."

Dudaklarımı yaladım, ciddiyetle başımı salladım.

Elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "Tamam, biliyor musun? Siktir et. Hadi yapalım şunu."

"Öyle mi?"

Ellerini çırptı. "Evet. Hadi gidelim. Herhangi bir planım yok. Bu herif delilikten bahsetmek istiyorsa, ona deliliği gösterelim."

Virajı döndüğümüzde yaptığı şakaya gülemeyecek kadar gergindim ve gözlerim onun evine takıldı. Mahalle karanlıktı ama verandasının ışığı yanıyordu ve karanlık evin tek bir penceresi aydınlıktı. "İşte bu kadar."

"Bunu nasıl bildiğinizi bilmekten korkuyorum."

"Onu takip ettim," dedim, bunu açıklamak için daha iyi, daha az dürüst bir yol bulamayacak kadar yorgundum.

"Pekala, bu iş görür. Evde kimse yok gibi görünüyor. Joe'nun arabası burada değil."

"Kadın evli. Belki kocası işe gidiyor, Joe da sonra geliyordur. Ama her iki durumda da arabasını açıkta bırakacaklarını sanmıyorum. Komşular görüp sorular sormaya başlayabilir. Kocası gittiyse, belki Joe'nun arabası garajlarında duruyordur." Direksiyonu daha sıkı kavradım, bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyordum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Ne? Gidip bakayım mı diyorsun? Güney'de yaşadığımızı biliyorsun, değil mi? Burada insanların silahları var. Silah koleksiyonları. Silah koleksiyonlarını sergilemek için silah şeklinde vitrinler."

"Merak etme. Sen burada kalabilirsin. Kaçmak zorunda kalırsak diye arabayı çalışır durumda tut."

"Yok artık. Şaka yapıyorum. Ben de seninle geleceğim."

Kemerini çözmeye başlamıştı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Sorun yok Dan, gerçekten. Burada kal. Seni tehlikeye atamam. Kendimi asla affetmem. Ve bir kaçış şoförünün olması mantıklı, ne olursa olsun

sürüş sicilinin ne kadar güvenilmez olduğunu." Ona şakacı bir şekilde dirsek attım ama bu sefer gülümsemedi.

"Eğer burada oturup seni beklememi bekliyorsan-"

"Ben de tam bunu bekliyordum. Garajın o tarafında olursam evi göremem. Benimle yer değiştirip burada kalabilirsin. Gözünü dört aç ve birini görürsen telefonumu ara. Ben sadece pencereden arabasına bakacağım."

Derin bir nefes aldı. "Pekala."

O da aynısını yapınca arabanın kapısını açtım ve koltukları değiştirdik. O sürücü koltuğuna geçerken ben de yolcu koltuğundan aşağıya doğru eğildim. "Hemen döneceğim." Nefesim kesilmişti, koşmaya hazırlanırken kaslarım gerilmişti.

Tereddüt ettiğimde "Git. Acele et," dedi. "Biri görmeden önce."

"Tamam." Döndüm, omzumun üzerinden garaja baktım ve kapıyı kapatmak için hareket ettim.

Ben bunu yaparken, "Bekle!"

diye bağırdı. Tekrar eğildim.

"Öyle mi?"

Aynı zamanda, "Bunu duyuyor musun?" dedi.

Hızla atan kalbimin sesinden hiçbir şey duyamıyordum ama tam zamanında onun görüş açısını takip ederek uzaktaki kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Bir uyarı. Polis yoldaydı.

"Sence bizi polise ihbar etmiş midir?" diye sordu. "Sence bizi gördü mü?"

Eve bir göz attım, ışıklı pencerede birinin siluetini gördüm. Bizi izliyordu.

"Hay aksi. Gitmeliyiz," dedim ona, ağzım aniden çok kurudu.

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Arabadaydım, o hızla uzaklaşırken kemerimi bağlamaya çalışıyordum, polis aracı alt mahalleye girmeden birkaç dakika önce sokaktan çıktım.

Hissettiğim titremenin tamamen bedenimden kaynaklanmadığını fark etmem birkaç dakika sürdü. Elimi cebime attım ve vızıldayan telefonumu çıkardım. Amma'yı görmeyi bekliyordum ama onun yerine ekranda Joe'nun adı vardı.

"Beni arıyor," dedim Dan'e, sesim soluğum kesilerek.

"Sakın cevap vermeye kalkma," dedi direksiyonu iki eliyle kavrayarak.

"Bana iki kez söylemene gerek yok," diyerek az önce söylediği cümleyi kuru bir şekilde tekrarladım ve telefonumu yere bıraktım.

Ne istiyormuş?

Neden arıyordu?

Sorular bir süre d a h a öyle kalmak zorundaydı.

Sorular.

Kocamın sırları tükeniyordu ve yakında hepsiyle ilgili gerçeği öğrenecektim.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah evden çıkarken endişeli Dan'e uzun süre kalmayacağıma dair söz vermek zorunda kaldım. Benimle gelmek istemişti ama Bazı şeyleri tek başıma halletmem gerekiyordu.

Telefonum kapalıydı, Joe'nun durmadan aramasından bıkmıştım, kendi iğrenç cevap verme isteğimden de bıkmıştım.

Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım ve hiçbir şey yapacak durumda değildim ama Jenna'ya bundan daha fazla nezaket borçluydum. Bu yüzden işimden bizzat ayrılmak yapılacaklar listemin ilk sırasındaydı.

İşlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordum. Bu işte uzun süre kalamayacağımı hep biliyordum ama en azından ona uygun bir şekilde haber verebilmeyi umuyordum. Bu haliyle orada bir gün daha çalışmaya dayanamazdım. Her zaman böyle korkunç anılarla dolu olacak bir yere geri dönmeye dayanamazdım. Ama bunu, bu küçük iyiliği, son zamanlarda hayatımı biraz olsun daha katlanılabilir kılan patronuma borçluydum.

Restorana girdim. Saat bire kadar gelmem gerekiyordu, Jenna beni gördüğünde yüzünün şaşkınlıkla dolmasını izledim. Duvardaki programa baktı, sonra ben tezgâha yaklaşırken tekrar bana baktı.

"Edith? Seni henüz beklemiyorduk... Daha iyi hissediyor musun?" Başımı salladım, temkinli bir şekilde karnıma dokundum. "Pek sayılmaz."

"Senin ve Amma'nın aynı gün bir hastalığa yakalanmanızdan nefret ediyorum."

"Bulaşıcı değilim," dedim ona, açıklama zahmetine girmeden. "Ama aslında seninle konuşmak için buradayım, eğer bir dakikan varsa."

Dudakları büzüldü, yüzü bana ne yapmayı planladığımı zaten bildiğini söylüyordu. Omuzları hayal kırıklığıyla düştü ve

Gülümsemeye çalıştı ama belli ki zorlanmıştı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Ben..." Personelden birkaçı onun arkasında dolaşıyor ve görünür bir şekilde dinlemeye çalışıyordu. "Çok özür dilerim. Buna mecburum. Senin yaptığın bir şey değil. Burada çalışmayı seviyorum. Sadece koşullarım değişti ve bu artık benim için uygun değil. Sen en iyi patron oldun ve bundan nefret ediyorum. Başka bir yolu olsaydı..." Sustum.

"Anlıyorum, ama gittiğini görmekten nefret ediyoruz. Bu konuyu ofisimde daha fazla konuşmak ister misin? Belki bir şeyler bulabiliriz?" Beni anlamaya, nelerin değiştiğini anlamaya çalışıyordu ama ben bugün bir kaleydim, en değer verdiklerim için bile aşılmazdım.

"Hiç sanmıyorum. Sadece-" Girişin üzerindeki küçük metal zilin sesiyle sözüm kesildi. Başımı çevirdiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Joe bakışlarını bana dikmiş, yüzü kül rengi olmuştu.

"Edith?" Şok geçirmiş gibi etrafına bakındı, sonra başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Etrafta kimlerin olduğunu umursamadan sordum. Gözlerimden yaşlar süzüldü. *Kalem için çok fazla.* "Beni takip mi ettin?"

"Edith, her şey yolunda mı?" Jenna sesini alçaltarak sordu. "Polisi aramamı ister misin?" Eli kolumu sıyırdı.

"Sorun yok." Onun endişesini elimle savuşturdum. Joe o sırada bana yaklaşmıştı, gözleri restoranı tarıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bütün gece seni aramaya çalıştım. Çok endişelendim." Beni kollarına çekti, sıkıca sarıldı ve o zaman ağladığını fark ettim.

Kendimi onun sarılmasından kurtardım. "Özür dilerim," d i y e fısıldadım, bunu Joe'dan çok Jenna'ya söylüyordum. "Gitmeliyiz. Dışarıda konuşalım."

"Ara beni, tamam mı?" Jenna söyledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa. Ya da fikrini değiştirirsen." Restorandan çıkarken bizi izledi, beni bu kadar önemseyen birinden ayrılma düşüncesi midemi kederle doldurdu. Belki de Dan'den başka sahip olduğum tek kişi oydu.

Dışarı çıktıktan sonra Joe sanki yaralarımı kontrol ediyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü. "Nerelerdeydin? Bütün şehri dolaştım. Dün gece evde yoktun. Seni aramaya çalıştım... Bu sabah dükkânı aradım ve bana izinli olduğunu söylediler." Sanki gülünçmüş gibi kuru bir kahkaha attı. "Bu... Yani, b u doğru değil, değil mi? O l a m a z . I

fark ederdin... Bana söylerdin..." Doğrudan sormadığı sorulara cevap vermemi bekleyerek konuşmasını sürdürüyordu.

"Birkaç hafta önce mağazadan izin aldım, evet. Burada çalışıyordum."

"Burada mı?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı.

"Neden?" "Bunu bilmiyor musun? Bu yüzden buradasın, değil mi?"

"Evet, ama burada çalıştığını düşündüğüm için değil... Ya da, sanırım öyle düşündüm. Ne düşüneceğimi bilemedim. Bana izinli olduğunu söylediklerinde, belki de onlardan bunu söylemelerini istemişsindir diye düşündüm. Dükkana gittim ve gerçekten orada değildin. Eve dönerken arabanı caddenin karşısında gördüm ve seni içeri girerken gördüm. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece sana ulaşmam gerekiyordu. Seni kaybetmekten çok korktum..."

Keskin bir nefes alarak onun sözünü kestim. "Saçmalamayı kes Joe. Her şeyi biliyorum, tamam mı?"

"Her şey mi?" Kaşlarını çattı.

"Evet, her şeyi. İlişkini biliyorum. Ona deli olduğumu ve birlikte olmadığımızı söylediğini ve beni aylardır görmediğini ya da konuşmadığını biliyorum-"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu, gözleri kocaman açılmış, elleri başının iki yanında. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun Edith. Şu anda kendini duyuyor musun? Senin deli olduğunu kime söyledim? Tabii ki seni gördüm. Elbette birlikteyiz. Tanrı aşkına, biz *evliyiz*. Bunlar da nereden çıktı?"

Kızgın ve sinirli bir şekilde telefonumu çıkardım ve dün gece indirdiğim BusyText uygulamasını açtım, mesajları okumak için utanç verici saatler harcadım. Telefonu ona doğru ittim. "Bundan nasıl yalan söyleyerek kurtulabilirsin? Amma'yı biliyorum. Resimlerin arkasında Sam yoktu, tamam mı? Her şeyi çözdüm. Küçük uygulamanı biliyorum. Hani şu sakladığın ve bize mesaj atmak için kullandığın. Muhtemelen resimleri saklamaya çalıştığın kasa uygulamasını da biliyorum. Ona ne söylediğini biliyorum." Telefonu işaret ettim. "Hakkımdaki tüm bu korkunç, iğrenç şeyleri. Bilmediğim şey neden... Neden ikimizi de bu duruma soktun? Eğer onunla birlikte olmayı bu kadar çok istiyorsan, git!" Bunu söylerken gözyaşlarımı zor tuttum. "Sadece git. Lütfen. Beni yalnız bırak."

Ben ağlamaktan titrerken o mesajları okumakta zorlanıyordu ama bir kez okuduğunda yüz ifadesi şaşkınlıkla buruştu. "Edith, ne olduğunu bilmiyorum

ama yemin ederim, o mesajları ben göndermedim. Bende... *kasa uygulaması* mı dediniz*?* Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Amma'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve senin hakkında asla bu şekilde konuşmam." Telefonu işaret etti. "Bak, biraz sakinleşelim, tamam mı? Sana söylemek istediğim bir şey var ve bunların hiçbiriyle ilgisi yok. Dün gece ayrıldım ama ayrılmamalıydım. Bana hamile olduğunu söylemiştin ve kalıp konuşmak yerine kaçtım. Bir korkak gibi kaçtım ve bunun için kendimden nefret ettim. Beni yiyip bitirmeden önce birkaç saat annem ve babamda kaldım ve hemen geri dönüp eve geldim. Ama sen orada değildin. Gözümü bile kırpmadım. Polise gitmenin eşiğindeydim. Ama çantanın yerinde olmadığını gördüm. Beni terk ettiğini biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum. I-"

"Dün gece ailenizin evine mi gittiniz?" Yalanlarına bir dakika daha inanmayarak sordum.

"Evet, tabii ki yaptım. Sana söyledim."

"Bana hala yalan söylüyorsun!"

"Ben-"

"Annenle babanın öldüğünü biliyorum Joe!" Sesim sessiz sokakta yankılanarak bağırdım. Yakındaki bir bankta oturan yaşlı bir adam ayağa kalktı ve aceleyle bizden uzaklaştı.

Yüzü korkunç derecede beyazlaştı, çenesi gevşedi ve tartışmasını bekledim. Ama tartışmadı. Şaşırtıcı bir şekilde öylece durdu, kaşlarını kaldırdı, gözyaşlarını geri kırptı.

Sonunda başını eğdi ve avuçlarıyla yüzünü kapattı. "Çok özür dilerim."

"Bunca zamandır bana yalan

söylüyordun." "Söylemedim..."

Uzaklaşmak için döndüm. "Bunun için zamanım yok."

"Lütfen sadece-" Kolumu tuttu, beni durdurmaya çalıştı. "Lütfen açıklamama izin ver. Bana bir şans verirsen her şeyi anlayacaksın."

"Sana bir sürü şans verdim, Joe. Yalan söyledin, beni deli gibi hissettirdin ya da başkalarına deli olduğumu söyledin. Seni anlamaya çalışmaktan bıktım. Yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmekten bıktım. Senin için yeterli olmadığım için kendimi yargılamaktan bıktım, oysa yaşadığın her ne ise bizden çok daha derinlere uzanıyor. Artık seninle olamam, Joe. Seni terk ediyorum. Boşanmak istiyorum. Daire sende kalabilir, kiraya verebilirsin ya da her neyse... Bebeğe ben bakarım. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.

onunla. Sadece çıkmak istiyorum. Artık bunu yapamam." Açıkça hıçkırarak ağladım, o bana yetişmek için mücadele ederken caddeyi geçip arabama doğru koştum.

"Açıklamama bile izin vermeyecek misin? Tüm bunları gerçekten bir kenara mı atacaksın?

-"

Döndüm, kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti. "*Açıklamak için bir şansın vardı!*

Açıklamak için bir yılınız vardı ve tek yaptığınız yalan söylemekti." "Bu..." Kekeledi, "Şey, o kadar basit değil."

"Tabii ki öyle." Anahtarlarıma uzandım.

"Lütfen, Edith, lütfen. Seni kaybedemem." Kolumu tuttu ve ben onu tekrar geri çektim.

"Sadece beni yalnız bırak. Tamam mı? Beni duyuyor musun? Beni yalnız bırak. Evine git. Ya da git kız arkadaşınla kal. Ya da nerede kalıyorsan orada kal, ama beni yalnız bırak. Arama. Mesaj atma-"

"Nereye gideceksin-"

"Artık bir önemi yok."

"Tabii ki önemli. Sen benim çocuğuma hamilesin. Güvende olduğunu bilmeye hakkım var-"

Bu sefer kolumu tuttuğunda döndüm ve yanağına bir tokat attım. Bunu yapmak istememiştim, olana kadar yapacağımı bile fark etmemiştim. Çılgınca nefes alarak ağzımı kapattım. "Sakın bu bebeği bana karşı kullanmaya kalkma. Asla. *Asla, Joe.* Beni rahat bırak."

Bir elini yanağına götürdü ve sanki üzerinde kan varmış gibi avucunu kontrol etti. "Bunu yaptığına inanamıyorum..." diye fısıldadı nefes nefese.

"Zamana ihtiyacım var, tamam mı? Boşluğa ihtiyacım var. Tüm bunların üstesinden gelmek için bir şansa ihtiyacım var ve yapamam-" Arabanın kapısını açtım. "Şu anda sana bakamam."

"Bunu istemiyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, arabaya binmemi izlerken açıkça ağlıyordu. "Lütfen... Bunu istemiyorum. Lütfen Edith, sadece konuş benimle. Benimle olmak zorunda değilsin ama lütfen sadece konuş benimle."

Tepki vermemi, gözyaşlarını görmemi ve her zaman yaptığım gibi onu teselli etmek için harekete geçmemi istedi ama yapmadım. Yapamazdım. O bir yalancıydı. Bir hilekâr. Bir manipülatör. Beni içine soktuğu bu karmaşadan kurtulma umudum varsa hareket etmeye devam etmeliydim. Eğer yeterince uzun süre beklersem, içimde oluşan kalp kırıklığını dinlersem, bir hata yapabilirdim. Onu geri alırdım ve yolumuza devam ederdik. Bir dahaki sefere kadar. Ve bir sonrakine.

Bunu yapamazdım.

Arabanın kapısını çarparak hızla kilitledim ve çalıştırdım. Uzaklaşırken beni durdurmaya çalışacağından endişelendim ama yapmadı. Onun yerine, yağmaya başlayan karın içinde ağlayarak durdu, yanakları soğuktan ve gözyaşlarından kızarmıştı. Arkama bakmadım, ne arabayı otoparktan çıkarırken ne de sağa dönmek yerine sola dönerken.

Henüz Dan'in dairesine gitmiyordum.

Şehrin öbür ucundaki kalabalık bir alt mahallede bulunan gri bir evde mola vermem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

A Birkaç saat sonra Amma'nın alt bölümünden ayrılırken telefonum Dan'den gelen bir aramayla çaldı.

"Alo?"

"Hey, her şey yolunda mı?" "Evet..." Tereddüt ettim.

"Neredesin?"

Yaptığım aptalca şeyleri ona nasıl anlatacağımdan emin olamadığım için yüzümü buruşturdum. "Onun evine geri döndüm."

Nefes nefese kaldı. Dairesinin zemininde volta attığını hayal edebiliyordum, öfkesini yatıştıracak bir yer yoktu. "Sen ne yaptın? Bunu neden yaptın? Ne oldu ki? O ne dedi? Sen ne dedin? Aman Tanrım! *Sen ne dedin?*"

"Hiçbir şey. Sadece nefes al. Onunla konuşmadım. Sadece yanından geçtim. Sorun yok. Joe'dan resmen ayrıldım."

"Evet, oradaydım, hatırladın mı?"

"Hayır, yani onu terk ettiğimi falan söyledim. Restorana geldi-"

"Bekle, orada çalıştığını mı öğrendi?"

"Hayır, mağazada beni arıyordu ve sanırım restorana girdiğimi gördü. Ama her neyse, dün gece ona bebekten bahsettikten sonra hışımla çıkıp gittiği için kendini suçlu hissettiğini söyledi-"

"Olması gerektiği gibi."

"Doğru, dün gece eve geldiği için beni aradığını ve ne kadar üzgün olduğunu söylemek istediğini söyledi. Ama tabii ki orada değildim. Görünüşe göre şehrin her yerinde beni arayıp duruyormuş."

Bir *hmph* çıkardı. "Hak ettiğini buldu."

"Her neyse, ona her şeyi bildiğimi söyledim. Diğer telefon, mesajlar, Amma ve ailesi hakkında."

Sertçe nefes aldı. "*Ve?* Ne dedi?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece daha fazlası olduğunu söyledi. Aslında önce yalan söylemeye çalıştı. Sahte bir telefonu olmadığını ve mesajların ondan gelmediğini söyledi. Ama ona ailesini sorduğumda, yapabileceği başka bir şey yoktu. Yakalandığını biliyordu. Bu yüzden ağlamaya başladı-
"

"Tabii ki yaptı."

"Ve bana açıklama şansı için yalvardı-" "Ona
vermediğiniz..."

"Hayır, söylemedim. Ona boşanmak istediğimi söyledim. Beni rahat bırakmasını, zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"O da kabul etti mi?"

"Bu konuda mutlu değildi ama ona başka bir seçenek bırakmadım. Arabayla uzaklaştım ve onu orada bıraktım."

"Evet, yaptın!" Alkışladı.

"Ama sonra Amma'ya iki nedenden dolayı
gittim." "Onları duymayı çok isterim."

"Birincisi, bugün işte değildi ve eminim ki programda vardı, bu yüzden dün gece yakınlarda polisi gördükten sonra kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Kötü bir şey olmuş olabileceğinden endişelendim..."

"Peki ne öğrendin?"

"O iyiydi. Yani, dediğim gibi, onunla konuşmadım. Ama onu dışarıda kızıyla birlikte gördüm."

"Tamam, peki diğer sebep neydi?"

"Joe'nun ben gittikten sonra onun evine gelip gelmeyeceğini
görmek istedim." "Peki geldi mi?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak, ama o beni göremiyordu. "Hayır. Yarım saat boyunca yakınlarda oturdum. Oraya gelmesi için yeterince zaman vardı. Ama gelmedi. Komşuların şüphelenmeye başlayacağından endişe etmeseydim daha uzun süre kalırdım."

"Gelip beni almalıydın. Gözetleme konusunda mükemmel olduğumu biliyorsun."

"Mhm," dedim kuru bir sesle. "Dün gece gördüğüm gibi."

Kıkırdadı. "Tamam, şimdi buraya geri mi dönüyorsun? Ben de tam öğle yemeği yemek üzereydim."

"Hayır, önce daireye uğramam gerekiyor. Artık her şey daha kalıcı olduğuna göre almak istediğim birkaç şey daha var."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Çabuk olur."

"Ya oradaysa?"

"Joe'yu biraz olsun tanıyorsam, ki bugünlerde o da şüpheli, orada olacağını sanmıyorum. Tahminimce muhtemelen beni bulmaya ya da Amma'nın peşine düşmeye çalışıyordur. Ama eğer öyleyse, giderim. Bugün onunla tekrar yüzleşecek durumda değilim."

"Tamam, dikkatli ol, t a m a m mı? Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Sonra doğruca buraya döneceksin, değil mi?" "Evet,

planım bu."

"Değişirse bana mesaj

at." "Tamam anne,"

diye takıldım.

"Tatlım, şu anda birinin annen olması gerekiyor. Çünkü seni çok karanlık bir yola sürükleyen belalı bir erkek arkadaşın var. Annen her şeyi düzeltmeli."

İçimi kaplayan hüzne rağmen sırıttım. "Tamam, yakında konuşuruz. Seni seviyorum."

Bağlantıyı kesmeden önce telefondan bir öpücük sesi çıkardı ve beni sessiz arabada yalnız bıraktı. Normalde bu kadar uzun süre sessizlik içinde yolculuk etmek tam bir işkence olurdu. Araba kullanırken konserler vermeyi, telefonumdaki çalma listelerinden pop şarkılarını son ses söylemeyi tercih ederdim, buna kendi vokallerim de dahildi ama bugün konser günü değildi.

Bugün üzüntüyle

ilgiliydi. Veda etmekle

ilgiliydi.

Uzun zamandır yapamadığım şeyi kabul etmek ve ilerlemek hakkında.

Bugün, bildiğim her şeyin sona ermesi ve geleceğime ilk adımı atacak kadar cesur olmamla ilgiliydi - her neye benzerse benzesin.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

I telefonumun ekranına, BusyText uygulaması aracılığıyla Joe'nun hesabından Amma'nın telefonuna gelen son mesaja bakıyordum. Bir yumru büyümüştü.

Boğazım kuru ve rahatsızdı, tüm vücudum aynı anda hem çok soğuk hem de çok sıcaktı.

Amma'nın parlak mavi cipini gördüğümde otoparkımıza park etmiş, içeri girmeye hazırlanıyordum. Evden çıktıktan sonra gittiği yer orasıydı.

Şimdi, mesaj orada durmuş, bana bakıyordu. Bana neden burada olduğunu söylüyordu. Şimdi. Park yerimde.

Beni görmeye gel. Lütfen. Açıklanacak çok şey var. Bana bir şans verin. 105 North Franklin Road Apt 201. Bütün gece burada olacağım.

Amma hâlâ aracındaydı. Onu durdurabilirdim. Ona doğru koşup gitmesi için yalvarabilirdim. Dinler miydi? Bilmiyordum.

Ama yapamadım. Bu işin bitmesine izin vermeliydim. Tek yolu buydu.

Cipinden çıkışını izledim. Artık Jenna'nın evinde tanıştığım o neşeli kadın değildi. Artık yıpranmış görünüyordu. Uzaktan bakıldığında bile gözleri şiş ve kırmızıydı.

Joe'nun insanlara yaptığı buydu.

Bizi böyle yok etti.

Arabamın kapısını açtım, dışarı çıktım ve onu arkasından takip ettim. Nereye gittiğini görebilecek kadar yakındım ama dikkatleri üzerime çekecek kadar değil.

Kapalı kaldırımın altından geçerek kolaylıkla dairemize giden havalandırma yoluna girdi. Buraya daha önce de gelmişti. Burada hiç

Etrafa bakınıyor ya da daire numaralarını arıyordu. Sanki oraya aitmiş gibi doğruca kapıya yürüdü.

Oraya ulaştığında omzunun üzerinden geriye baktı.

Doğruca bana.

Sonra gülümsedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

I dairenin kapısını iterek açtı ve loş oturma odasına adım attı.

Joe ayağa kalktı, elinde bir bira şişesi vardı. Elini yanağında gezdirdi, bana önce şaşkınlıkla, sonra da rahatlamış bir ifadeyle baktı. "Sen... eve mi geldin?" Ayağa kalkmak için hamle yaptı, ama ben elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Uzun süre burada kalmayacağım."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ama dinlersen..."

Kapı tekrar açıldı ve Amma içeri girerken ikimiz de döndük. "Neyi dinleyeyim, Joe?"

"Amma?" diye sordu, sesi sanki bir saniye içinde vücudundan hayat çekilmiş gibi boş çıkıyordu.

"Önce kime açıklamak istersin, hm?" diye sordu kollarını kavuşturarak. Gözlerindeki yaşlara rağmen kararlılığını korudu ve ona saf bir tiksinti ifadesiyle baktı.

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi ve aramızdakileri işaret etti. "Bu da ne böyle? Neler oluyor? Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Oh, biz mi? Biz eski dostuz, bilmiyor muydun?" Alay ettim.

"Karısı ve metresi, kimin aklına gelirdi ki..." Amma dudaklarının kenarları kalkık bir şekilde ekledi.

"Öyle değil-" dedi, ama benimle konuşmuyordu, artık her şeyi bana açıklamaya çalışmıyordu.

"Öyle olmadığını biliyorum. Edith bana bunun *nasıl* bir şey olduğunu anlattı... *Benim* diğer kadın olduğuma inanmasına nasıl izin verdiğinle ilgili her şeyi?" diye tükürdü, burnunu ona doğru çevirirken burun delikleri alevlendi.

Bakışları bana kaydı ama kendimi tuttum. Bir gün önce gerçeği öğrendiğimde yaşadığım şoku belli etmeyecektim.

"I..." Hızlı düşünmeye çalıştı ama günün sonunda o kadar da zeki değildi. "Bakın, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma."

"Hayır, değil," dedi Amma basitçe. "Bakın, iki gün önce Edith bana hamile olduğunu ve bebeğinin babası istemediği için ne kadar gergin olduğunu anlatıyordu. Ve tabii ki ben de aynı durumda olduğum için ona acımaktan kendimi alamadım ve biraz tavsiye vermeye çalıştım." Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Söylemem gereken şey kaçmaktı- Koşabildiğin kadar uzağa ve hızlı koş. Yıllar önce benim de yapmam gereken buydu."

"Bunu kastetmiyorsun..." Aramızda dönüp duruyor, hangi yangını önce söndüreceğini belirlemeye çalışırken gözlerini ikimizden de ayırmamaya çalışıyordu.

"Gerçekten istiyorum Joe. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Kalçasını eğdi. "Her neyse, bana kocasının bir resmini gösterdiğinde, gösterdiği adamın *benim* de kocam olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

Oda yer değiştirdi, hızlı ve baş döndürücü bir his karnımı doldurdu. Alnımda ter birikti ve onu silme isteğime direndim. Gerçeği bilsem bile, bunu bir kez daha yüksek sesle duymak, bir kez daha teyit etmek, sadece başımın daha da dönmesine neden oldu.

Kızgın. Acı.

Yıkılmış.

Hayatımla ilgili inandığım her şey bir yalandı.

Hışımla dışarı çıktıktan sonra ne haltlar döndüğünü bildiğimi düşünerek onu sokak boyunca kovaladım. "Neden kaçtığını biliyorum," diye arkasından bağırmıştım. "Phillip bilse ne düşünürdü?"

Yüzü bir anda öfkeden şaşkınlığa dönüşmüştü. "Phillip? Kardeşim mi? Onun ne alakası var?"

O andan itibaren, erkek kardeşinin Cleveland'dan onlarla birlikte yaşamak ve çocuk bakımını karşılayamadıkları zaman kızlarına bakmaya yardım etmek için nasıl taşındığını anlatarak tüm dünyamı yıktı. Evlerini onlar için nasıl satın aldığını. İşini her yerden yürütebilirdi ve görünüşe göre Dale de en iyi yerlerden biriydi. Kocası, ailesinin sağlık durumunun kötüye gitmesi nedeniyle haftanın sadece yarısında evde kalabildiğinden, kardeşinin yardımına her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Joe nefesini içine çekerek, "Tamam, bak," dedi. "Evet, beni yakaladın." Güldü. "Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni yakaladın. Ama ikinizi de incitmek istemediğimi söylediğimde bana inanmalısınız."

"Pekala, bize inanmak zorundasınız"-aramızda bir parmak salladı -"Size o çizginin şu anda pek bir şey ifade etmediğini söylediğimizde."

Bana doğru bir adım attı. "Edith bana resmi gösterdiğinde, tek yapabildiğim senin diğer aldattığın zamanları hatırlamak oldu, Joe. Yalan söylediğin onca zaman. Seni yakaladığım onca zaman. Bütün o terapiler. Evliliğimizi tekrar tekrar yapıştırmaya devam ettik, parçaları bir araya getirmeye zorladık, orasını burasını düzelttik, bir şeyi uydurmamız gerektiğinde köşeleri büktük ve sonra... bana söylediğinde, bana gösterdiğinde - yapbozun parçaları sonunda koptu."

Ellerini uzattı, avuç içleri patlamış gibi parmaklarını oynattı. "Ve artık bizi bir araya getirecek bir yapıştırıcı olmadığını fark ettim. Artık bükülmüş kenarlar ya da kesilmiş parçalar yok. Artık çalışmadığı çok açık olan şeyleri çalışmaya zorlamak yok. Birlikte çalıştığım rastgele bir kız senin son ilişkin olabilirken olmaz. Ya da kuaförüm. Ya da en iyi arkadaşım."

Ellerini yüzüne götürdü ve yüksek sesle bir iç çekti. Ellerini çektiğinde gözlerinde taze yaşlar vardı. "Kaçmaya çalıştım. İş yerinde yıkılamadım. Tek düşünebildiğim evde, babasının dünyadaki en harika şey olduğunu düşünen küçük Zoe'ydi."

Bu, belki de her şeyden çok, onu kırmış gibiydi. Çenesi titriyordu. "Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun..."

Amma'nın işi bitmemişti. "Bu evliliği çocuğumuz için asla istemem, Joe." Bir elini karnına koydu. "Çocuklarımız."

"Ama kaçtığında gitmesine izin veremezdim," diye açıkladım sonunda konuşarak. "Koşarak binadan çıktı ve ben de patronumuzu arayarak ikimizin de hasta olduğunu bildirdim. Sonunda cevapları, uzun zamandır aradığım cevapları alma şansım vardı ve bir daha elimden kaçmalarına izin vermeyecektim."

"Ben de ona her şeyi anlattım," dedi Amma açıkça.

"On yıldır evli olduğunuzu. Bir kızınız var. Bir evin. Bir hayatın."

"Edith bana onunla üç yıl önce tanıştığınızı ve bir yıl sonra da evlendiğinizi anlattı. Tam da Zoe'nin doğduğu sıralarda." Ses tonundan zehir damlıyordu. "Ailen Güney'de yaşamak istedi, sen de bizi buraya taşıdın,

bizi ailemden uzaklaştırdı, her zaman nefret ettiğim bu eyalete taşıdı ve altı ay sonra bir kız arkadaşın oldu."

"Bunun olmasını hiç istememiştim..."

"*Hayır,*" diye tersledi, parmağını sertçe salladı, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bunu söylemeye hakkın yok Joe. Yemekte içkini dökmeye *niyet edemezsin*. Bakkaldan yanlış marka mısır gevreği almaya *niyetlenemezsin*. Yeni kırmızı elbisemi beyaz giysilerimizle yıkayıp her şeyi pembeye boyamaya *niyet* edemezsin. Yapamayacağın şey kazara bir kız arkadaş edinmek, ona ailen hakkında yalan söylemek ve sonra onunla evlenmek. Sen bir iki eşlisin! Bir hilekar, bir yalancı ve lanet bir iki eşli, Joe! Bunu anlamıyor musun? Ve şimdi ikimizin de hayatı altüst oldu, çünkü sen hem pastanı alıp hem de yemek istedin." Bağırdıkça yanakları daha da kızarıyor, öfkesi kabardıkça gözleri daha da büyüyordu.

Başını ellerinin arasına alarak kanepeye çöktü.

"Aklından ne geçiyordu?" Ona sordum, sesim yumuşaktı. "Tüm bunlarla birlikte ne olacağını düşünüyordun?"

"Düşünmüyordum," dedi açıkça. "İkinizi de sevdim. Alay etmeyin," diye uyardı Amma'yı. "Bu doğru. Sevdim. Seni sevdim, Amma. Ve seninle mutluydum. Ama ben farklı bir şey istedim. Bilmiyorum. Berbat bir şey. Anlıyorum. Ama insanlar bunu yapıyor, değil mi? İnsanların açık evlilikleri ve kardeş eşleri var ve bunların hepsi-"

"Herkesin rızası olmadan olmaz, seni pislik!" diye bağırdı, bir ayağını yere vurarak. Komşularımın duyabileceğinden endişe ettiğim kadar yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Yine de bizim sitede kavgalara pek sık rastlanmazdı. Bizi bastırmak için televizyonlarının sesini daha da açacaklarından emindim.

Kızın bağırışlarından irkildi, sonra bana baktı, belli ki ses tonunu alçaltarak bizi sakinleştirmeye çalışıyordu, sanki bir akşam yemeğindeymişiz ve sadece sohbet ediyormuşuz gibi rahatça konuşuyordu. "Siz ikiniz birbirinizi nasıl buldunuz ki? Bu yüzden mi ayrılmak istediniz? Amma'nın restoranında çalışmaya ona benden bahsetmek için mi başladın?"

"Oh, hayır!" Amma bağırdı. "Burada soruları siz soramazsınız. Biz soracağız-"

"Telefonunuzda resimleri bulduğumda bir ilişkiniz olduğunu biliyordum -daha doğrusu *bildiğimi sanıyordum*-"

"Benim olmadığını söylemiştim."

"Hayır, onlar benimdi," dedi Amma kararlılıkla. Joe'nun gözleri büyüdü ama benimkiler büyümedi. Amma ve ben bütün bunları ve daha fazlasını çoktan konuşmuştuk.

Dün işten çıktıktan sonra onunla evinde konuştum. O gün konuşulmayan her şey bugün Joe'yu restoranın dışında gördükten sonra onunla konuşmak için geri döndüğümde konuşulmuştu.

"Hesabımızdaki mesajlaşma uygulamasının ücretlendirildiğini fark ettiğimde, telefonunuzu incelemeye başladım. Ama bulamadım. Bulabildiğim tek kısa mesajlar iş arkadaşlarınızdan geliyordu. Sana gönderdiğim mesajlar bile senin mesajlarında görünmüyordu. İş arkadaşlarının orijinal numaranı sakladığını varsayıyorum çünkü değiştirmek için telefonlarına hiç erişemedin... Ya da belki de herkesin değiştirmesini sağlamak çok zordu? Her neyse, seni bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Eğer bunu benden saklıyorsan, bu başka birçok şeyi de sakladığın anlamına geliyordu. Ama asla bir erkek gibi davranıp neyin peşinde olduğunu itiraf etmedin. Hiç yapmadın."

Odada volta attı, sesi düzdü. "Seni iş üstünde yakalamam gerektiğini biliyordum. Ben de bunu yapmak için yola çıktım. Ama bu konuda akıllı davranmalıydım, değil mi? Her zamanki numaraları biliyorsun. Seni daha önce yakaladığım tüm yolları. Hayır, bu sefer daha iyi bir şey olmalıydı. Benden çok daha zeki birini çağırmalıydım."

Durakladı ve devam etmeden önce ona gülümsedi. "Tabii ki Phil bana yardım etmek için mükemmel bir insandı. O zeki biri, biliyor musun? Teknisyen, değil mi? Ve küçük kız kardeşine yaptıklarından dolayı senden nefret ediyor. Ekibi başka herhangi bir uygulamayı sırtlayabilecek bir program yarattı, mesela bir flört uygulaması gibi?"

Bana göz kırptı. "Yani, telefonunda bir flört uygulaması varmış gibi görünüyordu ve öyleydi, ama aslında, izleyici de oradaydı. Arka planda özenle çalışıyordu. Onu telefonuna indirdikten sonra, flört uygulamasını amaçlandığı gibi kullanmaya devam edebiliyordun, ama izleyici oradaydı, sessizce her hareketini tespit ediyordu. Ve flört uygulamasını sildiğinizde, izleyici yerinde kalıyordu çünkü program içinde onu devre dışı bırakabilecek tek kişi bendim." Zalimce gülümsedi.

"Sizi *bu* adrese gelirken, *bu* adreste kalırken gördüm. Açıkçası hangi dairede olduğunuzu göremedim ama bir gece sizi takip ettim ve buraya geldiğinizi gördüm. Hangi daireye girdiğinizi gördüm. Neler olduğunu biliyordum, bir ilişki yaşadığınızı biliyordum. Bu yüzden, normalde burada olacağın bir gece seni otelde gördüğümde, buraya gelip onunla yüzleşmeyi planladım. Bu sefer hangi kadını seçtiysen onunla yüzleşmek için. *Seninle* yüzleşmenin bir faydası olmayacağını biliyordum. Bunu birçok kez yaptım ama hiçbir şey değişmedi. Ve bunun gitmem gerektiği anlamına geldiğini biliyordum, ama önce onu uyaracaktım. Onu yok edeceğini söyleyecektim.

Beni mahvetmişsin gibi. Buraya gelirken seni arayıp her şeyin bittiğini söyledim. İlişkiyi bildiğimi ve seni terk ettiğimi söyledim."

"Yani, onu aramak için beni otelde bıraktın," dedim, bir araya getirebildiklerimizi açıklayarak. "Ama onu bulamadın çünkü evde değildi. O buradaydı. Bizim dairemizde."

"Ancak buraya geldiğimde her yer karanlıktı. Paspasın üzerinde bir anahtar vardı ve o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum... Kapıyı çaldım ve kimse cevap vermeyince içeri girdim. Belki de sadece onu görmek istemiştim. Burada kurduğun hayatı görmek için. Ama içeri girdiğimde, başka bir odada birinin hareket ettiğini duydum ve paniğe kapıldım. Senin için hapse girmeye niyetim yoktu. Sana ne kadar kızgın olursam olayım, buna değmezdin. Bu yüzden kaçtım." Başını salladı ve burnunun kenarını sıktı.

"Yani, sana dairede biri olduğunu söylediğimde yalan söyledin ve bana baban olduğunu söyledin," dedim.

"Ve sen *de* beni arayıp dairenin işler *kötüye* gittiğinde rahatlaman için bir yer olduğunu söyledin." Gözlerini devirdi. "Gerçekten iyi bir yalancısın, bunu biliyor muydun?"

"Her şey için plan yapmış olman çok iyi," diye ekledim. "Bak, mesajlaşma uygulamasını indirdim. Oradaki mesajlarını inceledim. Aslında rehberinde hepimizin adının 'Anne' olması çok zekice. Yani biri seni ararsa, kaçmak için bir şansın var ve bizim bundan haberimiz yok. Gerçekten her şeyi düşünmüşsün."

"Oldukça hasta, değil mi?" Amma sordu. "Ölü anneni karını-karılarını aldatmak için bir araç olarak kullanmak." Titredi. "Her neyse, yeni bir plana ihtiyacım vardı, bu yüzden telefonuna birkaç fotoğrafımı yükledim. Onları bulursan, telefonuna ne kadar erişimim olduğu konusunda endişelenmeye başlarsın diye düşündüm, bilirsin, seni biraz terletir... ya da, hiç değilse, karının ne kadar ateşli olduğunu fark eder ve aptal oyunlardan vazgeçersin. Ve düşündüm ki, eğer başka biri onları bulursa, belki de en azından seni korkutacak kadar soru sormaya başlar."

"Ve buldum. Onları buldum," dedim ve hikâyeyi bitirdim. "Ama senin karın olduğumu düşündüğüm için, onunla bir ilişkin olduğuna inandım. Kadının kim olduğunu araştırmaya başladım. İlk tanıştığımızda yaptığım gibi seni Google'da aramaya çalıştım ama dünyada kaç tane Joe Andersons olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Durakladım. "Sanırım biliyorsun, yoksa muhtemelen bu kadar uzun sürmezdi. Bu yüzden kaçabildin

birden fazla sosyal medya hesabına sahip olmanın hiçbir sakıncası yoktur."

Başımı salladım. "Her neyse, tam umudumu yitirmek üzereyken, bir gün ailene gitmen gerekirken seni takip edeceğimi düşündüm. Belki, sadece belki, şansım yaver gider ve seni gitmemen gereken bir şey yaparken yakalarım diye düşündüm." Bakışlarımı kısmıştım. "Olmaman gereken *biri*. Gerçekten hata yapmadan önce seni birkaç farklı kez takip etmem gerekeceğini düşünmüştüm, ama daha iyi bilmeliydim. Sana güvenebileceğim tek bir şey varsa, o da fırsat verildiğinde her zaman kalbimi kıracağındır." Boğazımı temizledim ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Seni restorana kadar takip ettim ve onu gördüm. İlk günüme kadar adını ya da hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O zaman bile iş yerinde birbirimizin soyadını görmüyorduk. Ertesi gün Christina'ya birkaç hafta izne ihtiyacım olduğunu söyledim ve restorana başvurdum."

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısınız?" diye sordu başını sallayarak. "Bakın, yaptığımın yanlış olduğunu anlıyorum ama ikiniz de bunun delilik olduğunun farkında değil misiniz? Bu yüzleşmenin? Beni suçüstü yakalamak için ne kadar ileri gittiniz? Yani, şimdi ne olacak? Bunların ne önemi var? Üzgün olduğumu söyledim ama ne faydası var? Gerçeği öğrenince daha mı iyi hissediyorsun? Belki de sana söylemeyerek seni koruyordum."

Başımı salladım. "Kendini koruyordun ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu yüzden bize ailen hakkındaki gerçeği hiç söylemedin," dedi Amma. "Onlara yakın olmak için bizi buraya taşıdıktan sonra kızının neden büyükanne ve büyükbabasını göremediğine dair bahaneler uydurmaya daha ne kadar devam edecektin? Gerçekten de bize söylemeyi hiç düşünmüyordun, değil mi? Sigorta parasını cebine attın ve kendine sakladın. Bu arada, iki *eşiniz* de maaş çekiyle mücadele etti. İpoteği ve faturaları ödemek için neler yaptığımı biliyorsunuz, Phil'in kabul etmekten nefret ettiğim yardımına rağmen. Tüm o ek işler... Dışarıda elimden geleni yaptığımı bilerek kendinle nasıl yaşayabilirdin? Bu arada Phil'e borcunu ödeyip evi bizim adımıza alacak kadar paran var mıydı? Arabam bile yok Joe. Phil taşınıp da onunkini kullanmama izin verene kadar otobüse biniyordum."

"Ne olmuş yani? Birkaç fotoğrafını çekmek zorunda kaldın. Bu senin seçimindi! Mücadele etmemiz benim suçum değil. İki farklı evde faturaların yarısını hep ben ödedim. İkiniz de o sigorta parasını borçlu değildiniz. O para benimdi! Ailemden." Parmağını kararlı bir şekilde göğsüne bastırdı.

"Onları bu yüzden mi öldürdün?" Amma kurallarımızı çiğneyerek ve ben hazır olmadan konuyu açarak sordu.

"Ne?" Joe'nun çenesi gevşedi.

"Para için mi? Sana *borçlular* mıydı, Joe?"

Nefes nefese bir ses tonuyla konuştu. "Sen delisin. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok..."

"Aynı öğleden sonra merdivenlerden iki kez düşmek büyük bir tesadüf," dedi omuz silkerek. "Ama sanırım polis bunun bir tesadüf olabileceğine inanıyordu. Tabii ilk eşinizin de aynı şekilde öldüğünü hesaba katmamışlar. Zavallı Lizzie."

Başını yana eğdi ve yüz ifadesinin dehşetten öfkeye geçişini izledim. Dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Sana da mı *borçluydu*? Hm? Bana hep bunun bir kaza olduğunu, merdivenin tepesindeki çamaşırların üzerinden kayıp düştüğünü söylerdin ama Edith bana ailenden bahsedince her şeyi bir araya getirmeye başladım."

Dilini şaklattı. "Klasik hata, Joe. Katiller yöntemlerini değiştirmek zorundadır. Arada bir benimle televizyon izleseydin bunu bilirdin. Yine de, sanırım iki ailenle oldukça meşguldün."

"Haftanın yarısı benimle, yarısı karın ve çocuğunla... Gerçekten mükemmeldi," dedim. "Ta ki biz sorular sormaya başlayana kadar. Suçlamalar ve şüphelerle her iki yönden de üzerinize geliyorlardı."

"Sırada bizden birini öldürmeyi mi planlıyordun? Para bittiğinde?" Amma kendime sormaya korktuğum soruyu sordu.

Gözlerinde beni dehşete düşüren bir şey parladı, onaylamaya benzeyen bir şey. "Peki, ne yapacaksın? Beni ihbar mı edeceksin? Elinde kanıt yok," diye tükürdü. "İkinize de elimi sürmedim ve üç ölümün de kaza olduğuna karar verildi. Çünkü öyle oldular."

"Oh, hayır, Joe. Seni asla ele vermeyiz," dedi Amma Şarkı söyler gibi bir sesle. "Senin ne kadar iyi bir yalancı olduğunu biliyoruz. Dediğimiz gibi, seni suçüstü yakalamamız gerekiyor."

Bana baktı, sonra bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şey uygulamayla başladı," dedi ona. "Mesajlaşma uygulaması aslında oldukça işe yaradı."

Bir an düşündü. Sonra yüzünü bir aydınlanma kapladı. "Bekle bir dakika..." Önce onu, sonra beni, sonra tekrar onu işaret etti. "O mesajları kendine mi gönderdin?"

"Yaptık," dedi, ikimizin arasında parmağını sallayarak.

"Neden?" Geriye doğru bir adım daha attı, bacakları kanepeye çarptı. Kadın şakacı bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Buna... bir hikâye çizmek diyelim. Dün gece onları eve çağırdığım ve kapıya vurarak Zoe'yi korkuttuğunu iddia ettiğim gerçeğini de buna ekle. Onlara gönderdiğin mesajları gösterdim, senden gelmemeni istediğim halde bana geldiğini söyledin. Ve burası bizim değil Phil'in evi olduğu için sizden uzak durmanızı isteme hakkım vardı."

"Eve hiç uğramadım."

"Sen yaptın." Gözlerini masumca kırpıştırdı. "Bunu kanıtlamak için polis raporum var. Her ihtimale karşı bir yasaklama emri için de başvuruda bulunma aşamasındayım."

"Polisi arayacağını bildiğim için dün gece Dan'i buraya getirdim, böylece fazladan tanıklarımız oldu. Bir karışıklık olduğunu biliyoruz. Amma o kadar sarsılmıştı ki bugün işe gidemedi."

"Dan'in bunlarla ne ilgisi var?" diye hırladı.

"Dediği gibi, bir hikaye çiziyoruz. Amma ile paylaştığınız hesaptan aylık ödemenizin geçtiği hesabı benim erişimim olan hesaba geçirdik. Hesabı açtığımda ve ödemeyi onun önünde rahatça fark ettiğimde, araştırmak için nedenimiz vardı. Her şeyi yeterince masum göstermek zorundaydım. Dan ve ben bunu neredeyse birlikte keşfettik, her ne kadar bizi doğru yöne itmek zorunda kalsam da. Şimdi o da mesajları gördü. Polisin geldiğini gördü. Bugün kavga ettiğimizi biliyor. Aldattığını biliyor. Senin nasıl bir adam olduğunu biliyor. Hepimiz biliyoruz."

"Hepiniz kafayı yemişsiniz." Bir kolunu manik bir şekilde salladı. "Bunu öylece yapamazsın. Sadece-"

"Yalan mı?" Amma sordu. "Senin yaptığın gibi mi?"

"Polis şimdi görmelerini istediğimiz şeyi görecek. Senin gerçekte kim olduğunu görecekler," dedim yavaşça başımı sallayarak.

"Ne? Sana deli dediğimi iddia ettiğin için mi? Evime girmeye çalıştığımı söylediğin için mi? Ne olmuş yani? Bunların hiçbiri suç değil."

"İki eşlilik öyle," dedi Amma. "Cinayet de öyle."

Yutkundu. "Bu mesajlar hiçbir şeyi kanıtlamaz." Yüz ifadesini ani bir güven kapladı. "Ve ne biliyor musun? Aptal yasaklama emrini dosyala. Kimin umurunda? Bundan sonra ikinizle de bir şey yapmak istediğimi düşünüyorsanız, düşündüğümden daha delisiniz. Elinde hiçbir kanıt yok.

Herhangi bir şey. Onlara gerçeği söyleyeceğim ve sonra senin sözüne karşı benimki olacak. Şansımı deneyeceğim. Dediğin gibi, ben iyi bir yalancıyım. Ve beni iki eşlilikten mahkum ettirebilsen bile, bu ne demek? Hapiste birkaç ay mı? Belki?"

"Biliyor musun, o haklı," dedim Joe'dan rahatlamış bir bakış alarak. "Hapis yeterli bir ceza değil." Rahatlama kayboldu.

"Onu suçüstü yakalamalıyız," diye tekrarladı Amma.

"Ne demek istiyorsun?" Joe'nun gözleri büyüdü.

"Oh, sana göstermedik, değil mi?" Dudaklarım ruh halime pek uymayan bir gülümsemeye dönüştü. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Bana neyi göstereceksin?"

"Amma'ya gönderdiğin son mesaj."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Telefonumu cebimden çıkardım ve son mesajı okuyabilmesi için uygulamayı uzattım. "Onu buraya sen davet ettin. Dan'lerde olacağımı düşündün ve konuşabilmeniz için Amma'yı davet ettin. Kardeşinden uzakta. Zoe'den uzakta."

Aramıza baktı, konuşmak için ağzını açtı ama Amma onun sözünü kesti Kapalı.

"Ama sen sadece *konuşmayı* planlamıyordun." Sırıttı. "Gördün mü? çok fazla karın olduğunu fark ettin. Ve ben senin tek *yasal* karın olduğum için, sigorta poliçesi yaptırabileceğin tek kişi olduğum için, almaya çalıştığın kişinin ben olmam mantıklıydı."

Ona doğru bir adım attı, elleri yumruk olmuştu. "Şimdi, bir dakika bekle. Ben asla-"

"Bir adım daha atma." Şaşırtıcı bir kolaylıkla silahı çantasından çıkarıp havaya kaldırdı ve doğrudan adamın yüzüne doğrulttu.

Elleri havaya kalktı, yenilgiyle geri adım attı. "Vay be. Tanrım. Ne oluyor, Amma? Onunla ne halt ediyorsun?"

"Ne yapıyorum *ben*? Ne yapıyorsun demek istedin herhalde?" diye sordu masumca.

"Onu öldürecektin Joe," dedim usulca. "Tıpkı aileni öldürdüğün gibi. Tıpkı ilk karını öldürdüğün gibi."

"İkiniz de delisiniz. Kesinlikle kafayı yemişsiniz." Başını sallayarak geri çekildi. "Bu kadar yeter." Kapıya yöneldi ama kadın onun önüne çıktı.

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum."

"Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın? Gerçekten mi? O zaman hapse giren *sen olursun*. Zoe annesiz kalacak. Gerçekten istediğin bu mu?"

Adam onu sarsmıştı ama kadın kendini çabucak toparladı, yüzündeki endişe buharlaştı, alnındaki kırışıklık düzeldi. "Sen istediğin için buradayım. Silahını getiren sendin. Şu anda kafama doğrultan da sensin."

"Sen ne..." Ne söylediğimizi anlamaya çalışarak sözünü kesti.

"Evde olmamam gerekiyordu," dedim tekrar. "Ama senin de geleceğini düşünmemiştim. Bir bebeği karşılayamayacağımızı düşündüğün için kavga etmiştik ve ben de senden biraz zaman istemiştim. Bir ilişkin olduğunu öğrendim ve iş yerimin önünde herkesin önünde kavga ettik. Bir arkadaşımda kalıyordum. Burada olmaman gerekiyordu."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu bana yalvararak, gözlerinde yaşlarla.

"Ama bu gece birkaç şey almak için eve döndüğümde sesler duydum. Çığlıklar. Ağlamalar. Ona çok yüksek sesle bağırıyordun. Bu beni korkuttu. Ne yapacağımı bilemedim."

"Şu anda neler oluyor?" Görünüşe göre sonunda
üzerinde.

"İçeri girdiğimde onu yere yatırmıştın. Ben yapmadım.
Silahın olduğunu bile bilmiyordum. Onları dairemizde tutmuyorduk."

"Ama bizim evde bir tane saklıyordun," dedi. Dönüp ona baktı, sırtı bana dönüktü. "Kayıp olduğunu fark etmedim bile. Bir ilişki yaşadığın konusunda seninle yüzleştikten sonra burada buluşmamı istediğinde, bunun tuhaf olduğunu düşündüm ama evliliğimizin yürümesini istiyordum, bu yüzden her şeyi yapardım. Bir kızımız var. Bir bebek daha yolda. Seni çok sevdim, Joe. Yüzüme bir silah doğrultulana kadar kim olduğun hakkındaki gerçeği göremedim."

Ellerini iki yana salladı. "Kesin şunu. İkiniz de durun, tamam mı?
Demek istediğinizi anlattınız..."

Amma şaşırmadan devam etti. "Buraya geldiğimde içki içiyordun. Ağlıyordun. Silah masanın üzerinde duruyordu. Kaçmaya çalıştım ama sen benden daha hızlıydın. Daha güçlüydün. Beni yakaladın ve yere attın. Hareket edersem beni vuracağını söyledin. Seni sevmiştim. Bana zarar vermek isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Seni seviyorum," diye inledi.

"Bana başka seçeneğin olmadığını söyledin. Başka bir yol olmasını dilediğini söyledin. Hasta olacakmışım gibi hissettim. Sana yalvardım, bebeği düşünmen için yalvardım. Zoe'yi düşünmen için." Son cümleyi söylerken sesi çatallaştı.

"Ben yapmadım..."

"Bana bunu acısız yapacağını söylemiştin. Zoe'nin icabına bakacağını söylemiştin. Başka seçeneğim yoktu. Hareket edersem beni öldüreceğini biliyordum. Gözlerimi kapadım, ölüm için dua ettim. Acısız olması için dua ettim. Bebeklerimizin iyi olması için dua ettim."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı, gözyaşları yanaklarını boyuyordu.

"Ve sonra kapıyı duydu," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Eve geldim. Seni gördüm. Neler olduğunu anladım."

"Silahı ona doğrulttun," dedi Amma. "İş arkadaşıma. Ama birdenbire parçaları birleştirmeye başlamıştım. Artık başka seçeneğin olmadığını söyledin. İkimizi de öldürecektin. Kendini kurtaracaktın. Hırsızlık süsü vermekle ilgili bir şeyler söyledin. Sigorta parasından bahsediliyordu ama biz anlamıyorduk. Çok korkmuştuk Joe..."

"Çok korkmuştuk," diye katıldım. "Başka seçeneğimiz yoktu. Dikkatiniz dağılmıştı."

"Yüzünü ona dönmüştün ama ben sana yalvarmaya başladım," dedi Amma. "Silahı bana doğrulttun. Önce benim gideceğimi söyledin."

"Ben... Ben ilk gördüğüm şeyi kaptım..." Bundan sonra ne söylemem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini biliyordum ama nefes alamıyordum. Birden göğsüm daraldı, gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı.

Joe daireler çizerek dönüyor, ne söylediğimizi ve hangimizin konuştuğunu anlamaya çalışıyordu. Amma söylemeye çalıştığım şeyi bitirmemi bekledi ama bitiremedim. Elimi göğsüme götürdüm, şimşek gibi keskin bir acı göğsüme saplandı.

Nefes al...

Nefes al...

Nefes al...

Boğuluyordum.

"Gördüğüm ilk şeyi kaptım..." Her nefes ve her hece için savaşarak tekrarladım.

"İlk yapacağın *şey-"* diye sarsıldı, cümlenin son kısmı yüksek perdeden ve acı verici bir şekilde çıkarken öne doğru fırladı, önce başı, aşağı doğru düşerken vücudu sert, doğal olmayan bir şekilde büküldü. Dizleri yere çarparken gözleri büyüdü ve öne doğru düştü. Arkasında, Amma dehşete kapılmış bir halde durmuş, elinde kar küresinin kalıntılarını tutuyordu

Joe bana birkaç gün önce vermişti. Onu düşürdü ve aşağıya doğru düşerek büyük bir *gümbürtüyle* yere indi.

Önce kanlı avucuna, sonra da bana baktı. "Kırmızı elli," diye bir kez daha tekrarladı. Tüm bunları planlarken marşımız haline gelen kelimeyi.

Cam kırıkları saçlarını süslüyor, küreden gelen ışıltılı su dönerek kafatasının dibindeki yaradan süzülen kanla karışıyor ve gri kazağının yakasını lekeliyordu. Gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu, acı çekmiyordu ve arkasında bıraktığı karmaşadan habersizdi.

Belki de ilk kez onun kokusunu duydum. Bir zamanlar beni çok güvende hissettiren koku. Bir daha asla deneyimleyemeyeceğim koku.

O gitmişti.

Joe gitmişti.

Yere düştüm, dizlerim muşambaya çarparak kırıldı ama umurumda bile değildi. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Joe bir daha asla nefes alamayacak ve

düşünemeyecekti. Biz ne yapmıştık?

Biz ne yaptık?

Paniğimi hisseden Amma bana doğru ilerledi ve yüzünü yukarı kaldırarak ona bakmamı sağlamaya çalıştı. "Hey, sorun yok."

"Özür dilerim. Yapamadım..."

"Hayır. Sorun değil. Sana sahiptim. İcabına baktım."

Titriyordum, nefes almaya çalışırken dizlerimin üzerinde ileri geri sallanıyordum, kanın kazağına daha da dökülmesini, garip şekil ve desenlerde yayılmasını izliyordum - bir tuval üzerindeki mürekkep lekeleri gibi. Bir Rorschach testine asla aynı şekilde bakamayacağımı hayal ettim.

Bunu planlamıştık.

Olması gereken buydu ama bu işleri kolaylaştırmıyordu.

Yaptığımız şeyin ciddiyetini gerçekten anlamış mıydık? Ben emin değildim.

Sevdiğim adamın kanlar içinde yere yığılışını izledim, hareket edemiyor, nefes alamıyor ya da düşünemiyordu. Sanki ben de onunla birlikte ölmüşüm gibi hissettim.

Bu benim tek seçeneğim olduğu için istediğim şeydi ama istediğim bu değildi. Gerçekten değildi.

Amma yüzünü ona doğru eğerek görüşümü engelledi. "Nefes al," diye talimat verdi. "Nefes almazsan şoka gireceksin."

Nefes aldığımı sanıyordum ama belli ki almıyormuşum, çünkü bunu söyledikten sonra bile bana bir kez daha yaklaştı, ne kanlı eliyle ne de hâlâ silahı tutan eliyle bana dokunmamaya dikkat etti. "Edith, nefes al. Her şey yoluna girecek. Bunu yapmak zorundaydık." Başını salladı, aynı fikirde olmamı istiyordu. "Bunu yapmak zorundaydık, yoksa o bize yapacaktı. Bunu kendisi de itiraf etti. Korkunç bir insandı. Bizi umursamıyordu." Karnıma baktı. "Bunu çocuklarımız için yapmak zorundaydık. Onların bize ihtiyacı var."

Başımı salladım, çocuğumdan bahsedilince gerçekliğe geri döndüm. "911'i aramalıyım."

"Henüz değil," dedi. "O gidene kadar

bekle." "O değil..."

"Henüz değil." Başını salladı ve ona baktı. "Uzun sürmeyecek." Sakin ve soğukkanlı tavrına rağmen bunu söylerken gözleri yaşarmıştı. "Birbirimizin arkasındayız, değil mi? Plana sadık kaldığımız sürece işe yarar."

Dudaklarımı yaladım, nefes nefese kaldım. "Evet."

"Tamam..." Temkinli görünüyordu ama bunun için bir nedeni yoktu. Günün sonunda o haklıydı. Karar verdiğimizde de haklıydı, şimdi de haklıydı.

Tek yolu buydu.

Polis Joe'yu suçüstü yakalamak zorundaydı. Bize söylediği gibi onlara yalan söyleme şansını asla elde edemezdi. Onu öldürmeye çalışmıştı. Biz nefsi müdafaa yaptık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Ayrıntılar yanlış olsa da, aslında gerçeklerden o kadar da uzak değildi.

Adamın yanına eğildi ve kanlı elini boynuna koyarak nabzını kontrol etti. Başını eğmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerini kapattı, burnunun ucundan bir damla yaş süzülüyordu. "O öldü."

Odanın havası çekildi ve aniden tekrar gerçek zamanda hareket etmeye başladık. Telefonumu bir kez daha çıkardım, elimin tersiyle burnumu sildim ve titreyen parmaklarımla 911'i aradım. Silahı eline yerleştirmeden önce gömleğinin köşesiyle parmak izlerini temizledi ve her bir parmağını iz bırakacak kadar sertçe bastırdı. Silahı bıraktığında adamın eli gevşekti, silah avucunun içinde duruyordu.

Ayağa kalktı ve bana bir kez daha başını salladı.

"Bitti," dedi, başparmağım ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu yardıma bizi bağlayacak düğmenin üzerinde gezinirken izliyordu.

Bazen kendimizi korumak için sevdiğimiz insanlardan sır saklarız.

Bazen bunu onları korumak için yaparız.

Düğmeye basıp hikayeyi diğer hattaki memura aktarırken ve Amma ile ben koltuğumun kenarında oturup kollarımızı birbirine bağlamış, ikimiz de titreyerek polisin gelmesini beklerken bunu düşündüm.

Sırları ve sırlarımın -*sırlarımızın*- koruyacağı insanları düşündüm. Joe'nun sırları bencilceydi, sadece kendini korumak içindi. Ama Amma ve ben? Sırlarımız çocuklarımızı, ailelerimizi koruyacaktı. Joe'nun bizim gibi kalbi kırık ve yıkılmış bırakmış olabileceği gelecekteki kadınları koruyacaklardı. Dan'i, hak etmediğim en iyi arkadaşımı ve neredeyse her şeyi anlatabileceğim kişiyi korurlardı, ama bunu değil. Bunu gerçekleştirmeme yardım etmek için hayatını riske atmasına izin veremezdim, her ne kadar bunu gözünü kırpmadan yapacağını bilsem de. Ve bencilce, sırlarımız bizi de koruyacaktı.

Kendi hatalarımızdan.

Sevdiğimizi sandığımız adamdan. Bizi sevdiğini sandığımız adamdan.

Sırlarımızı ileriye taşıyacak, bir daha asla yüksek sesle konuşmayacaktık, birbirimize bile. Amma'ya bakıp ona küçük bir gülümseme sunarken, içimden bir ses Joe'nun benden aldığı onca şeye rağmen bana birkaç şey de verdiğini söylüyordu.

Her şeyden önce bir

çocuk. Bir arkadaş.

Kendime olan inancımı neredeyse kaybediyordum.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi bir süre sonra, sesi emin değilmiş gibi geliyordu.

Kapıma doğru gelen ağır ayak seslerini duyduğumda başımı salladım.

Jenna'nın bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırlayarak ve sonunda bundaki gerçeği görerek, "Yaptık," dedim. "Her zaman bir seçim vardır. Biz bunu seçtik."

Memurlar için kapıyı açmak üzere hareket ettiğimizde ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde durduk. Titreyen bedenleri ve dökülen gözyaşlarını görmezden gelerek birbirimize sımsıkı sarıldık. Hissettiğimiz acıyı görmezden geliyor ve bir şekilde, bir gün azalacağını umuyorduk.

Sonraki birkaç saat, gün ve ay bulanık geçti.

İfadeler ve sorgulamalar, evden çıkıp Dan'in yanına taşınma, bebek için doktor randevuları ve yeni bir iş bulma. Dan, kırdığımız kar küresini değiştirerek bana sürpriz yaptı ve Nick, dairelerinde devraldığım yatak odasını boyamama yardım etti. Her ne kadar zor olsa da yeniden yerimi bulmaya başlamıştım.

O aylar boyunca Amma'yı birkaç kez gördüm. Şu anda tam olarak arkadaş olmasak da, hikayemizi duyan çoğu insanın beklediğinden daha yakın olduğumuzu biliyordum. Gerçekte, düşman olmamız gerekirdi.

Planın bu kadar iyi işlemesinin bir başka nedeni de buydu; karısı ve metresinin birlikte çalıştığından kim şüphelenebilirdi ki?

Aylar geçtikçe zaman zaman birbirimizi kontrol ettik. Ben onu Dan ve Nick ile tanıştırdım, o da beni kızı ve Phil ile tanıştırdı. Garip bir şekilde, olanlardan dolayı sonsuza dek birbirimize bağlanmıştık. Yani, onunla alabileceğim her şeyi alırdım. Yeni garip ilişkimiz her neyse

-Korkunç bir sırrı saklarken hamileliklerimiz üzerine bağ kurmak güzeldi. Joe'nun bıraktığı boşluğu doldurdu ve sanırım ben de onun için aynısını yaptım.

Soruşturma resmen kapandıktan ve ölümünün meşru müdafaa olduğuna karar verildikten sonra, ikimiz de hayatlarımızı herhangi bir yankı uyandırmadan -en azından yasal olarak- sürdürmekte özgürdük. O gün cennette bir düzine gün batımı gibi geldi. Bir pamuk şeker çeşmesi. Bütün gün *The Office izledik.* Şimdiye kadar hissettiğim en mutlu ve en özgür gündü.

Güvenlik.

Uzun zamandır ilk kez gerçek güvenlik.

Karar, yeni hayatımı gerçekten yaşamaya başlamadan önce yerine oturtmam gereken yapbozun son parçasıydı.

Benim seçtiğim hayat.

Çünkü Amma'ya her zaman bir seçenek olduğunu söylediğimde haklıydım. İşte öyle.

Çok uzun zamandır, seçimlerimin -kendi hayatımdan uzaklaşmak için yaptığım seçimlerin sefil evlilik ya da daha fazla soru sormak, kendim için ayağa kalkma ya da kendi değerime inanma seçimleri, içgüdülerime güvenme ya da içgüdülerimi dinleme seçimleri

-Beni geç.

Ama artık hayatım benimdi.

Bunun için savaşmıştım.

Hatta bunun için öldürüldü.

Ve eğer her şeyi yeniden yapmak zorunda kalsaydım, iki kez düşünmezdim bile.

Uzun zamandır ilk kez ağaçların ardındaki ormanı görebiliyordum ve sonunda maçı bırakma cesaretini kazanmıştım.

OceanofPDF.com

BANA GERÇEĞI SÖYLEMEKTEN ZEVK ALDIN MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Senin
İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma şans vermeye teşvik eden şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu adresi
ziyaret edin: mybook.to/tmtt

Goodreads*'te Bana Gerçeği Söyle'*yi ne
kadar sevdiğinizi herkese bildirin:
https://bit.ly/32Twfvn

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'DEN BİR SONRAKİ YAYINI KAÇIRMAYIN

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

E-posta listeme buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/nlsignup

Metin uyarılarıma buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/textalerts

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, inanılmaz kocama ve harika küçük kızıma - benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bana inandığınız, beni desteklediğiniz ve her başarımı kutladığınız için teşekkür ederim. Yazılabilecek ya da yazılamayacak konular hakkında saçmalamamı dinlediğiniz ve bir atılım yaptığım için kendimi saatlerce yazarın mağarasına kapattığımda şikayet etmediğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de kelimelere dökemeyeceğim kadar çok seviyorum ki bu bir yazar için gerçekten çok şey ifade ediyor.

En iyi arkadaşım Emerald O'Brien'a. Arkadaşlığın, tavsiyelerin, gece geç saatlere kadar süren konuşmaların, zor soruların, kahkahaların ve her zaman, her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum dostum.

Son derece yetenekli editörüm Sarah West'e. Hikayelerimi olabilecekleri en iyi hale getirmek için yorulmadan çalıştığın için teşekkür ederim. İçgörüleriniz ve tavsiyeleriniz için defalarca minnettarım.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine - bunca zaman sonra, çalışmalarıma son kez bakacak başka birine güvenmezdim. Hikayelerime inandığınız ve onları parlayana kadar cilaladığınız için teşekkür ederim.

Sadık okuyucularıma (nam-ı diğer #KMod Squad) - teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sizler olmadan bunu yapamazdım. Dünyadaki en iyi okuyuculara sahibim. Buna kesinlikle inanıyorum. Eleştirileriniz, sosyal medya etiketleriniz ve haykırışlarınız, e-postalarınız, tavsiyeleriniz, her yeni hikaye için duyduğunuz heyecan ve grubumuza her gün kattığınız saf neşe için teşekkür ederim. Hayalimi yaşamamın sebebi sizlersiniz ve her biriniz için çok minnettarım.

Kitap kulübüme -Sara, her iki Erins, June, Heather ve D- Çarşamba gecelerini eğlenceli kıldığınız, bu hikayeye ekstra özel bir karakter eklemem için beni cesaretlendirdiğiniz ve her zaman bir sonraki kitap için hazır olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi tanıdığım için çok minnettarım.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, size - bu kitabı satın aldığınız ve sanatımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu ister ilk Kiersten Modglin kitabınız olsun

ya da birçoğundan sadece biri, umarım umduğunuz her şey olmuştur ve beklediğiniz gibi bir şey olmamıştır. Okuduğunuz için teşekkürler!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

KIERSTEN MODGLIN, Amazon'da en çok satan 30 psikolojik gerilim yazarı arasında yer almaktadır ve Uluslararası Gerilim Yazarları, Romancılar ve Bağımsız Yazarlar Birliği üyesidir. Kiersten bir KDP Select All-Star, ThrillerFix'in En İyi Psikolojik Gerilim Ödülü ve *Suspense Magazine'i*n 2021'in En İyi Kitabı Ödülü sahibidir. Kiersten, Kentucky'nin batı kırsalında bir gün bir ya da iki kitap yayınlama hayalleriyle büyüdü. Bugüne kadar otuzdan fazla kitabı yayınlanan Kiersten, şu anda kocası, kızı ve iki Boston Terrier'iyle Nashville, Tennessee'de yaşıyor: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen psikolojik gerilimleriyle tanınıyor. Kiersten'in eserleri şu anda birçok dile çevriliyor ve dünyanın dört bir yanındaki okurları onu 'Twist Kraliçesi' olarak anıyor. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği ve *kapalı alan* meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/nlsignup

Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/textalerts

kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kmodsquad
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.tiktok.com/@ kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin
www.amazon.com/author/kierstenmodglin

OceanofPDF.com

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik

Parça

Daha İyi Bir Seçimden

Sonra Başlangıç

İyi Komşular Şanslı

Olanlar

Evet Dedim

Kayınvalide Rüya İş

Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

Mükemmel Kaçamak

Ev Arkadaşı

Kayıp Yeni

Evlendi Küçük

Sırrımız Dul

Düşüyor

Kayıp Kız Yeniden

Birleşme

DÜZENLEME ROMANLARI

The Arrangement (Kitap 1)

The Amendment (Kitap 2)

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Tutsak (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.